Americký deník
Vít Janda
I. část

Americký deník

Vít Janda

Napsáno zásluhou všech členů naší rodiny, kteří byli zároveň i hlavními postavami tohoto díla a společně s Velkou zemí i nevyčerpatelným zdrojem inspirace.

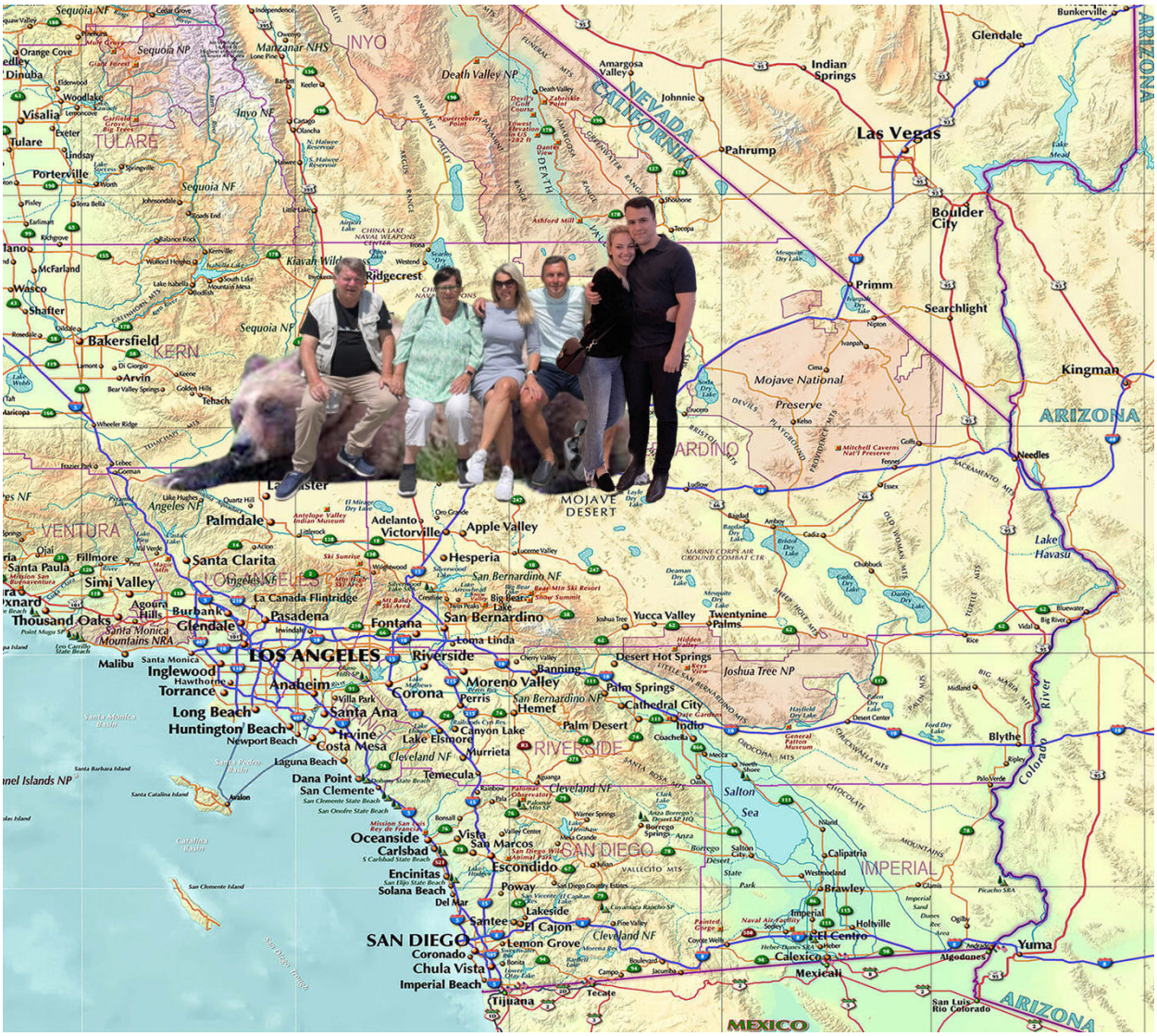

Prolog. Já a Amerika

Kdo na vlastní kůži neprožil kouzlo padesátých let, ten neuvěří. Televize sice ještě nebyla, ale o to více zněly z rozhlasu budovatelské častušky a Rudé právo bylo jedinou informační troubou režimu. Konkurovat mu nemohlo ani těch pár ostatních periodik, byvších pouze kompletním klonem onoho hlasu zářné budoucnosti. Na stříbrných plátnech kin se také buď usilovně budovalo či hrdinně vítězilo nad německým fašismem. Ani knižní produkce nemohla zůstat pozadu. Zvláště dětská literatura přímo perlila: Čuk a Gek, Timurova parta, nebo legendární Vaska Trubačov. Až tak se kalila ocel…

Naše soudružky učitelky nás v tomto balastu navíc všemožně utvrzovaly a rodiče raději mlčeli, neboť i poslouchání zahraničního rozhlasu bylo trestné. Stejně jako za války. Proto se doma o politice nemluvilo, protože žádná rodina si nebyla jista, zda z toho jejich uvědomělého synáčka nevyroste nakonec další Pavlík Morozov. (Vzorný sovětský pionýr, který udal svého otce jako kulaka, jenž pak zemřel v gulagu.)

Není tedy divu, že my malí pionýrci neviděli jinou variantu naší budoucnosti, než šťastný život pod ochrannými křídly Sovětského svazu, toho svazu, jehož lidé, technika i příroda byli největší, neporazitelní a nepřekonatelní. Zvláště když nám soudobý tisk barvitě líčil, jaká to zvěrstva se dějí za naší západní hranicí. Vychrtlí nezaměstnaní brutálně mláceni bezohlednou policií, zatímco břichatí bankéři si cpou kapsy špinavými dolary a revanšisté si brousí zuby na naši bohatou a krásnou zem.

Já byl tak šťastný, že jsem se zrodil do socialistické země, do země, která jako jediná mi umožní prožít plný a užitečný život plný šťastných chvil.

To jsem byl ale vůl!

Prozření přicházelo pomalu, ale jistě. Jednu z hlavních zásluh na tom měl i zahradní domeček, spíše taková kůlnička, na dvorku mého strýce. Jako kluci jsme prošmejdili kde co, také ten naoko zamčený domeček, a tam jsem narazil na poklad. Na něco, co mi nejprve vyrazilo dech, co mě i zastrašilo, šokovalo, ale nakonec si podmanilo. Až dole, pod proleženým a zaprášeným gaučem, v jedné ještě více zaprášené krabici bylo všechno. Všechny ročníky Mladého hlasatele a celkem silný štos tak odsuzovaných Rodokapsů. A já do konce prázdnin už jenom četl a četl a četl.

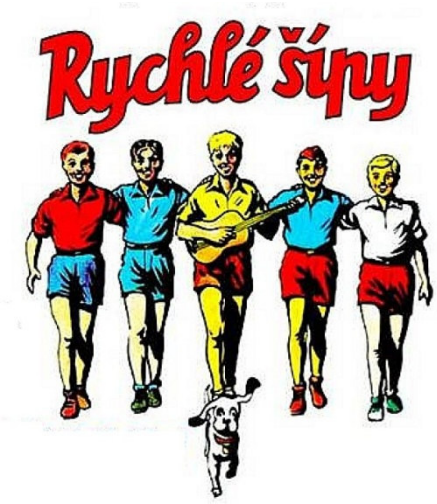

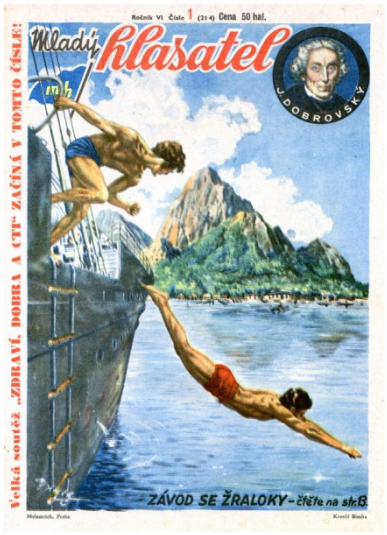

Od těch dob mám v sobě naprogramovaný morální kód Rychlých šípů, s kterým se bohužel i dnes člověk moc daleko nedostane. Ale co mne tehdy nejvíce pohltilo, byly ty nekonečné dálky. Já najednou poznal, že svět nekončí u Aše, ale pokračuje v bohatých mutacích dál. V povídkách Otakara Batličky jsem během jedněch prázdnin procestoval celý svět. Asii, Afriku, Austrálii a – Ameriku. A pokud jsem tuto euforii okořenil i několika dobrodružnými, byť naivními, kovbojkami z Rodokapsů, bylo rozhodnuto – stal jsem se obdivovatelem Ameriky, byť zatím ještě v ilegalitě.

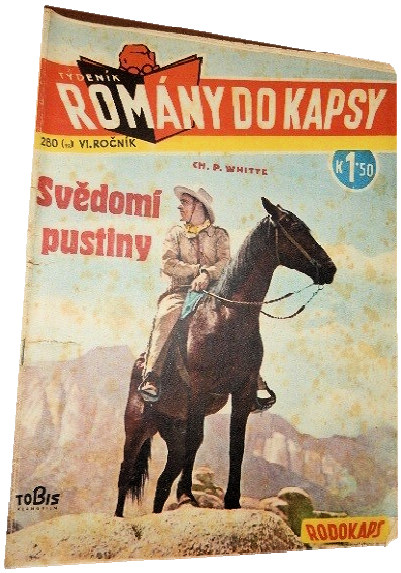

A jak šel čas i ta ilegalita se zvolna rozpouštěla.

Šedesátá léta donutila i naši vrchnost trochu pootevřít západní vrátka. A těmi přece jenom proklouzlo pár amerických filmů. Navíc přibývalo domácností s blikající černobílou obrazovkou, kde se také občas mihl nějaký ten obraz odsuzovaného buržoasního způsobu života. Navíc začínal být slyšet tu a tam amatérsky vybrnkávaný rokenrol, a jakmile svět objevil liverpoolské Brouky, začalo se i na tzv. odpoledních čajích zpívat anglicky.

Já navíc po skončení základní školy začal jezdit na vandry, což nebylo nic jiného než znovuzrození trampingu, hnutí ve světě tak ojedinělého, zajímavého a pro cizince nepochopitelného. Vždyť uvažte, kde jinde jste mohli vidět tisíce mladých lidí ze škol, fabrik i jiných ústavů, aby se dobrovolně každý pátek oblékly do polovojenských mundurů, nejlépe americké provincience, změnily si jména na různé Johny, Charlese či Billy a rozhodly se strádat ve vedru i dešti, spávajíce pod celtami či jen tak pod širákem. A nebyla to ta trocha levného alkoholu, která by jim pomáhala tuto nepohodu překonávat, v jejich krvi totiž kolovala obrovská touha po dobrodružství, touha po tom, aby si mohli představovat sebe jako hrdiny románů Jacka Londona, nebo kovboje brázdící neohroženě nekonečné prérie.

Bohužel se dalo jenom snít. Kdyby tomu tak nebylo a mohli by si svůj život tenkrát zorganizovat podle svého, asi by kouzlo trampingu nebylo tak lákavé.

Šedesátý osmý jsem bohužel prožil na vojně, kam demokratizace tehdejší společnosti přes zkostnatělé vojenské předpisy nepronikla až tak naplno, ale i to stačilo, abych neprodleně zakoupil Angličtinu pro samouky a začal se ve volných chvílích šprtat s vidinou toho, že po vojenské službě mi bude ležet u nohou celý svět. A já věřil, že tu Ameriku snad opravdu dobudu…

Dobyl jsem samozřejmě kulový, neboť pár Turkmenů, možná Kazachů, mi přišlo jedné srpnové noci říct, že asi ne!

Pokud budete stát několik hodin s rukama nahoře před hordou vojáků s nehumanistickými obličeji, navíc s náznakem momentální debility, kteří na vás míří nejen samopaly, ale i lehkým kulometem, z kterého vás občas cvičně obstřelují, pak už asi ten Sovětský svaz nebudete milovat nikdy. Natož pak na věčné časy.

Z vojny jsem se vrátil, když už byly hranice opět zadrátované, tudíž mi nezbylo nic jiného než se tady v těch sračkách neutopit. Svobodná Evropa byla celodenně rušena, takže zbýval zase jenom ten zlatý Hlas Ameriky. Odtamtud jsme se dozvídali celou a neskreslenou pravdu o dění kolem nás. Až tam jsme mohli ocenit velikost politika, jenž byl u nás zesměšňován coby nekompetentní druhořadý herec, komediant a válečný štváč. Až později musel celý svět uznat, že rázná politika Ronalda Wilsona Reagana přispěla k pádu „říše zla“. Jeho skvěle rozjetý poker s ideou „hvězdných válek“ pokořil ruské jestřáby tak, že raději hodili své flinty do imaginárního žita. A pro nepříliš slavnou ekonomiku Sajúzu nerušímich respublik svabódnych to znamenalo konečnou. Komunismus padl!

První návštěva prezidenta Havla ve Spojených státech, zvláště jeho velkolepé přivítání na půdě Kongresu mě po dlouhé době opět naplnilo hrdostí na tuto zem. Že žádný další prezident tento pocit už ve mně nevyvolal, není chybou mou. Však oni pánové z prognosťáku už vědí…

A najednou byla ta Amerika zase blíž. Mohli jsme potkávat či přímo kontaktovat osoby, které tam v době bezčasí žili, tvořili, realizovali se. A nebylo jich málo. Až teď bylo vidět, kolik jsme měli zapomenutých či polozapomenutých herců, režisérů, hudebníků, vědců či spisovatelů. Někteří se vrátili, jiní pouze pendlovali. Ale to už se týkalo nejenom elit, nýbrž i zcela obyčejných lidí. Chvíli za velkou louží pobyli, a když se jim tam líbilo, když se jim dařilo, i zůstali. A tak se najednou odstěhovala i švagrová naší dcery včetně své dcerky. Odešel i můj brácha a teď se tam vdala i naše milovaná vnučka. Do Kalifornie, do Los Angeles.

A že prý musíte, musíte přiletět!

Nechal jsem se já, starý blázen, ukecat. Místo abych posedával v parku, krmil holuby a s ostatními věkovými ztroskotanci mudroval nad jejich zaslouženými diagnózami, vypravím se přes půl světa, abych si ověřil, zda měl ten Batlička pravdu. Já vím, není to už dobrodružná Amerika začátku 20. století, není to ani vstřícná Amerika JFK, natož kouzelná říše hippies. Je to Amerika dnešních dnů, která se po 11. září zákonitě změnila. Někdo důležitý prý řekl: Amerika vám ukáže to nejhorší, co si umíte představit, ale zároveň vám ukáže i to nejlepší, co si ani ve snech představit nedovedete.

Nemusí se mi líbit feministické hnutí #Me Too, kde si zralé až přezrálé ženy pojednou vzpomínají, jak je ten či onen miliardář před třiceti lety sexuálně obtěžoval. Nikde jsem nečetl, že by takto obvinili třeba nějakého vysloužilého dělňase od Forda.

Zároveň nesouhlasím ani s hnutím Black Lives Matter, a vůbec s jakýkoliv rasismem naruby, kvůli kterému se necitlivě a zbytečně cenzurují celé dějiny.

Nebo tak módní gender, kdy by všichni muži měli zapomenout na pravidla slušného chování, na nějaké zvyklosti při upřednostňování člověka s ženskými pohlavními orgány. A nedej bůh, abyste někoho chtěli negenderově zbalit…

Ale tyhle problémy já tam řešit nechci a věžte, že ani nebudu. Zvláště, když už máme naplánovanou návštěvu těchto destinací: Disneyland, Hollywood plus exkurse do Universal Studia, Grand kaňon, Las Vegas, Santa Monica, San Diego a samozřejmě všechny ty slavné pláže hřmotného Pacifiku.

Teď už nezbývá, než se zhluboka nadechnout, spolykat všechny ty medikamenty na tlak, cukr či cholesterol – rozběh – odraz a letíme do Ameriky!!!!

Kapitola 1 – Slezte z toho lustru, Donalde!

Ono se řekne hop, ale tak jednoduché to zase není. Letět do USA, to není výlet na Petřín. Musíte si to nejprve srovnat v hlavě. Uvěřit tomu, že Panebože, já fakt poletím do Států. Když se s tím nakonec vyrovnáte a duše přestane ve vašem těle křepčit, přijde fáze praktického mudrování. Ježišmarja, kolik kilo se vůbec vejde do kufru a co smíme a co ne? A co tam budu potřebovat: notebook, kameru, mobil a samozřejmě všechny ty šňůry a nabíječky, trochu hygieny a nějaké ty hadříky na sebe. Platební kartu, zdravotní kartu a pas… Jéžiši, pas je samozřejmě již propadlý, tak honem na radnici a tři neděle čekat. Dolary. Kolik? A kdy je vyzvednout? Kurs je zatím slušný, takže…

Ještě že nám alespoň Venko zabukoval letenky. (Pro nerodinné příslušníky: Venko = přítel Káti.)

Ale co s bytem? Víte, jak se dovede za měsíc zaplnit schránka a jak se bez vody zatváří veškerá obýváková květena? A také chata! Voda v bazénu zasmrádne a tráva bez sekání doroste až do výše pasu průměrně rostlého člověka mužského pohlaví.

Ale v první řadě je nutnost pokorně poprosit Ježíška o pořádně veliký kufr, tzv. loďák, aby už mohla Dáša balit. Byť letíme až v dubnu.

Ježíšek nás nakonec milostivě vyslyšel, i když

mám podezření, že tam určitě byl nějaký ten korupční kotrmelec a nechci ani domyslet velikost případného úplatku.

Že, Káťo?

Co ještě zařídit: léky, pojistky + platby, sportka – nemůžu se spoléhat jenom na Las Vegas.

A do toho další povinné administrativní úkony: samozřejmě víza, cestovní a zdravotní pojištění, vyměnit si nějaké koruny za dolary a navíc (i když jsme třikrát očkovaní) ještě si nechat rozšťourat nos, bychom měli čerstvé potvrzení o negativním vztahu našeho organismu vůči covidu. Ale jak to dokážeme, když certifikát nesmí být starší 24 hodin, našim odběrovým místům trvá také 24 hodin, než vám doručí výsledek, a navíc jak, když my už budeme dávno v letadle, a to zase skoro celý den. Docela slušná slovní úloha pro absolventy matfiz z katedry ohýbání časoprostoru.

A třeba by se to i povedlo. Naše ministerstvo zdravotnictví by vyfasovalo od armády jednoho volného gripena a ten by nás někde nad Atlantikem zastihl a vystřelil dutou nábojnici s oněmi výsledky. Americká posádka boeingu, zcela zběhlá v baseballe, by onu nábojnici samozřejmě lapila a následovně za potlesku všech pasažérů by předala nám.

A teď si představte to překvapení, kdybych tam měl černé na bílém – POZITIVNÍ!

Co se mnou teď bude? Strávím zbývající čas v zavazadlovém prostoru, či budu rovnou hozen přes palubu? A kdybych i přežil, co v Los Angeles? Tam mě samozřejmě oddělí a umístí do karantény.

Jó, do karantény! Já ty jejich karantény znám: Alcatraz, Guantánamo, Sing Sing.

Až takhle vážně jsem vzal přípravu na mou životní cestu.

A pak přišel 24. únor 2022 a srandičky šly stranou.

Jeden zamindrákovanej vajgl se rozhodl, že ten svět se bude točit podle něj a bude a bude, nebo na vás hodím atomčičku!

Ruská horda vtrhla na mírumilovnou Ukrajinu. Že prý je to tam samý fašista, prodali zemi USA a vyrábějí chemické i biologické zbraně! A možná i nukleární! Tak co s nimi, že?

To co následovalo, si všichni pamatujeme. Hrdinný a statečný odpor ukrajinské armády, solidarita celého demokratického světa a největší uprchlická vlna od konce druhé a doufejme, že poslední světové války. Těžko se upřímně těšit na všechny požitky když vidíte rozbitý

Charkov, Kyjev a hlavně Mariupol. Mávnout nad tím rukou, že je to daleko a co je nám do toho, nejde. Vždyť jsem to sám zažil, i ta léta před tím a i potom. Ruskou bídu, zmar a beznaděj.

Proto schvalujeme všechny kroky naší vlády a snažíme se pomoci alespoň finančně.

Však zpátky k naší expedici:

Částečně jako ve snách, částečně jako naprogramovaní roboti jsme tenkrát procházeli osudem určenou trasou, jež nás měla dovést až na ty kýžené pláže Pacifiku. Den před odletem nás ještě navštívila Káťa (pro nerodinné příslušníky = dcera), aby nám pomohla tu stále se kupící hromadu hadrů, hadříků a ještě dalších hadříků

trochu systemizovat, roztřídit a logicky zdůvodnit, načež veškerý ten majetek úhledně složit do připravených kufrů. Ještě že já mám coby příruční zavazadlo batoh, do kterého si tajně umístím nepostradatelné již výše popisované věci jako kameru, notebook a všechny ty šňůry a nabíječky, jakožto i čelovku, anglický slovník a sešit na zapisování očekávaných zážitků.

Šťourání v nose jsme se také vyhnuli, neboť na Spořilově dělali testy ze slin, a dokonce s vyhodnocením do 12 hodin, takže ještě odpoledne nám přišly maily s nekompromisním rezultátem – NEGATIVNÍ!

Káťa přijela velmi robustným porschem už navečer, my naložili zavazadla, zajistili byt (vypnutá voda i plyn, vytažené spotřebiče ze zásuvek, květena umístěna do různých lavorů, kastrolů a hrnců a dveře zamknuté na všechny čtyři západy). A tak, řítíce se běžným shonem do jara probouzející se Prahy, začal náš, teď již neodvolatelný, úlet do krajin známých pouze z filmového plátna. Měl bych mít možná v očích slzy nedočkavosti a chřípí by se mělo chvět jako čumáček králíka před připuštěním, ale já měl starosti úplně jiné. Neznalec, laik či nesportovec by řekl že – úplně zbytečné a v tomto případě i nedůstojné až trapné. Leč vysvětlujte to celoživotně oddanému slávistovi. Večer od devíti mi totiž hraje Slavia odvetný zápas s Feyenoordem Rotterdam, a jelikož první utkání v Holandsku skončilo 3:3, nyní by stačilo jakékoliv vítězství k postupu mezi čtyři nejlepší kluby Evropy. A to si jeden nemůže nechat ujít. Zápas desetiletí, možná i století.

I to se vyřešilo, spal jsem tedy na našem seřadišti ve Velkých Přílepech v obýváku, maje obří obrazovku přímo u gauče. Zbytečně, zbytečně jsem obětoval drahocenný čas spánku, neboť sešívaní prohráli 3:1, což znamenalo konec iluzí, konec nadějí na dobytí evropského trůnu. Byť šlo pouze o ligu Konferenční.

Zbývaly tak pouze čtyři hodiny spánku před túrou časově ještě nikdy nevyzkoušenou, kde možná (určitě) nebude ani ta dřímota povolena. Chci usnout, chci usnout, přesvědčuji sám sebe a to tak dlouho, až se ozve z horního patra výstražné harašení, které znamená, že čtvrtá hodina ranní právě odbyla.

Starší mlčenlivý taxikář přijel přesně na čas, naskládal nás do své dodávky a přes ještě spící, do tmy ponořené vesničky dopravil až na letiště Václava Havla, které i v tuto nelidsky brzkou hodinu bzučelo jako včelí úl. Přibyvší nevěřícně zírali, kde že to jsou, a ti, kterým pravděpodobně končila nějaká ta exotická dovolená, raději dělali, že ani nechtějí vědět, kde už jsou. My odchozí, jsme odbavili zavazadla, prošli tradičním rámem a odebrali se k příslušné bráně, kde jsme čekali na nalodění do letadla společnosti KLM. A to už jsem toho králíka možná trochu připomínal.

Samotnou cestu do Amsterodamu si už ani nijak nevybavuji. Byl to jenom malý krůček proti tomu, jaký maraton nás ještě čeká. Vím, že byla nějaká svačinka, nějaká káva, nějaká minerálka. To hlavní, co až trochu opepřilo děj, byl až běh letištěm amsterodamským, neboť jsme se museli co nejrychleji přesunout ke gate, jenž byla vstupem do zaoceánského ráje. Museli jsme opět projít rámem, sundat si opasek, všechno kovové, odložit na pás příruční zavazadlo a po očekávaném pípnutí se prodírat s davem dál a dál. Zatímco houf halekajících cizáků běží s úsměvem vstříc světlým zítřkům, jsme Káťa a já vyřazeni z peletonu. „Ší and hí“, vykřikuje škodolibě menší obtloustlý černoch a vystrkuje nás do postranní kóje.

„What is it?“ využívám po více než 40 letech svou maturitu z angličtiny a tvářím se vzpurně.

Velmi vzpurně!

Letiště v Amsterodamu

„Ší and hí, ší and hí," opakuje zaseknutý gramofon a ukazuje směrem k holandským policistům.

„Ty sis zabalila kokain?" ptám se na půl úst Káti.

„Ne, pouze hrubou mouku pro Verunku. Jinak tam ty knedlíky přece neuděláme." (Pro nerodinné příslušníky - Verunka = naše vnučka, dcera Káti.)

Představa, jak nizozemští policisté cvičně šňupají naší hrubou mouku, mě nejen trochu rozesmála, nýbrž mi i částečně rozjasnila stále neprobuzený mozek, a já pochopil, že ten afroholanďan nekřičí ší a hí, ale pouze anglicky she and he, tudíž „ona a on" (já) padejte na další kontrolu!

Jelikož mouka ukrytá ve velkém kufru nebyla výrobkem firmy Penam, prošli jsme tímto šacunkem opět bez problému a paluba dalšího a většího korábu společnosti KLM se pro nás naplno otevřela. Paluba plná překvapení: tři řady třímístných sedadel, kdy každé má před sebou monitor, byste si mohli ten dlouhý čas letu aspoň trochu pokrátit. Náš girls team spolu s Venkem zabírají prostřední řadu a já sedím u uličky řady vedlejší. Mými sousedy je pár starších, poměrně klidných Američanů, s kterými jsem neměl během letu žádných problémů. Ještě obvyklé školení mužstva o bezpečnosti provozu a již, již se rozjíždíme, suneme se na začátek dráhy, a po povolení ke startu se vyřítíme vpřed. Zapnutá forsáž značí tah motorů na plné pecky – a světe div se, ten mnohatunový kolos se odlepuje od země, zvedá čumák přímo k nebi a letí, letí!

Po lehké a příjemné snídani, která se skládala z kelímku studené minerálky, kávy a banánového chleba, počínám studovat nabídku místní televizní sítě. Bezpočet filmů různých žánrů, však bohužel ne v češtině, dále plno her a nakonec i informační kanál o momentální pozici, včetně možnosti sledovat on line pohledy kamer. Vyzkouším nejprve několik filmů, které dobře znám, a proto mi zase tak angličtina nepřekáží, zahraju si pár karetních vykládaček, abych nakonec zůstal u monitoringu letu.

Teď zrovna letíme přes Skotsko a směřujeme k Islandu.

Rád bych vám teď prozradil naše celodenní menu. O snídani již byla řeč, takže k obědu se servírovalo kuře se zeleninovým salátem, zákusek a pivo (trapná dvojdecka heinekenu). Jako

svačinku jste mohli okusit koláček a čaj nebo kávu, a když předběhnu děj, tak k večeři byl smetanový dezert, něco, co si říkalo bramborový salát, a opět ono mini pivo.

Jenže my jsme teď teprve nad Atlantikem a já se snažím poprvé usnout. Marně! Přivolávám aspoň blažené sny vzýváním země, kam směřujeme. Co je to vlastně ta Kalifornie?

Je třetím největším státem USA a vlastně nejlidnatějším územím celé Unie. Hlavním městem je sice Sacramento, ale největším je Los Angeles se 4 miliony obyvatel. Kalifornské pobřeží patřilo nejprve Španělům, ale v roce 1848 ho na základě vyhrané mexicko – americké války získali Američané. Kalifornie patří k nejbohatším státům USA. Prostírá se od severního Oregonu až k hranicím mexickým a její západní pobřeží je vlastně jedna veliká a nekončící pláž. Kalifornie patří umělcům, protože Los Angeles, speciálně jeho čtvrť Hollywood je světovým centrem filmového průmyslu.

Proto se také již těším, jak filmové hvězdy, ba i mlaďoučké začínající hvězdičky my budou posílat vzdušné polibky a v mém mobilu se budou hromadit hanbaté pozvánky na večerní drink…

No tak teď jsem asi trochu usnul, protože s touto náplní programu naše expedice logicky (nevím proč) nepočítá.

Uhnuli jsme Islandu a letíme nad jižním cípem Grónska. Ještě malinký kousíček a budeme nad Kanadou. Nad Amerikou!

Pouštím si Jurský svět, ale nemohu se do toho zabrat, proto opět nahodím navigaci a počnu si dumat:

Docela by mě zajímalo, jací že ti Američané doopravdy jsou? Co mě tam vůbec čeká při nějaké té příležitostní komunikaci? Podle většiny hollywoodských filmů jsou američtí muži poměrně ostří chlapíci. Neohrožení, drsní a ke všemu odhodlaní borci, uznávající pouze vítězství a sílu. Jdou si jen tak po ulici a svýma přimhouřenýma očima přísně sledují kolemjdoucí a běda tomu, kdo by se špatně tvářil či byl jeho obličej i jinak nesympatický. Pár tvrdých slov, a pokud se oběť dostatečně nebrání, je podceňována, zesměšňována a šikanována. Co z toho plyne pro mne, jako středoevropana? Pokud bych zjistil při obvyklé procházce, že na mne někdo nepatřičně civí, nečekat, využít momentu překvapení, jít k němu a pořádnou mu fláknout. Hasta la vista, bejby!

Stejné nástrahy vás mohou potkat při návštěvě baru, hlavně nočního. Unavené zraky podnapilých štamgastů se zvednou ke dveřím, kde zrovna stojí gringo. Já. Profesionální opilci se významně pousmějí, neboť jim přišla nová hračka, nové povyražení, oživení nudou ztuhlého večera. Pár anglických urážek, kterým sice nerozumíte, ale tušíte, o co jde.,

Vyprovokovat vás. Muži na vás drze zírají, usmívají se a čekají, co asi ten zelenáč provede. Je několik způsobů, jak si zachovat čest. Buď se jako podívat na hodinky a se zoufalým výkřikem, proboha, asi mi ujede dostavník! opustit rafinovaně nálevnu. Nebo, a to je už dost odvážné, vezmete první lahev položenou na baru, úderem o pult jí urazíte dno a takto vyzbrojen zařvete na největšího čahouna: „Slezte z toho lustru, Donalde!“ a pak začne mela…

A já se znovu probudil. Tentokrát již nad Kanadou.

Nad Kanadou a přitom teprve v polovině cesty.

Nemá cenu se rozepisovat o té druhé polovině. Zkrátka letíme, letíme, letadlo si pravidelně bručí a koho by napadlo, že není v nějakém obyčejném vlaku, ale ve výšce 12 km, kde vládne mráz a smrtelný podtlak. Kdyby jenom jedno okénko povolilo, jeden panel, jeden nýt – vždyť to znám, sloužil jsem dva roky na stíhacích bombardérech.

Jenže o tom se nepřemýšlí, jako se nepřemýšlí při cestě autem, že se může stát to anebo ono. Kdyby byli takto připosraní naši předci, ještě bivakujeme na stromech a vedeme lité války o banány.

Let se chýlí ke konci, letoun snižuje výšku i rychlost, podplouváme mraky a já vidím přes hlavy mých amerických spolucestujících hory. Obrovité, hladové a nepřátelské hory. Sierra Nevada! Letíme podle nich, stále níž a níž, již jsou vidět kolonie domečků a my se nad nimi nějak natáčíme až, až.

Drc, drc, bum! Jsme v Los Angeles!

Po vystoupení z letadla nastává úprk. Rychlý, plánovaný a určitě i selektivní. Za mých pionýrských let se tomu u nás říkalo 100 jarních kilometrů.

Ono upřímně řečeno to těch 100 kilometrů nebylo, ale ke kompletnímu kolapsu organismu jsme někteří daleko neměli (já).

Po důmyslně stanovené trase labyrintem letiště se konečně dostáváme k pasovým úředníkům. Absolvujeme čekací dobu cca ½ hodiny a celá naše výprava pod vedením Venka se dostává k jedné plnoštíhlé afroameričance (spíše černošce). Venko vybere naše pasy a jako jediný znalec jazyka prohodí s celnicí i pár zdvořilostních frází, načež je za odměnu podroben křížovému výslechu: Proč sem jedeme? Co tu budeme dělat? U koho budeme bydlet? Kolik máme sebou peněz? Kdo z nás má americký řidičský průkaz? Kde si ho udělal? Bude jezdit autem? Jakým? Jaké je naše povolání? atd. atd.

Jelikož v takové kulometné kadenci angličtinu nezvládám, možná tam byly i otázky týkající se naší případné spolupráce s jinými tajnými službami. Jelikož to Venko jednoznačně popřel, přistupovali jsme poté jednotlivě k okénku, nechali si oskenovat svůj obličej a sejmout otisky prstů. Až potom jsme obdrželi do pasu razítko s právem pohybovat se po území Spojených států amerických.

Tedy téměř všichni. Když jsem přistoupil k okénku já a přiložil prsty na snímací destičku, rozsvítilo se světlo červené, jako že žádné otisky nemám. To se stane, usmála se (zatím) černoška a vyzvala mne k opakování akce. Opět červené světlo. Ještě jednou! Červené světlo. Celnice tudíž vezme hadřík nějakou vodičku a celou destičku vycídí. Ještě jednou! ˇ

Červené světlo!!!

Co teď? Vypadám určitě jako nějaký podvodník, který zaplatil horentní sumu za skrytí svých otisků, neboť na mých bedrech leží asi ten zločin největší. Co se mnou bude? Oddělí mě od skupiny? Budou mě vyšetřovat? Na detektoru lži?

I mí přátelé se tváří dost netrpělivě a určitě si myslí, že je to zase jeden z mých žertíků, a já zatím bříška prstů obroušená od celoživotní dřiny jsem na pokraji zhroucení.

Naštěstí černoška měla přece jenom dobré srdce. Vzala něžně mou ruku, každý jednotlivý prst a vší silou ho přitiskla k podložce. Jeden po druhém a stal se zázrak. Zelené světlo!!!

Hurá, jsem teď také Američan!

Vyzvedneme si kufry, které jako zázrakem došly a jdeme dál, stále dál, až vidíme Verunku a Mika (Majka). Ale to jsme ještě nevěděli, že je to Mike.

Byli jsme naloženi do dodávky a rozestavěným Los Angeles vyvezeni na osmiproudou dálnici, dnes jako na potvoru docela zacpanou (začínaly velikonoce).

Delwynův domeček vnímáme už jako ve snách, vybalit, vysprchovat, pivo a spát.

Spát, spát, spát…

Mezinárodní letiště Los Angeles

Kapitola 2 – Ahoj, živle!

Když se lidská duše vrací při ranním probuzení z fantastických cest do toho svého, skutečného světa, vnímá nejprve vzdálené zvuky, potom i zvuky konkrétnější, pak světlo, vůně a vzápětí ji ono prostředí obklopí celou.

Proboha, kde to jsem?

Jsi v Americe, Vítku, a spíš v Delwynově pracovně, stačí mě ještě informovat můj anděl strážný, než i on se zcela rozplyne v nicotu.

Posadím se a nevěřícně rozhrnu žaluzie. Zatažená obloha a jemně prší.

Slunná Kalifornie, haha! Los Angeles, město, které nezná déšť, haha!

Bylo bohužel pravdou, že v časech mého již dávno odkulhaného mládí mi dvakrát či třikrát letní dovolená propršela. I když se toto později již neopakovalo, tato kletba mi byla automaticky a nesmazatelně přisouzena a všichni mí spolupracovníci vždycky čekali, který termín jsem si toho či toho roku zvolil, aby oni si vybrali jiný.

Až tak mě tato pomluva pronásledovala, ale že by i teď, v důchodu? A sem? Až do Ameriky?

Kdepak! Pouze letní, osvěžující sprška, která naopak provoní zdejší suchý vzduch.

Vstanu, jdu do obývací haly, kde se již část expedice společně s Veronikou vzájemně proplétá, obskakuje a doplňuje ve snaze vytvořit americkou snídani. Vajíčka, různé mističky

s podivnými pomazánkami, housenkám podobné krevety, jogurty a hódně, ale hódně ovoce a k tomu ještě vločky zalévané mlékem. Ušklíbnu se nad tou rozmařilostí, uvařím si obyčejný černý čaj, vezmu dva krajíce již krájeného chleba a snažím se potřít je místním máslem, které je samozřejmě z ledničky tvrdé a spíše mi v chlebu vytváří jakési krátery.

„Budete mi muset koupit Ramu," obracím se na nechápající kolektiv a pustím se s chutí do mé klasické pražské snídaně.

Ta chuť mě přešla hned při prvním soustu. Nic proti tobě, Ameriko, ale chleba máš příšerný! Vyzkoušel jsem tady průběžně více druhů pečiv drze si přivlastňujících název chléb, ale ani jeden nebyl to, co je u nás v každá samoobsluze. Kdyby Babiš v té době netrdloval ve svém obytňáku někde na Moravě a věnoval se byznysu, mohl by i s tím svým Penamem tady udělat díru do světa.

Aha, on žádný Penam nemá, on ho zastavil ve svěřeneckých fondech, takže on nemůže. Jemu zůstaly pouze (možná) zdaněné zisky.

Aha!!!

Teď bych rád popsal útulný domeček, jenž nám byl celý měsíc sladkým domovem. Delwyn

s Veronikou (příště D+V) obývají něco, co bychom u nás nazvali satelitním sídlištěm, avšak s tím rozdílem, že domečky nejsou ani vily, ani obyčejné byty, ani apartmány a ani bungalovy. Jsou to zkrátka domečky s kompletním vybavením 3 + kuchyňský kout ale s dvěma toaletami. Byty nemají chodbu a vy vstupujete přímo na chodník a z druhé strany je možnost vplout do kouzelné relaxační zahrádky.

O téhle zahrádce by vám mohla vyprávět Dáša. Tak jako Kristián zpíval: Jen pro ten jeden den, stojí za to žít, tak Dáša by pěla: Jen pro tu zahrádku…

Ještě stojí nejen za podotknutí, ale i za obrovské uznání, že Verunka a Delwyn opustili po dobu našeho pobytu obětavě svůj domeček a bydleli provizorně u Delwynových rodičů. Proto mohl být vydán kolektivem tento rozdělovník: Katka a Venko zabírají ložnici, pro Dášu se dovezla speciální postel do obývákové haly a já byl odsunut do Delwynovy pracovny. Jako důvod byla uvedena taková prkotina (naprosto nepodložená), že prý chrápu. Člověk si při zaslouženém odpočinku párkrát hlasitěji oddechne – a už chrápe. To víte, ženské!

Součástí dnešního programu je seznámení s dvěma plážemi. Huntington Beach a Crystal Cove. Na dotaz, jak je to daleko, se nám dostalo odpovědi, že asi tak deset minut až čvrt hodiny.

„Tak to je kousek," zaraduje se naivně Dáša, s tím že bychom tam mohli chodit častěji.

„Deset minut autem!" vysvětluje Verunka a my začínáme chápat, že tady se vzdálenost určuje pouze časem stráveným v automobilu. Žádné kilometry, míle či jiné jednotky: tolik a tolik minut autem.

Ono tu také jít pěšky budí dost podezření. Proto tu občas nejsou ani chodníky a malovat zebry pro chodce je zbytečné mrhání lidskou prací. Autem jezdí scvrklé babičky i nedorostlí školáci, černí, bílí i žlutí. Kdo nemá auto, ten vlastně nežije, neb doma asi zemře hladem. A pokud si chcete protáhnout tělo, což Američané zase rádi, sednete do auta, zajedete do parku, který je i na dohled z vašeho okna, zaparkujete na prostorném parkovišti a můžete běhat po klikatících se cestách, až si nohy ubrousíte. Nesmíte však zašlápnout žádnou veverku. Ale o tom až později.

Huntington Beach je naší nejbližší pláží. Huntington se jmenuje podle příměstské části Los Angeles, kde v současnosti přebýváme.

A tou nyní projíždíme. Dámská jízda jede ve Verunčině Mazdě a my, chlapi, cestujeme s Delwynem. V Audině. Po několika zabočení na téměř stejně vypadajících komunikacích, po několikaminutové jízdě páteřní dálnicí, zahýbáme mezi rekreační apartmány. Děvčata míří na placené parkoviště. Po zaparkování jsme nuceni projít ještě několika bočními ulicemi, abychom se dostali na hlavní třídu. Rekreační apartmány jsou již připraveny na letní sezónu a v domcích obydlených posedávají domorodci na zápraží, a buď zírají, nebo popíjejí. Jaké to

překvapení, když na jedné parcele, nenápadně vklíněné mezi zástavbu, stojí velká hydraulická pumpa a ve vší tichosti, však neúnavně, čerpá ropu. Chtěl bych vidět naše chataře, kdyby jim to někdo umístil do sousedství.

Jsme na hlavní třídě, kterou je třeba přejít a konečně stanout na široké pláži. Přecházet v Americe vozovku je trochu jiné. Musíte být samozřejmě na světelném přechodu, kde zmáčknete tlačítko pro chodce. Tlačítko na vás začne okamžitě řvát: Wait, wait, wait! Takže čekáte a až se na protější straně ukáže obrázek chodce, můžete přejít, lépe řečeno přeběhnout, protože váš přechod je časově limitován, což ukazují ubíhající číslice pod obrázkem ruky. Co by se stalo, kdyby to někdo nestihl, nevím. Nesetkal jsem se s tímto případem. Proto ti pomalejší, těžkopádnější asi raději jezdí autem.

Cyklostezka a pláž Huntington Beach

I my nakonec přejdeme (pro jistotu svižně) a čekáme na děvčata, která po chvíli dorazí. Sestupujeme jemným pískem blíž a blíž k Pacifiku a jdeme podle pobřeží. A tenkrát mě to popadlo. Ten pocit, to nutkání, teď, teď to musíš udělat.

A když musíš, tak musíš!

Zatímco ostatní pokračují pláží dál, já sestupuji až do oblasti splachované šumícími vlnami, abych zde provedl posvátný rituál.

„Kam jdeš?“ ptá se mě dcera.

„Jdu pozdravit živel.“

Dcera i vnučka se nejprve podívají na sebe, potom na žhnoucí slunce a nakonec na mne, aby dvojhlasně pronesly: „Ty sis tu čepici měl vzít!“

„Zvykejte si, děvčata,“ uklidňuje je Dáša, „on občas takhle vyměšuje inteligenci.“

Já však nedbám malověrného posměchu a z plna hrdla zakřičím vstříc oceánu: „Ahoj, živle!!!“

Pacifik však mého vyznání lásky nedbá a pouze pokračuje v tom svém šššžž, šššžž, neboť takových mravenečků jako já, se na jeho březích hemží miliony.

Pouze malé děti několika ras, sbírajíce vlnami vyvrhnuté lasturky, zvednou zvědavě hlavičky, myslíce si, že asi volám také na nějaké to své dítě, které si dovolilo uplavat až moc daleko.

Kdepak, moje dítě si to štráduje vepředu a já si musím pospíšit, bych ve své stařecké rozmařilosti nezačal ty lasturky sbírat také.

Našim cílem je teď do moře táhnoucí se molo. Hrdě si vydobylo právo vklínit se mezi útočící vlny a naparujíc se na mohutných pilířích se tak stalo výspou nás, suchozemců. Chvíli se necháváme ošlehávat pravým oceánským vichrem a chvíli pozorujeme nadšence v neoprenových oblecích, kteří neúnavně a obětavě čekají položeni na svém prkně na tu pravou vlnu. A když ta přijde, rychle vyskočí a pár vteřin vítězoslavně tančí na jejím hřebenu. Potom pád, plavat zpátky a znovu čekat, čekat.

My už ale nečekáme a vracíme se zpátky. Je sobota velikonoční, což si i tady symbolicky připomínají. Žádné pomlázky, žádné nemilosrdné bušení do ubohých ženských tělíček, žádné takové barbarské zvyklosti. Na konci mola, vlastně již na křižovatce s pěší zónou je jakési pozdvižení. Pobíhá tam a vůbec legračně poskakuje něco jako hybrid mezi klokanem a králíkem (Ne, je to opravdu velikonoční králíček. Chce to jen trochu fantazie.) A po tomto tvorovi rozjařená mládež za příslušného řevu hází tenisáky, v naději že onen převlečený dobrovolník snese velikonoční vajíčko.

Kdepak, dítka rozmilá, ať se ten králík snaží, jak chce, ať tlačí jako o život, tak vejce to nebude stoprocentně.

Taková už je příroda.

Mně kolektiv hod tenisákem nedoporučuje, a proto pokračujeme pěší zónou dál a dál, abychom zde uspokojili pudy daleko dotěrnější, jejichž ukojení si lidský organismus v této chvíli nekompromisně vyžaduje.

Tím tak důležitým stimulem je žízeň. Obyčejné lidská žízeň.

Sedáme si tedy na zahrádku irské restaurace a objednáváme si piva. Dámské komando malé a my s Venkem

velké. Já si vybral Bushův Budweiser, který, patřičně vychlazen, byl celkem chutným doplňkem našeho dnešního putování. Na druhou stranu, komu by nechutnalo pivo za 16 $ (16 x 23 = cca 370 Kč).

Takto posilněni jsme byli ochotni poslechnout vábení tandemu D+V, který nás s významným pomrkáváním přemlouval k návštěvě ještě jedné pláže. Velmi významné pláže.

Co to může být? ptám se sám sebe. Významná pláž? Chodí se tam snad slunit hollywoodské celebrity, přistává tam pravidelná linka UFO či se tam vyskytují ještěři z Jurského parku?

Uvidíme.

Crystal Cove se zove ten zázrak. Za chvíli jsme tam, sestupujeme s kopce k pláži, kde…

Kde vůbec nic není. Žádné stánky, žádné budky plavčíků, žádní velikonoční králíci a dokonce ani lidé ne. Pouze oceán, písek, skály a všude se hemžící veverky. Dívám se na moře, zda z něj se tedy to překvapení nevynoří, však místo mrtvých chaluh vlny nevynášejí na břeh nic.

„Tak to je ono,“ povídá Veronika, lehce se rdíc.

„Yes, yes,“ přizvukuje Delwyn a čtverácky se usmívá.

„Místo našeho prvního rande,“ vysvětluje Veronika nám nechápavým.

Podívám se na Delwyna. Ty šibale, klid, soukromí, ukrytá místa mezi skalkami, šumění oceánu a křik kormoránů. Když k tomu připočtu teplou letní noc, plnou hvězd, ani Karel Hynek Mácha by to lépe nenaaranžoval.

Ale budiž jim přáno, neboť jak vidno, láska jim stále kvete, a kde je láska, je i štěstí.

Však aby končící den dostal ještě jednu dramatickou tečku, rozhodl se Venko, že se tedy v tom oceánu vykoupe. Toto jeho rezolutní rozhodnutí se snad doneslo telepaticky i k veverkám, které se seřadily pod svahem a čekaly, jak si ten cizinec poradí s 18 stupni studené vody.

Ale Venko, zocelený nejen dlouhodobým pobytem na golfových hřištích, ale i coby sportovní potápěč, pokořitel mnoha moří, kde si otužil svůj organismus, to rozhodně vzdát nechtěl. A nevzdal.

Jenže dlouho v tom živlu nevydržel. Proto si vybral jednu naplavenou lagunku, jednu louži vyhřáté vody, kde se počal rochnit jako malé dítě.

A kdybychom nejeli domů, rochnil by se dodnes.

A tím skončil den první.

A bylo to dobré.

Kapitola 3 – Přepíšeme Jiráska?

Je neděle velikonoční, kdy křesťanský svět slaví zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Nanebevzetí židovského filosofa, učence a rebela. Že Ježíš opravdu žil, je již dokázáno. Sami Římané ve své pečlivosti jeho ukřižování písemně zaznamenali. Ve své době byl jedním z mnoha obyvatel Judeji, a kdo by čekal, že jeho příběh ovlivní v budoucnu běh celého světa, celé jedné civilizace, která stále ještě nedošla svého dokonalého naplnění.

Ze mne bohužel vychovali bolševici tak trochu neznaboha, takže mám úplně jiné starosti. Slavia hraje od 17 hodin v Jablonci, a jelikož se liga řítí ke svému vyvrcholení, nedovedu si představit, že bych u toho chyběl.

Vstávám tedy první, už v půl osmé, abych pohodlně na notebooku naladil osvědčené zahraniční internetové stránky, na kterých můžete sledovat veškerý sport odehrávající se od Patagonie až po Srí Lanku. V to počítám i českou ligu, kterou prodala hamižná fotbalová federace investiční skupině PPF. Ta, jak bývá jejím zvykem, ji okamžitě zakódovala a zpoplatnila, takže jalová hesla o nějaké propagaci sportu mezi mládeží můžete, páni bafuňáři, vysvětlovat maximálně tak holubům v parku. Ale jenom těm malým, ti velcí by vás uklovali.
A tak my fandové sledujeme českou ligu někdy v polštině, někdy v italštině a někdy v jazyku nedefinovatelném.

To jsme to dopadli.

Další věc: jsou-li mezi vámi tzv. cifršpioni, určitě si všimli nepoměru mezi osmou a sedmnáctou hodinou. Proč vstávám tak brzy? Budu nacvičovat bojové pokřiky, nebo se obléknu do milovaného dresu a až do umdlení začnu prohánět v central parku neposedné veverky?

Ne! Samozřejmě se jedná o časový posun. O rozdíl devíti hodin, který mi tak trochu lebedí. Zatímco u vás neděle končí, jste z toho rozmrzelí až naštvaní, neboť vás ráno čeká nějaká ta kolbenka, nám, „Američanům“, teprve neděle začíná, máme plno plánů i předsevzetí. Dobrodružství se nám doslova plíží pod okny, jen ho lapnout a nepustit.

(Tenhle týden je trochu výjimka, neboť Amerika oproti nám Velikonoční pondělí neslaví.)

Slavia v Jablonci vyhrála 2:1, titul je ještě bližší, takže jdeme lapat to dobrodružství.

Dopoledne se kolektivně lenoší a všichni tudíž ladí formu na odpoledne.

Na Lagunu Beach!

Máme tam sraz s Katunkou. (Pro nerodinné příslušníky: Katunka je Verunčina sestřenice a žije ve Státech již od svého dětství.)

Tentokrát bohužel jedeme bez Delwyna (byznys je byznys), ale o to odhodlaněji. Milá Ameriko, před námi nic neschováš, nic neukryješ. Jsme jedno zvědavostí hořící komando.

Cesta je zpočátku stejně nečitelná jako jindy. Opět jako z kopíráku naskenované křižovatky. Potom nájezd na mnoho a mnoho proudovou dálnici, následuje podjezd a zase nájezd na jinou dálnici a já si v duchu říkám, jak by se asi v této situaci orientovalo naše ředitelství dálnic, když je u nás neřešitelným problémem udržet jakž takž plynulý provoz na dvouproudé D1.

Blížíme se k tak vychvalované Laguně Beach. Domečky ve stráni se mění v luxusní vily a přibývá hotelů a penzionů.

Jeden z nejbohatších regionů Kalifornie.

Proč? To nám Katunka za chvíli vysvětlí.

Parkujeme v garážích její firmy, byť o několik minut později než bylo plánováno.

Ale Katunka nám to nevyčítá.

Jdeme pomalu obchodní třídou, plnou obchůdků, vinárniček i cukráren. Všichni doslova hltají přezdobené výlohy, jenom já mám zase problémy.

Zase jenom já.

Začíná to vypadat, že se pomalu a jistě začínám stávat problémovým článkem naší expedice.

Těkám nervózníma očima nejprve potají, poté nápadněji a nakonec se rozhlížím jako blbě vidoucí řidič na křižovatce.

„Co pořád hledáš, dědo?“

„Trafiku.“

„A k čemu ti jako bude?“

„Potřebuju koupit pohledy.“

„Na co?“

„Abych je poslal…“

Á, neandertálec se omylem dostal do jednadvacátého století, tak se na mne dívají.

„A proč to teda nepošleš WhatsAppem nebo Messengerem na Facebooku?“

Ale to nejde, děti. Už jsem to tak slíbil. Ten první pohled měl patřit naší paní doktorce. Při posledních (a ne příliš úspěšných testech) nám popřála hodně štěstí a na mou otázku, bude-li chtít něco přivézt, jenom zakroutila hlavou. Však všetečná sestra skromně dodala, že by stačil pouze poslaný pohled. No, nevyhovte tomu.

Ten druhý pohled musí být koupený až v Las Vegas a také odtamtud odeslaný. Bude adresován na moji hospůdku Na Pahorku, kde se stane tím pádem šlágrem sezóny. Už žádné fádní Kanáry, Mallorca nebo Seychely nebudou hity této sezóny, protože moje Las Vegas bude nejvýš, bude přitlučeno hřebíkem na stěnu tak, aby každému návštěvníkovi ihned padlo do oka.

„Jé hele, Las Vegas“, zapští příležitostní návštěvnice. „Kdopak tam asi byl?“

„Tam byl náš Víťa,“ odpoví jí Boženka, šéfová tohoto útulku.

„To bych ráda věděla,“ otočí se štěkna na svého vyjeveného manžela, „kde na to ty lidi berou?“

Typicky česká reakce.

Ostatní štamgasti, maje hlavy skloněné nad půllitry, by nebylo vidět, jak jim slzy závisti prýští z očí, si musí chtě nechtě přiznat, že to ten Víťa nakonec přece jenom někam dotáhnul. Zvláště když tam píše, jak v Las Vegas lítaj miliony a rozverné herečky číhají za každým rohem.

„Poslouchejte, chlapi,“ nemůže se Boženka už dívat na tu pohřební náladu. „Víťa to někam dotáhnul, protože nebyl línej zvednout zadek a jet dobývat svět. Pokud ale vy budete stále přišroubovaný tady k tomu výčepu, dosáhnete leda tak na kulový!“

Teď snad i laskavý čtenář musí pochopit, že zaslání těch pohledů mělo i nezpochybnitelný didaktický dopad.

„Sem jsme vždycky chodily na zmrzlinu,“zaševelí děvčata a již se řadíme do dlouhé fronty mlsných jazýčků. Však toto čekání se vyplácí. Takový kopec dobrot jsem již dlouho neměl. Přecházíme silnici (samozřejmě až po výše popsaném ceremoniálu) a ocitáme se v parkové zóně, z které jsou vidět jak upravená sportoviště, tak i široká pláž. Protože ona mamutí porce

zmrzliny se nesnášela s momentální teplotou vzduchu, sedáme si na volnou lavičku, abychom nenechali mezi prsty protéct ani kapku tohoto nebeského nektaru.

„Víte vy vůbec, jak doopravdy tahle kouzelná Laguna Beach vznikla?“ snaží se Katunka vyplnit mezeru mezi naším vzájemným pomlaskáváním.

„Jak asi,“ vyšlu svého ducha na malou exkurzi do dějin ani ne dvě stovky let vzdálených. „Muselo to tu být jako všude jinde. Nejdřív tu pobíhali Indiáni, potom sem z východu dorazili ke všemu odhodlaní muži, aby se s Indiány trochu poškorpili, trochu navzájem pozabíjeli, a nakonec tu založili tenhle pozemský ráj.“

„No takhle to zrovna nebylo,“ směje se mému výkladu Katunka, „ale nebylo to úplně ani tak, jak píší kronikáři.“

„Tak jak?“ hoří nedočkavostí Dáša.

„Já už to slyšela,“ chlubí se Veronika a má radost z toho, že my ne.

„Stalo se to relativně pozdě,“ napíná nás Katunka. „Los Angeles již stálo, i když ne v takovém rozsahu jako dnes. Ale bylo to zaprášené město plné shonu a hluku. A tehdy si lidé z lepších kruhů všimli tohoto místa. Začali sem pravidelně jezdit. Pořádali tu nejen pikniky, ale hlavně páchali prostopášnosti. To se samozřejmě brzy rozkřiklo a střední třída si prostopášnosti také nechtěla ujít. A nakonec i dělný lid si rád užije. Jenže v té době už si ti schopnější a předvídavější uvědomili, že tu chybí restaurace, penziony a hotely. A Laguna Beach se začala rozrůstat. Proč bydlet v LA, když mohu bydlet tady? začali mudrovat zbohatlíci, Takže co? jsou tu nejdražší pozemky, nejluxusnější domy a žije tu plno

hollywoodských hvězd. Ano, to je dnešní Laguna," končí Katunka svůj výklad a sleduje, jaký to na nás udělalo dojem.

Na mne to tedy dojem udělalo.

„Proč koukáš jako puk?" naráží Dáša na můj intelektuálně zasněný výraz.

„Víš, tak mě napadlo… Ten Praotec Čech, a ta jeho parta… Žádný strdí, já už asi tuším, proč se táhli až k nějakýmu Řípu."

„Chceš snad přepisovat Jiráska?" ptá se Katka. (Pro nerodinné příslušníky: rozlišujte Katunka a Káťa /Katka/. A to ještě přijdou Katerina a Katrin. To se urodilo, co?)

Já bych toho přepsal, kdybych moh´, jenom máchnu rozmrzele rukou a následuji kolektiv cestou na vyhlídku. Asi uprostřed výstupu se nalézá první zastávka, která nabízí malebné panorama již nyní. Děláme to, co ostatní - fotíme se. Zatímco zbytek výpravy se sune ještě výš, rafinovaně se vymluvím na můj věk a zůstávám. Budu se kochat.

A kochal jsem se, doslova se mazlil tím pohledem na tu úžasnou pláž. Kdyby…

Kdyby mi občas nepřekáželi ve výhledu tzv. turisté portrétisté. Doplazili se s vyplazenými jazyky až sem, opřeli se vyčerpaně o zábradlí a s pohledy smířenými i s možnou smrtí čekali na znamení.

Tím znamením byl obyčejně povel jednoho z nich, takové optimistické vyštěknutí oznamující začátek produkce. Zmírající občané se jako mávnutím kouzelného proutku napřímili, napružili a nakroutili do exotických pozic. Co mě však nejvíce fascinovalo, byla

metamorfóza jejich obličeje. Místo našich úst, která se zformují klasicky vyslovením hesla „sýr“, tito portrétisté vycení celý chrup do typicky amerického úsměvu, který je tady znakem úspěšnosti. Ti, kterým hodně, ale hodně záleží na tom, aby je svět považoval za ještě úspěšnější, chrup nevycení, však přímo vyhřeznou. Asi jako když legendární vetřelec vysouval svou vnitřní čelist. Až jsem se divil, že některým seniorům při tom nevystřelila protéza. Asi ji měli solidně přilepenou.

Pro jistotu udělali fotek tím novým mobilem víc, kdyby se nějaká nepovedla. Cvak, cvak, dobrý, konec!

Bohatýři opět splasknou, shrbí se, zešednou, své thymolínové zuby schovají do vráščitých tváří, ale přesto jdou spokojeně dolů. Svůj úkol splnili, byli tu, mají na to důkazy a mohou jet domů.

I my pojedeme domů, oznamuje mi již zpátky se navrátivší parta kopcolezců.

„Zase se táhnout až k našemu autu, a navíc, teď je to do vršku,“ bručím si pod vousy.

„Kdepak, pojedeme autobusem,“ uklidňuje nás Katunka.

Autobusem? říkám si už jenom pro sebe. Autobusem? Městskou dopravou? Byli jsme už včera instruováni, že kdybychom potřebovali někam zajet, tak hromadnou dopravou proboha ne! Tu tady využívají pouze socky, bezdomovci a pochybné živly.

„Ne,“ směje se Katunka. „Tohle je historický autobus, atrakce a je zdarma.“

Jdeme tedy na stanici a ten zázrak opravdu přijíždí. Jeho trasa vede pouze po hlavní třídě, což nám ale stačí. Když asi třetí stanici vystupujeme, ptá se mne Káťa škodolibě: „Proč sis nekoupil ty pohledy?“

„Kde asi, když v Americe zrušili trafiky?“

„ V suvenýrech.“

„Jakých?“

„Hned vedle té cukrárny, co jsme kupovali zmrzky.“

„A proč jsi nic neřekla?“

„Šels jako náměsíčný do té cukrárny, nešlo tě zastavit,“ a potom konejšivě dodá: „Vždyť tu budeme ještě měsíc, a to určitě na nějaké pohledy narazíme…“

Opravdu není nad to, mít chápající rodinu.

I když jste tak trochu neandertálec.

Závěr dne by si zasloužil nejen celou kapitolu, nýbrž celý román. Já však všechny ty dojmy a emoce musím vtěsnat do pár řádků.

Návštěva Delwynových rodičů. Jsme tam pozváni na večeři.

Já coby prarodič jsem nad věcí. Dědečkové a babičky přece za žádné chyby ve výchově nemohou.

A proč?

Protože jsou babičky a dědečkové již z principu. A navíc, u Verunky se stejně žádné chyby nevyskytují.

Jenže stejně… Trochu nervozity tam je.

Objedeme pár bloků a ve dveřích již stojí Mike, mává na nás, a když o krok poodstoupí, vidíme hlavní hvězdu večera. Maminku. Začne nás okamžitě objímat a v těch polibcích je taková vroucnost a upřímnost, jako bychom byli členy rodiny již od nepaměti. Určitě nám něco podobného i říkala, proto jsem jí všechno se šťastným úsměvem odsouhlasil. Její jméno je Katrin, ale jak už bylo výše uvedeno v zájmu rozlišení (při nadúrodě tohoto jména), jsme ji pojmenovali Maminka. Ano, Maminka s velkým **M**. Štíhlá sympatická žena, plná energie stihne nejen připravovat večeři o mnoha chodech, konverzovat s námi, usměrňovat dvě roztomilé vnučky (Sofia a Ruby) i hlídat Mikeho, aby předčasně neujídal a neupíjel.

Jelikož Maminka je rodilá Irka, napadá mě pouze jediné přirovnání – Scarlet O´Harová.

Ještě než jsme zasedli k slavnostní tabuli, podrobil mne Mike, prý jako pivaře, zajímavému testu. Dostal jsem dvě sklenice piva, plzeňského piva. Jedno jsme v plechovce z Česka přivezli my a to druhé bylo vyrobeno v licenci v USA. Které prý je lepší. Já samozřejmě nevěděl, které je které, a proto ať mi Plzeňáci prominou, že jsem zvolil jako chutnější tu licenci. Prodává se ve Státech v třídeckové lahvičce, má úplně stejnou etiketu, pouze je v textu malinkými písmeny psáno o oné koncesi. I když, co si budeme navzájem vyčítat, komu že vůbec patří náš plzeňský Prazdroj? Jižní Africe?

A Plzeňákům se také omlouvat nebudu, protože ti mě za čtrnáct dnů tak naštvou, že o tomto městě v současné době nechci vůbec nic slyšet.

Večeře byla fantastická. Několik druhů masa, salátů a vynikající zákusky. Ti, co uměli anglicky, se výborně bavili. A my ostatní se bavili tím, že se ostatní tak skvěle baví.

Krásný večer, další krásný den.

Kapitola 4 – Na co asi je ta páčka?

Rozmohl se nám v Česku takový nešvar. Staří, mladí, muži, ženy, a dokonce i kompletní rodiny s malými dětmi se naučili trávit svůj volný čas v nákupních střediscích. Místo aby hromadně vyrazili do nějakého aquaparku, na tenis, golf či využili jiných sportovních nabídek, tráví celý krásný sluneční den nákupem. Sice možná utratí méně než na výše popsaných sportovištích, ale…

Naše nákupní střediska, ty chrámy konzumu, které konečně naplnily naše socialistické sny, vyvolávané dříve pouze dovezenými prospekty, dokázaly velmi pružně na takový zájem zareagovat. Dětské koutky, minigolf či bruslení zdarma, jakožto i možnost stravování pro všechny věkové kategorie. To abyste nám tu vydrželi celý den.

Beránku, otřes se!

I já si potřebuji občas něco koupit, ale nejsem velkým fanouškem nakupování. A to je asi většina mužů. Vždyť se podívejte v nějakém tom obchoďáku, jak jsou všichni horní polovinou těla položeni na nákupním vozíku a jejich prázdný a nepřítomný pohled pouze sleduje tu jejich berušku, která přímo v živočišné extázi poletuje od regálu k regálu, od pultu k pultu.

Já když si jdu koupit šroubovák, jdu přímo do patřičného oddělení, k určitému stojanu, kde si onen produkt koupím, a jdu domů. Pokud bychom poslali koupit šroubovák některou z našich milovaných, vězte, že nejprve si prohlédne celý areál, a to především ta oddělení, která zase nám nic neříkají. Něco si vyzkouší, něco i koupí, a když se konečně dostane zcela náhodným způsobem do oddělení nářadí – koupí kleště.

Dnes je naplánován shopping – nákup.

Být to v Čechách, zůstal bych doma a zodpovědně testoval nosnost gauče, ale tady, v Americe… Navíc si potřebuji koupit nové džíny. Ta nutnost tu byla již delší čas, mohl jsem si je koupit už doma, u nás, ale nač sem vozit nějaké vietnamské padělky, když si tady koupím přímo originál. Pravé americké texasky!

Takže jdeme!

Pardon, jsme v Americe, tudíž jedeme.

Křižovatka střídá v pravidelných intervalech křižovatku a my mijíme nejen harmonicky seřazené domky, parky, hřbitov pro domácí mazlíčky, na stožárech vlající hvězdné prapory, firmy i firmičky, parky, budovy různých institucí ale i obchodní centra. No, centra, nejedná se o vysoké, mnohopatrové budovy, spíše přízemní obchody typu Billa či Lidl. Ty tu samozřejmě nejsou, nemají nárok, američtí obchodní dravci by je okamžitě zardousili. Většina těchto amerických obchodních center je v podstatě obestavěné parkoviště obchody i obchůdky, hot dog stánky, hamburger gril bary, pizzeriemi, čínskými, mexickými a co já vím ještě jakými restauracemi.

I my jedno takové obestavěné parkoviště vyhledali. Byl to záměr, byl to plán, neboť tento obchod je poměrně levný, leč zboží značkové a tudíž kvalitní. Marshalls byl jeho název.

Vstupujeme do obrovské haly, která ve svých útrobách ukrývá snad vše. Od obuvi, po všeliké druhy oblečení, domácí potřeby, papír i dárky. Děvčata se tudíž rozlétnou jako včelky do všech stran, by objevila poklady, jež lahodí lidské (hlavně ženské) duši.

Já s Venkem jsme zůstali stát stranou, a to právě u té obuvi.

„Ty si nic nekoupíš?“ ptá se.

„Až se trochu aklimatizuju, půjdu si vybrat nějaké džíny.“

„A nechceš si zatím vyzkoušet nějaké boty?“ a již se přehrabuje v záplavě krabic, by mi ulehčil rozhodování. Ještě se zeptá, jaké mám číslo a než odpovím, už mám před sebou několik vzorků. Ty jedny se mi opravdu líbí, ale po vyzkoušení zjistím, že mě tlačí, a jelikož větší číslo není, musím tuto nabídku odmítnout.

Venko pojednou zjistí, že tam v dálce, v místě, kde operuje Katka, se hromadí podezřele až moc tovaru, a takticky se tam přesune, aby se pokusil o jakousi diplomatickou selekci.

Zůstal jsem mezi regály bot opět sám. Mé zraky sklouznou k mému současnému obutí, pořízenému u vietnamských soudruhů, a musím objektivně uznat, že bych nějaké nové sportovní boty potřeboval.

Bloumám tedy uličkami, vybírám nejprve podle vzhledu, poté podle čísla a nakonec samozřejmě rozhoduje cena. A ejhle, tyhle se mi líbí. Vyzkouším je, popojdu pár kroků a zjišťuji, že tyhle mokasíny někdo ušil přímo na mou nohu. A cena? 15$! No, nekup to.

„Ale vždyť jsou látkový,“ argumentuje právě se navrátivší Dáša. „V těch nemůžeš do mokra.“

„Ale mně se v nich báječně chodí.“

„Tak si kup ještě jedny, já ti je zaplatím jako dárek k narozeninám.“

A tak jsem se nechal přemluvit. Začal jsem hledat ten regál, kde jsem si zkoušel ty první boty. Místo konečně objeveno a já všechno prohrabávám, až je totožná značka o číslo větší nalezena. Vyzkoušeno, schváleno, držím svátečně v náručí již dvě krabice.

Přesouváme se tedy k džínům.

Nenápadně udělám okliku přes papírnictví, v naději že zde zakoupím onen urputně vyhledávaný pohled. Však marnost nad marnost. Nějakej Zuckebarg si klidně vynalezne Facebook a americké pošty kvůli tomu zbaběle opouštějí bojiště. To naše Česká pošta, to je

jiný kafe. Nejen že nic nevzdala, ona naopak vstoupila do časově neomezené stávky. Fakt, čestný, moji spoluobčané to jistě potvrdí.

Dorazil jsem ke stojanu s džíny, opatrně postavím krabice s botami na zem a se zatajeným dechem, roztáčím stojan, hledaje své číslo.

Džíny…

Mou hlavou probleskla vzpomínka na mé první džíny.

Pro mladší generaci snad jen malé ponaučení: Pravé, originální džíny značek Rifle či Lee jste si v normálním obchodě koupit nemohli, možná i nesměli, neboť šlo o nepřímou propagaci kapitalistického způsobu života. V prodejnách s obleky a textilem jste si směli však pořídit vkusně šité plátěné kalhoty Made in Vietnam, které byly vhodné tak pro dítka 1. stupně základních škol, neboť ta ještě neměla pojem o evolučním vývoji české mládeže v šedesátých letech. Přesto však pomalu a jistě už každý druhý teenager té doby pravé džíny měl.

Jenom já ne!

Tuto uniformu protestujícího mládí bylo možno koupit pouze v Tuzexu, prodejně pro papaláše pracující na Západě. Koupit za speciální poukázky – tuzexové koruny - bony.

Tehdy bylo obtížné i samotné shánění bonů, neboť to ještě nestáli veksláci na každém rohu. Tuto tuzexovou poukázku měli pouze oni papaláši – a jejich děti. Proto jsem musel u těchto lidí škemrat, prosit a žadonit, až jsem vysněnou částku 45 bonových poukázek tímto podivným způsobem vyžebral.

5 Kčs za jeden bon.

Teď již jenom zbývalo prokázat při vstupu do prodejny Tuzexu několika ramenatým mužům zachmuřelých obličejů způsob jejich nabytí. A to byla při této nepatrné částce hračka.

A tak jsem si v tom blbém Tuzexu koupil konečně opravdové a hlavně nové džíny.

I když jsem je musel pořádně seprat, vydrhnout rejžákem na stehnech a mokré nechat na sobě uschnout, aby správně sedly. Přímo rituál, zasvěcení se bohu doby, vstup do společnosti vyvolených vyvržených.

To bylo v létě 1967. V mém posledním létě před nástupem do vojenské služby a v předposledním létě této země, která si naivně myslela, že by v té době mohla být svobodná a demokratická. I Ukrajinci si to dnes myslí, ale na rozdíl od nás bojují.

Vidíte, i džíny měly podíl na běhu dějin, na změně tehdejší kultury.

Otáčím tedy stojanem a vyhlížím moje číslo. Díky malinko naběhlému pasu je o něco větší, ale to, co mi teď tento obchod nabídl, je šok. V duchu se omlouvám všem vietnamským šičkám, neboť montérky, které visely na stojanu, musely být dílem přinejmenším nějaké nezletilé severokorejské švadlenky. Nesympatická tuhá látka, obyčejné prošití a hlavně hrozně široké nohavice. V tomhle bych nešel na zahradě ani sekat trávu.

Americké džíny, ha ha ha!

„Co je, dědo?“ přilétne ke mně vystrašená Verunka, pravděpodobně předpokládajíc, že jsem se stal obětí mozkové mrtvice.

Mlčky ukážu na vystavené zboží a je mi do pláče.

„No co,“ uklidňuje mne vnučka a hbitě přiskočí k vedlejšímu stojanu. „Podívej se na tohle,“ a vytahuje jakési světlehnědé kalhoty z obyčejné látky, „ty si musíš vyzkoušet! Ty ti budou určitě slušet!“

„Ale vždyť jsou dole na gumu, a, a, no já nevím.“

„Právě, to je dneska moderní. Tak šup, šup, jdeme si je rychle vyzkoušet, než na ně skončí sleva!“

Byl jsem brutálně dovlečen ke kabinkám, kde jsem si ony gatě oblékl. Vyjdu ven, kde už stál coby hodnotící komise celý náš kolektiv, aby konstatoval, že jsou mi velké. Verunka obětavě zase běží přes půl haly ke stojanu a donese mi pro jistotu další dvě čísla.

To druhé komise jednohlasně schválila.

Jdeme tedy k pokladnám. Každý si nese v náručí své zboží jako svátost. A jak by ne, když se vlastně pondělí velikonoční rázem změnilo ve vánoční nadílku. Děvčata si koupila především boty, halenky, letní kraťasy, bylo toho hodně. A Venko – si pořídil globus!

Pardon, beru zpět, to jsem trochu předběhl děj. Globus bude až příště.

Vyjdeme tedy na parkoviště, své poklady naskládáme do kufru auta, já si na nohou nechávám už ty nově zakoupené rychloběžky a starou obuv vyhazuji do koše. Než dojdeme k dalšímu, tentokrát již velkému obchodnímu centru, znovu si všechno srovnávám v hlavě. My jsme tady za pár dolarů nakoupili značkové zboží, jehož padělky jsou v pražských vietnamských obchodech i v přepočtu dražší. Skoro se mi při tom přepočítávání zatočila hlava, jsa oslněn americkým hospodářským zázrakem, ale to jen do té doby, než jsme došli před další katedrálu konzumu.

Zde se již počítalo v jiných jednotkách. Vždyť také obchody patřily firmám, které my

známe převážně z nejdražší třídy u nás, z Pařížské. I když jsou veškerá lákadla určena spíše pro ženské oči a ženské duše, také poslušně chodím od výlohy k výloze, souhlasně přizvukuji a asi dost neuměle předstírám zájem. Musím být ale opatrný, protože Amerika je v určitém směru velmi konzervativní země, proto by asi nebylo vhodné hlasitě vzdychat či jinak na sobě nechávat znát vzrušení při prohlížení ženského spodního prádla. To by si asi mravnostní na mně smlslo.

Naštěstí světoznámá firma, právě toto prádlo vyrábějící, má více rozumu než kdokoliv jiný. U vchodu do jejich obchodu je nepřehlédnutelný nápis, že mužům vstup zakázán. To však našim děvčatům vůbec nebrání, aby s hlasitým štěbetáním nezacupitala dovnitř.

A byla tam dlouho. Spíše dlóóóóóuho.

Opět jsme s Venkem osiřeli.

On ten problém vyřešil tak, že začal se strojovou pravidelností obcházet kolem dokola celou hořejší galerii. Já jsem se naopak sesunul na nejbližší lavičku a počal dumat. Dumat a zírat. A jak tak zírám, trochu přivřu oči, trochu se zasním, trochu přibrzdím sluchové ústrojí a najednou jsem zase doma. Kdekoliv. Třeba na Černém mostě, v Europarku nebo v Arkádách. Uvědomuji si, jak je to stejné. Prodejci, reklamy, obchody, ale i ti kolem mne procházející lidé. Stejně špatně či dobře oblečení, jdou pomalu nebo pospíchají či jenom bloumají. Tady mají pouze jeden nedostatek, jednu velikou charakterovou chybu – neumějí česky.

Konečně jsme se dočkali. Ženská část expedice se vyrojila, chráníc si několik malých balíčků, takže je jasné, že doma bude ještě jedno zkoušení.

Ten den se už nic zajímavého a zábavného nestalo, nepočítám-li Kátinu neukojitelnou zvědavost, na co že je asi ta páčka vedle záchodové mísy? To se musí prozkoumat! A hezky zblízka! A co se stane, když tu páčku zmáčknu…

Ta páčka spouštěla bidet.

Samozřejmě že jsme se jí nesmáli (málo), jsme přece tým!

Když už jsem se přeřekl o tom globusu, pokusím se strojem času nahlédnout do několika dnů budoucích, abych mohl definitivně dokončit kapitolu Nákupy. Hollywood je, co bys kamenem dohodil a tam mi určitě nějaký ten časostroj půjčí.

Půjčili.

Potraviny se jezdily kupovat do obchodu Albertsons (neplést s naším Albertem). Já tam zase moc často nejezdil, ale shoda okolností mě donutila nekompromisně jednat. Byla tu stále

potřeba konečně si koupit nějaký ten slušný chleba, a navíc dostal jsem chuť na párky. Na takové ty voňavé, v jemné kůžičce a plné šťávy. Takže jsem také vyjel.

Dostat se sem za bolševiků, tak mě asi kleplo, ale dnes, kdy i my jsme zvyklí na super a hypermarkety, pohyboval jsem se v těch prostorách jako otrlý domorodec. Co mě však udivilo, bylo oddělení ovoce a zeleniny. Snad půl haly nabídkových košů, které byly ještě

rozděleny na ovoce starší (a levnější) a ovoce čerstvé, na které se neustále snášela vodní mlha. Balené, volné, loupané, oškrábané, očištěné, porcované, neznámé. Mohl jste si vybrat dle svého přání.

Ale hluboce mě zklamalo oddělení masa, uzenin i pečiva. Což o to, sortiment byl velký, ba převelký, ale ani jeden druh chleba nebyl podle našich zvyklostí. Buď se jednalo o bílé mazance, nebo naopak o nevábné komisárky. Vybral jsem si tedy něco jako bagety, protože rohlíky, housky nebo žemle jsou zde tovarem neznámým. U uzenin jsem měl stejný problém. Zboží plno, ale nic, co by se podobalo našim párečkům. Samé klobásy a samá grilovačka. Pouze jeden druh tak trochu ty párky připomínal. Byl samozřejmě ve vakuovém balení a nešlo si nevzpomenout na nenáviděné párky v v umělohmotném střívku, kterým se říkalo šprcky.

Nebudu napínat, ale večeře, na kterou jsem se tak těšil, nebyla dojedena a párky byly později použity na frankfurtskou polévku. Při prvním soustu bych asi zradil své přesvědčení a měnil i za ty nejhorší párky kosteleckých uzenin. A ta žemle? Zavázat mi oči, spletu si ji se slanou vánočkou.

Stejně byste marně hledali v nějakém běžném marketu alkohol. Maximálně tak pivo.(Balení šesti třídeckových lahviček = 9 - 12$.). Jednou jsme sem s Venkem zajeli pouze pro ty piva, a abychom nemuseli čekat poměrně dlouhou frontu u pokladen, rozhodli se zaplatit u pokladen samoobslužných. A víte, co ty mrchy udělaly? Zablokovaly se a ještě vyhlásily poplach. Musel přijít až sám vedoucí směny, uznat, že jsme oba plnoletí a vzpurné kasy odblokovat.

Alkoholiky však mohu uklidnit. Pití zdravější síly jde úplně jednoduše zakoupit v obchodech k tomu speciálně určených.

A teď tu máme poslední obchod, jenž bychom u nás asi nazvali smíšeným zbožím a který byl pro Dášu oázou klidu, rozkoše a rozjímání.

Začnu trochu z jiné strany. Amerika a cigarety. Dáša, která hoví nikotinu, si sebou brala karton winstonek a karton elektronických cigaret Heet. Dále jí Káťa doporučila nějaký sprej, bonbóny a co já vím, jaká ještě zbytečná šidítka. Důvod k tomu byl jediný: V Americe je zakázáno pod velkými pokutami kouření. Všude! A vždycky! Nesmíte kouřit ani v otevřeném prostoru, ani na své zahradě, ani na svém balkóně. Je vám dovoleno ještě tak si zapálit doma, ale musíte mít naprosto utěsněná okna. To se týká všech druhů cigaret. A ty elektronické? Ty jsou tady zakázány nejen používat, ale i prodávat. Pro Ameriku elektronické cigarety neexistují.

Také že s tím ještě budeme mít problémy.

Dáša to tedy řešila tím, že si vykouřila jednu elektronickou na zahrádce a potom někde na opuštěném místě (třeba v poušti) nebo v Las Vegas (o tom ale jindy). Jen jednou si pozdě večer zakouřila na zahrádce jednu, jedinou vonnou winstonku a okamžitě si jedna ze sousedek stěžovala. Takže se pro jistotu na vykouření jedné obyčejné cigarety musela v noci vyplížit ke stranou stojícím kontejnerům, kde za stálého rozhlížení onen akt uskutečnila.

Nedivte se proto, že se jí tenhle způsob diskriminace příliš nezamlouval.

Ale zpátky k Walmartu.

Protože snad docházelo pečivo, nebo zelenina, už nevím, nabídli jsme se s Dášou, že pro něj dojdeme. Ano, dojdeme, ne pojedeme, protože na první křižovatku s obchody to bylo pár minut chůze. Tam sice byl již výše zmiňovaný obchod s alkoholem, ale potraviny žádné. Tak jsme šli ještě jednu křižovatku a tam jsme narazili právě na Walmart. Vzali jsme vozík (tady se žádné mince ani žetony nedávají) a nakoupili jsme. Při vracení vozíku jsem si však všiml, že Dáša úplně strnula. Mrknu se tedy tím směrem, kam mířil její vytřeštěný zrak, a vidím jednoho staršího muže, jak v poklidu sedí na lavičce a - kouří!

Nad ním byla velká cedule SMOKE ZONE.

Bylo to tedy jasné. Chápavý Walmart vytvořil pro své zákazníky v podloubí i malou kuřárnu. S lavičkami a s popelníkovými koši.

Dáša tedy okamžitě zaujala pozici, zapálila si a vyfoukla kouř konečně jako svobodný a nediskriminovaný člověk.

Nesobecky jí to dopřejme, nechme ji chvíli relaxovat, abychom se s ní (i ostatními) opět shledali v kapitole další.

Kapitola 5 – Gandalfova věštba

„Možná přijde i kouzelník," prohodil úplně vážně Venko a tvářil se dost povzneseně, což mě přinutilo k velkému zapřemýšlení. Venkova tvrzení jsou vždy seriozní a nevyvratitelná a pravděpodobnost, že by nás chtěl všechny převézt nějakým laciným vtipem, se rovnala nule. No, beru to v potaz, říkám si a pomalu usínám.

Výše uvedený odstavec se udál ještě na konci minulé kapitoly, ale teď již ráno úterý 19. dubna (Dobréé rááno, Amerikóó!) a čeká nás velká výprava. Malibu a Santa Monica. Dvě tajuplná jména, která bych spíše přiřadil do dob Kryštofa Kolumba, případně do dob slavných korzárů, kdy prapory s umrlčími lebkami vlály nad hlavami nemilosrdných posádek dřevěných korábů. Ale ten kouzelník se mi z hlavy jen tak nevykouřil. Předpokládám, že na nás legendární Kubrt nevybafne nečekaně za rohem a nezačne nám předvádět čulibrka. Nebo snad opravdu kouzelník, nějaký herec z Hollywoodu, nějaký slavný, třeba ten, co hraje Gandalfa Šedého?

„Dobrá", rozhazuji ruce a vykřikuji odevzdaně do nebes, „zahraj si tedy s námi tu svou bláznivou ruletu, Osude!"

Vyjíždíme opět v pěti, neboť Delwynovo pracovní vytížení mu nedovoluje absolvovat s námi všechny tyto spanilé jízdy. Veronika řídí, a jelikož dívčí část kolektivu usoudila, že je Venko štíhlejší než já, získal jsem místo vedle řidiče. Místo velitele vozu.

Cesta tentokrát vede na sever, k Los Angeles a ještě kousek dál. Popisovat cestu způsobem: jedna dálnice, sjezd, nadjezd, podjezd, další dálnice a další a další, je zbytečné. Ani sama Verča se v té spleti pořádně nevyzná, a proto jako většina amerických řidičů používá navigaci. Navigaci v mobilu. A tahle navigace nás po čase dovedla

až k jedné francouzské pekárně. Ta čtvrť, či obec nebo předměstí se jmenovala Encino. Tady vůbec těžko poznáváte přechod mezi městy a osadami. U nás v Česku zkrátka vyjedete z města a jste mezi poli, lesy či loukami. Na další vesnici vás upozorní informační cedule s názvem obce. Tady ty přechody tak markantní nejsou, protože nejsou někdy vůbec. D+V sice žijí v Huntington Beach, ale to je součástí regionu Orange a ten je už příměstskou částí LA. No raději dost, než v tom nadělám ještě více zmatků.

Teď jsme zrovna před francouzskou pekárnou a jdeme si dát svačinku. Výběr je opravdu úchvatný, takže v první chvíli nevíte, co si poručit. Nejen křupavé pečivo, ale i samotné zákusky budí v člověku ty nejnižší pudy. (Myslím pudy stravovací.) Rozhlížíte se tedy kolem, šmírujete nejen své přátele, nýbrž i již sedící hosty, byste asi tak odhadnul, co že bude nejlepší volba. Nakonec se rozhodnete a s těžkým srdcem se rozloučíte s těmi kousky, které by již přesahovaly kalorickou hodnotu malé svačinky civilizovaného člověka. A jak tak se usadíme, jak vychutnáváme úplně čerstvé a teplé zboží, otevřou se dveře a v nich stojí muž se ženou. Muž se rozhlédne po obchodu, a když uvidí sedícího Venka, tvář se mu roztáhne do širokého úsměvu a s hlasitým jásotem Venka popadne a začne ho objímat. Při tom jazykem bulharským vykřikuje slova, která jsou určitě slovy vítacími.

Aha, ten kouzelník už je tady!

Žádný Olda Kaiser ani Gandalf Šedý, natož Bílý, leč obyčejný muž, živě bulharsky rozprávějící s Venkem. Když zjistí, že my ostatní nerozumíme, přejde ze slušnosti okamžitě do angličtiny.

Uf, to se nám rázem rozjasnilo.

A tak spolu hovořili, dobrou vůli spolu měli a my mezitím mlsali a také jsme dobrou vůli měli. A když vše bylo dokonáno, vyšli jsme všichni na parkoviště, kde nejprve Venko

s kouzelníkem vytvořili něco jako reklamní fotografii, a potom jsme se všichni navzájem zobjímali a srdečně rozloučili. Až opět v autě nám Venko ten příběh celoživotního přátelství vysvětlil. Znali se již od dětských let, chodili spolu do školy, do tanečních i za holkama. Jeho kamaráda odjakživa zajímalo eskamotérství a toužil se stát kouzelníkem. Jelikož v Bulharsku, a v Živkovově Bulharsku tím spíše, se touto činností uživit nedalo, odešel do zahraničí. Nejprve se plavil po všech oceánech v turistických lodích, kde se stal součástí varietních programů, a nakonec skončil v LA, kde dostal stálé angažmá. Jeho profesi samozřejmě vyhovovalo i „nedaleké“ Las Vegas, město hříchu, hazardu, zábavy a nočních kabaretů. Jeho partnerkou v životě i na podiu se stala půvabná žena, dřívější bulharská baletka.

Bum, a je to venku, už žádné překvapení se asi konat nebude, i když mě to v nitru tak podivně lechtá a cosi mi našeptává, že to ještě není úplný konec kouzlení, ještě ne…

Než jsme se nadáli, byli jsme v Malibu. Domky při cestě byly najednou honosnější, větší a asi i dražší. Já o Malibu věděl pouze, že je to bílý rum odněkud z Karibiku. Dobrý a lahodný rum. Jenže s těmito vědomostmi bych u místních asi moc neuspěl. Hlavou mi bleskla myšlenka o těch zlých Američanech, co se chtějí pořád prát, a tak jsem na pomoc přivolal Wikipedii: ***Malibu (místně též přezdíváno „Bu“) je přímořské město nacházející se v okrese Los Angeles, které je od centra samotného města Los Angeles vzdáleno cca 35 km. Osamostatněno bylo roku 1991. Město je známo kvůli tomu, že je domovem mnoha celebrit, k roku 2010 zde žilo 12 645 obyvatel. Dále je také známo pro svůj nezaměnitelný charakter – celé se totiž nachází podél pobřeží Tichého oceánu. Celková délka města od východu k západu dosahuje 43 km. Valná většina obyvatel žije poblíž silnice Pacific Coast Highway, která protíná město. Díky své poloze se ve městě nachází mnoho pláží jako například Surfrider Beach, Zuma Beach, Topanga Beach, Point Dume Beach nebo pláž County Line.***

Kterou pláž my jsme zrovna navštívili, to nevím. To si nepamatuji a asi jsme to ani nijak neřešili. Pravdou však je, že zrovna bylo chladno a vál velmi silný vítr. Přesto to bylo velmi úchvatné a inspirující stoupnout si proti té nekonečné mase valící se vody a být chviličku zase tím malým mravenečkem, který je jen hračkou rozmarné přírody.

I Dáša chtěla být malým mravenečkem a z bezpečné vzdálenosti pozorovala dovádivé vlny. Však jedna vlna byla dovádivější, odvážnější, překročila demarkační linii a zlila Dášu až po kolena.

V tomto chladném počasí to bylo dosti nepříjemné.

Jdeme tedy podle pobřeží blíže ke skalám, kde bychom se snad trochu ochránili od větru a Dáša se mohla usušit aspoň ponožky, když vtom vidím zřetelně, jak se kousek od břehu vynořila čísi hlava. Rozhlédnu se tedy po liduprázdné pláži, což vylučuje i nějakého surfaře v neoprenu, a navíc ta hlava se zase ponořila pod hladinu. Co to mohlo tedy být?

„Dášo, já se picnu, já viděl mořskou pannu!“

Dáša, věnujíc se spíše svému mokrému ošacení předpokládala, že se zase jedná o nějaký můj přihlouplý vtípek a také podle toho odpověděla: „Mořskou možná.“

Ale já ji opravdu viděl, tak jako dříve tisíce námořníku na širém moři. Viděl jsem sice jenom hlavu, takže nemohu potvrdit, jestli je její tělo opravdu tak svůdně ženské, ale to přece nic na celé situaci nemění! I když taková malá mořská víla… Určitě na mě mávala.

„Nemůžeš jít rychleji,“ popohání mě Dáša, neb ji ošacení opravdu studí. Dojdeme tedy ke skalnímu útvaru, snažíce se najít aspoň jedno místo, kde neburácí vichr. Toto místo však neexistuje, přesto se Dáša zouvá, sundává si ponožky a oboje se snažíme rytmickým máváním osušit.

Teď se určitě ptáte, kde je druhá část výpravy? Kam se poděla, když vy prožíváte tak nebezpečné okamžiky? Odpověď je prostá. Vydala se do strmého kopce na jakousi vyhlídku, aby si mohla ještě důkladněji prohlédnout celou pláž. A dokonce tam i něco objevili. Katka to pohotově vyfotografovala a tím definitivně pohřbila můj sen o malé mořské víle. Hned na druhé straně skaliska,

toho skaliska, kde my se snažili ukrýt před větrem, se rozvalovalo celé hejno tuleňů. To by bylo překvapení, kdyby se na mne pojednou zpoza nějakého kamene hlasitě usmála místo malé mořské víly pořádně ztučnělá hlava tulení prababičky.

Brr!

Ale to už se nestane, neb opět sedíme v autě a polykáme kilometr, pardon, míli za mílí a blížíme se k dalšímu cíli našeho dnešního putování po plážích Kalifornie. Bude to Santa Monica, kam máme namířeno. Nechci se opět nechat něčím překvapit, tak si půjčuji mobil (naše data tu nefungují, a když tak dost draze) a jméno této destinace vyhledávám.

Co tedy praví naše slavná, vševědoucí a neomylná Wikipedie?

Santa Monica je přímořské město v západní části Los Angeles County. Město je pojmenováno podle Svaté Moniky. Santa Monica sousedí ze tří světových stran s městem Los Angeles; na severu s čtvrtí Pacific Palisades, na severovýchodě s čtvrtí Brentwood, na východě se čtvrtí Sawtelle, na jihovýchodě s čtvrtí Mar Vista, a na jihu se čtvrtí Venice. K roku 2010 žilo v Santa Monice 89 736 obyvatel.

Kvůli svému příjemnému klimatu se z města stalo již na začátku 20. století slavné letovisko. V polovině 80. let Santa Monica zažila skrze celkovou revitalizaci města výrazný nárůst pracovních míst, což se projevilo na dalším přílivu turistů. Nejznámější turistickou destinací je světoznámé molo Santa Monica Pier.

Hmm, tam budou určitě nějaké suvenýry. A také pohledy…

A také byly. Po zaparkování na rozlehlém parkovišti, po výstupu na rozsáhlé molo, jež je tady takovou místní matějskou, objevuji stánek přímo obložený pohlednicemi. Požádám kolektiv o chvilku strpení a jdu kupovat.

„Please, one postcard of California.“

Mladý prodavač na mě hledí dost nechápavě, pak snad přece jenom pochopí, ukáže na mne a potom na vystavené fotky, na kterých jsou většinou nějací usměvaví lidé, jak šaškují na tomto molu.

Ne, já nechci molo, já potřebuji pohled, kde je víc Kalifornie, vysvětluji směsí angličtiny, sanskrtu a řečí hluchoněmých.

Opět ukázáno na mne, potom na fotografie a ještě navíc jeho ukazováček cvičí před jeho

okem. Chce mi snad ukázat, že jsem debil, to snad ne!? Takhle družba mezi našimi národy ještě nepokročila. Zároveň se ani nemusím otáčet, abych viděl troje ženské oči obrácené v sloup. Zase ty jeho pohlednice! A Venko určitě přidává, proč si tedy neřeknu o překlad?

Neřeknu, protože chci být také jednou samostatná jednotka. Prodavač asi vytušil mé dilema a ptá se, z jaké že jsem země?

„Czech republic," hrdě vypnu prsa a čekám, že ten mladík teď začne pět chválu na Havla, Martinu Navrátilovou, Jágra nebo aspoň na Švejka. Nikoli. On chvíli cosi kutí pod pultem a vzápětí vytasí tablet, kde je spisovnou češtinou napsáno: ***Je mi líto, ale my fotografie pouze pořizujeme.***

Stop, tečka! Je to jasné. Kdybych chtěl vyfotit s ruským kolem v pozadí, nebyl by problém, ale pohlednice Kalifornie, no, no no!

Pláž na Santa Monice

No nic, rozbíhám se za svou rodinou, která se již netrpělivě žene vstříc dalším dobrodružstvím. A že jich toto molo poskytovalo. Například i horskou dráhu. Káťa s Verunkou se rozhodly této příležitosti využít a věřte, že mezi řevem stovek dětských amerických hlasivek ty jejich nešlo přeslechnout. Molo Santa Moniky bylo něco jako velký festival šílenců, našli jste tu krotitele hadů, hudební avantgardní skupiny, žebráky i blázna, který přeskakoval skokem plavmo asi šest dobrovolníků - a také stánek s pohledy. S opravdovými pohledy. Vybírám takový, aby ve svém leporelu obsáhnul co nejvíce kouzla Kalifornie, a šťasten se z mola zadívám do vln bušících do silných kůlů.

Konečně také chvíle pro poezii duše.

Jak vzácné jsou chvíle naplnění a pocitu dobře vykonané práce.

Cesta zpět měla jasný cíl, jenž byl určen již po výstupu z auta. Hele, Bubba Gump! Ano, nad tím vším komíháním a kmitáním čněla jako pomník neochvějné stability restaurace Bubba Gump.

Těm, kdo viděli mnohooscarový film Forrest Gump, nemusím připomínat jméno nejlepšího Forrestova parťáka, bezkonkurenčního odborníka na krevety. A také ty krevety byly hlavní specialitou tamějšího menu. Káťa si je dala, já ne. Mně pořád připomínaly housenky. Jednou jsem viděl nějaký cestopisný film, kde skupina cestovatelů dorazila k jakémusi domorodému kmeni a na znamení přátelství a vzájemné úcty jim byla nabídnuta mísa velkých živých housenek. Zkuste odmítnout, když ještě před pár lety tito sympatičtí divoši provozovali kanibalismus.

Nemusím krevety.

Ale vám je nerozmlouvám. Zvláště u Bubba Gumpa ne.

Tato restaurace má jednu obzvlášť kladnou stránku. Pokud utratíte určitou sumu, jdete se zaplaceným účtem do jakéhosi skladu a oni vám vydají zabalený, úplně nový půllitr Bubba Gump.

A jestli pak víte, kde je nyní?

Ten, kdo zavolal první: No přece Na Pahorku! má u mě pivo. Ale žádnou mexickou bezpěnovku, nýbrž pravou svijanskou jedenáctku.

Před Bubba restaurací se můžete i vyfotografovat na stejné lavičce, na které Forrest vypráví různým lidem svůj pohnutý život, můžete si vsunout nohy do tenisek, v kterých Forrest přeběhl celé Státy. Zkrátka se na chvíli stáváte Forrestem.

Zkusil jsem to, vžil se do toho, téměř si i zaplakal, ale žádného Oskara jsem nedostal.

Snad příště.

Ale co ten kouzelník? Ten pohádkový kouzelník? Vždyť den ještě není naplněn?

A patří ke dnu i noc?

Jestliže ano, pak se musím stydlivě svěřit, že v noci se děly věci nevídané, neslýchané a Bleskem ještě nezaznamenané.

Okamžitě po usnutí mi začal Kubrt dělat vedle postele vozembuchy, potom obří tulenní samice, matka rodu, mě chtěla pojmout za manžela (mezi námi kluky, dost brutálně) a nakonec se zjevil. On! Gandalf, a dokonce Bílý. Vzepjal se do výšky nadlidské, levou ruku vytrčil k obloze a pravou mířil na mne. Chtěl pravděpodobně pronést nějaké proroctví, jež by do dějin Středozemě vešlo, však hlas mu selhal, vyšplhal se do výšek pro něj již nezvladatelných, takže jsem zaslechl pouze toto stařecké zaúpění: „Týýý, počkééj, až v Láás Vegáás, huvidíš!“ a klesl k zemi, načež se rozplynul v čirý městský smog.

Do Las Vegas jedeme pozítří. Mám se ještě pro jistotu proti něčemu pojistit?

Ale proti čemu?

Kapitola 6 – **Co znamená Area 51?**

Události dne příštího byly pod mé rozlišovací schopnosti, neboť byl den odpočinkový, den lenošivý. Přesto jsem se obětoval a alespoň zametl spadané listí na naší malé zahrádce. I když nás zítra čeká Las Vegas, nehodlal jsem si s tím vůbec lámat hlavu. Ani jsem si nestáhl z internetu žádné zákony pravděpodobnosti, ani teorii vítězících algoritmů, natož nauku o náhodných číslech.

Jediné problémy měl Venko, který společně s Veronikou sháněli v půjčovně auto pro tu naši, doufejme že dotační misi.

A tím už můžeme vplout do čtvrtka 21. dubna:

V původním rozpisu veškerých spanilých jízd byl samozřejmě i Grand kaňon, symbol všech kovbojek a kulisa pro dramatické dobývání Divokého západu. Jenže tento kaňon nejsou jen líbivé obrázky v časopisech či filmech, je to rozlehlá krajina samostatného rázu. Délka Velkého kaňonu je přibližně 450 kilometrů, šířka je 6 až 29 kilometrů a maximální hloubka se pohybuje mezi 1 600 až 1 800 metrů. Okraje náhorní plošiny leží v nadmořské výšce 1 500 až 2 700 metrů. Již z těchto parametrů vidíte, že tento vzácný přírodní útvar nelze oběhnout za jeden den. Navíc kvůli náročnosti terénu zde došlo v poslední době k mnoha smrtelným zraněním

Když to zkrátím – Grand kaňon není pro staré. Proto jsme se ho my s Dášou vzdali. (Ne že bychom byli staří, ale jistota je jistota.)

To však neplatilo pro Venka a Katku. Hnáni neukojitelnou touhou po divokém a nebezpečném dobrodružství se rozhodli vyčlenit si celé čtyři dny na prozkoumání této světové rarity. Tvrdé podmínky Správy parku jim však doporučovaly zaplatit si průvodce, zúčastnit se hromadného naučného zájezdu nebo si najmout pilota i s helikoptérou. Je jasné, že všechny

varianty byly jejich romantickým představám naprosto vzdálené, což v praxi znamenalo, zajistit si tři noclehy na různých místech a mít svůj vlastní vůz. Dobře pojištěný vůz. Bohužel Verunčina Mazda to nebyla, tak se sháněl po půjčovnách.

A sehnalo.

Plán na příští dny vypadal tedy takto: **Z Huntington Beach odjíždíme půjčeným autem v pěti (bez Delwyna).**

Mezizastávka v městečku duchů (húú, co to bude?!).

Následuje příjezd do Las Vegas a ubytování.

Delwyn přilétá až druhý den odpoledne.

Třetí den vyrážejí Venko s Katkou tím půjčeným autem do Arizony.

My čtyři zbývající se vracíme domů letecky a přeživší dobrodruzi asi za tři dny zase autem.

Tak bylo rozhodnutu a tak bylo schváleno. Proto nyní stojíme jako spartakiádní cvičenci na značkách a čekáme, až to někdo odpíská.

A odpískal. Naše auto se objevuje v zatáčce, my s veselým halekáním nakládáme všechny ty krámy, co by se mohly hodit, nasedáme a – four- three- two- one- start!

Expedice zatím pracovně nazvaná „Každej milion dobrej“ začíná.

Venko řídí, aby si dostatečně osvojil nejen techniku jízdy tohoto vozidla, ale i trochu odlišná pravidla silničního provozu. Mně tudíž připadla ta čest sedět na sedadle smrti a imitovat alespoň formálně funkci navigátora. Mohu se pochválit, neboť tento čestný úkol jsem zvládl na jedničku. V první fázi cesty (nadjezd, podjezd, objezd, zájezd) jsem řidiče raději nějakými verbálními projevy nerušil, a když jsme se konečně propracovali na nekonečnou a jednotvárnou dálnici, kde mých vzácných rad nebylo potřeba, usnul jsem spánkem spravedlivých.

Ale zase trochu lžu, občas jsem jedno oko pootevřel, a spatře zleva poušť, zprava poušť a před námi hradba hor, bylo mi jasné, že se stále probíjíme Mohavskou pouští. A tady je každá rada marná.

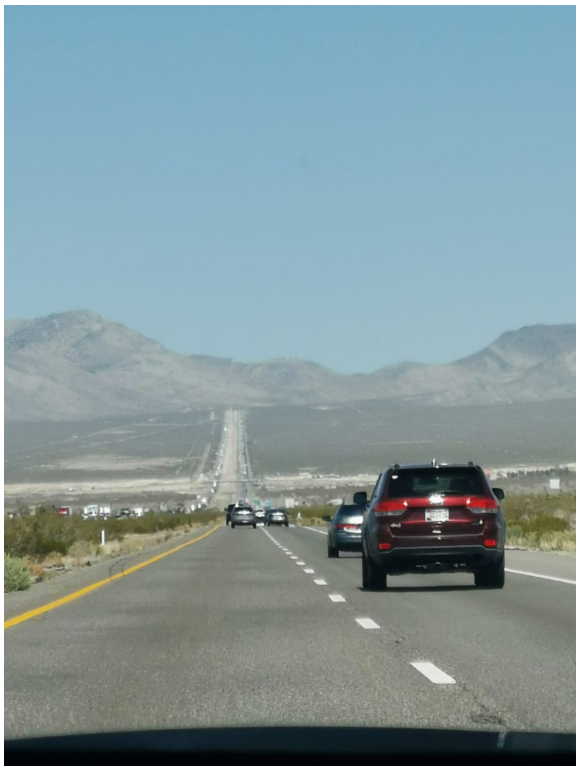

Nekonečná plocha neúrodné půdy, posetá pouze chomáči křovisek, přehrazena na obzoru hřebenem hor nám náhle nabízí změnu. Navigace je (nevím proč) rychlejší než já, bystrá střelka kompasu, a upozorní Venka na odbočení doleva, což on neprodleně učiní. Jsme nyní na jednosměrné silnici, která nás vede ke skalnímu štítu, na němž září velká bílá písmena – CALICO.

Co je to Calico? Co to jsou ta městečka duchů? Máme se jich bát?

V dobách slavné „zlaté horečky“ se lid americký dal do pohybu všemi možnými směry. Některá naleziště byl pouhý podvod, ale některá i dlouhodobě vynášela slušný peníz. Proto nebylo divu, že si zde zlatokopové postavili dřevěné domky a aby měli kde své

vykutané valounky utrácet, vyrostly jim na návsi i hospody, nevěstince, obchody a samozřejmě banky. Jenže každá sranda jednou končí a žádná zlatá žíla se netáhne do nekonečna. Jakmile toto vešlo ve známost, každý sbalil svých pár švestek a táhnul hledat štěstí dál. A tak v horách, v pustinách, v poušti zůstala kompletně vybavená městečka, kde chyběla jen taková maličkost – lidé. Stala se městečky duchů. A jedním z nich je i Calico, kde se naopak těžilo jenom stříbro.

Úzká silnice končí a před námi je, co jiného než pokladna. Venko zaplatí vstupné i parkovné a vjíždíme do historie.

Po zajištění vozidla si sedneme do stínu stromů a u jednoduchého stolu posvačíme. Sendviče, coby produkty Venkovy výroby, přijdou každopádně k chuti, byť ten špenátový list tam být nemusel. Ale znáte to: Když je hlad, je i kachna dobrá.

Takto posilněni vyrážíme do terénu. Tento skanzen je samozřejmě udržován státem Kalifornia, jako historická památka, a tak tu můžete vidět domky s kompletním zařízením, poštu, restauraci, kancelář šerifa, školu i kostelík. Jak bylo napsáno na jedné domácnosti, žila tu až do roku 1970 osamoceně stará paní, která se odmítala z tohoto pekla vystěhovat. I v těchto podmínkách se však dožila devadesáti let.

Jelikož jsme si zaplatili vstupné, máme také nárok i na určité služby, jako je restaurace s terasou a obchod se suvenýry. Ti zvídavější si dokonce mohou připlatit důlní vláček a projet se těmi podzemními štolami, kde se ono stříbro těžilo. Jelikož jsem se někde dočetl, že se tu kdysi skladovaly nukleární zbraně, raději jsem odmítl.

To Gandalfovo proroctví mi totiž pořád ještě zvonilo v uších. Někam šlápnete, na něco špatně sáhnete…

Srandičky, srandičky, na to je užije!

Tento dům je celý postavený z pivních lahví. Musel to být obětavý muž, který dokázal tak futurologický zázrak vytvořit. Jen si to představte, ten náročný časový režim: Ráno jdete fárat, po šichtě si rychle vyměníte vytěžené stříbro za piva, která musíte šmahem vypít, abyste je ještě do setmění zabetonoval do vznikajícího díla.

Řeknu vám, viděl jsem na vlastní oči v Barceloně Gaudího Sagradu Famíliu, což je samo o sobě pecka, ale tohle? Klobouk dolů!

(P.S. Na Facebooku bych přidal pořádně smějícího se smajlíka.)

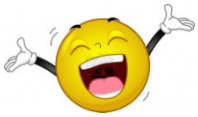

Je duben a přesto začíná připalovat. Ani si nechci představit, jak to tu vypadá v parném létě. A v tom tady ti chudáci museli tvrdě dřít. V podstatě v krajině bez zeleně, bez vody, bez života.

Vyjíždíme.

Mohavská poušť se začíná měnit. Ne že by nějak ožívala, to pouze trsy křovin pozvolna přecházejí v kaktusy ve tvaru stromů. Na takové rozvětvené kaktusy. Dříve to prý bývala indiánská rezervace. Ale ať se rozhlížím, jak se rozhlížím, nevidím nic, co by tady mohli lovit, co by tady mohli sklízet.

Museli zde být asi šťastni…

A ještě něco se nám občas mihne za oknem. Větrníky. Ty velké kolosy na výrobu elektrického proudu. Tu jeden, tu druhý, tu celá skupina a tady jsou jich stovky, tisíce. Vypadají jako armáda pohádkových obrů, která táhne do civilizace, za lidmi, zničit je.

V Česku těch obrů zase tolik není, ale cenou energie nás už likvidují slušně.

Ale Česko je teď daleko, daleko je i válka za našimi humny, daleko jsou všechny všední starosti.

My už jenom vyhlížíme to město, jehož špatná pověst hvězd se dotýká. Těšíme se na **Las Vegas!**

Před námi je opět hradba hor. Jsou to ale zvláštní hory. Nejsou ani skalnaté, ani porostlé nějakou zelení, jsou takové umělohmotné, bakelitové. Když k nim konečně dorazíme, záhadným způsobem se před námi rozevřou, my projedeme, abychom na obzoru spatřili další. A další a další…

Konečně jsou v dáli vidět nějaké budovy. Sláva, civilizace! Jsme u cíle své cesty.

Las Vegas.

Pro ty z vás, kteří byste si někdy, jen tak z nudy, chtěli do Las Vegas odskočit, mám neocenitelnou radu. Je tady nepsaným zvykem, že každý návštěvník se musí vyfotografovat před velkou cedulí WELCOME, LAS VEGAS, NEVADA. Kdo to neučiní, jako by tu nebyl. Stal se z toho takový rituál, že okolo této cedule vyrostly nejen stánky se suvenýry, ale i prostorné parkoviště pro nedočkavé davy zájemců.

A k tomu parkovišti míříme.

Samozřejmě, že bylo plně obsazeno, takže musíme různě popojíždět a hledat vhodnou

mezírku na okolních komunikacích. Našli jsme ji až u samotného letiště. Pohled za plot byl zajímavý. Nejen že zde bylo zaparkováno plno soukromých tryskových letadel, ale další v několika minutových intervalech stále přilétaly či už odlétaly.

Miliardáři všech zemí, spojte se!

Když jsme konečně pěšky k ceduli dorazili, museli jsme nejprve obejít a odmítnout dva zaručeně pravé Elvise, kteří se chtěli s námi, s obyčejnými lidmi, za „nepatrný“ poplatek vyfotit. Ale i tak byla cesta k té tabuli dosti zarúbaná. Nejméně hodinová fronta klikatící se po chodníku měla přísná pravidla. Když na tebe přišla řada, rychle předstoupils před tabuli, odstrčil pár místních nabízejících se fotografů, nasadil americký úsměv a nechal se zvěčnit od některého člena rodiny. Pak se rychle vyměnit a na řadu jde další rodinka. Vy všichni víte, jak je našinec choulostivý na fronty. Jak máme nějakou vystát, už hledáme kličky, únikové řešení.

A my ho našli!

Proč se fotit přímo u vývěsky, když mohu poodejít stranou a zvěčnit svou podobu z trochu šikmějšího úhlu. Že je mezi námi a cedulí trávník? Nevadí! Že nestojíme přímo před cedulí? Nevadí! Ale vystát si frontu? To vadí!!!

Fotografie se, jak vidno, podařily, takže jsme už skoro místní, kteří mohou co? No přece vést zkažený však veselý až rozmarný život.

Nejprve se ale musíme ubytovat. Směr hotel Hilton.

Než tam dojedeme, sleduji znova všechna ta lákadla, ty honosné stavby hotelů, všudypřítomné reklamy a dodatečně si opakuji, co že to vlastně vůbec je, to Las Vegas.

Las Vegas je největší město státu Nevada ve Spojených státech amerických. Je sídelním střediskem okresu Clark County. Rozkládá se na ploše 352 km² a žije zde přes 630 tisíc obyvatel. Město je centrem Metropolitní oblasti Las Vegas, ve které se nacházejí také města North Las Vegas a Henderson a další sídla. Celá tato oblast čítá přes 2,1 milionu obyvatel a patří mezi nejvíce se rozvíjející oblasti USA.

Celá oblast Las Vegas je především známá svým nočním životem. Jejím srdcem, ovšem již mimo hranice vlastního města, je ulice Las Vegas Boulevard, respektive jeho část Las Vegas Strip dlouhá 6,8 km. V této části se nachází většina hotelových komplexů, které jsou zároveň i obřími kasiny. Je zde 18 z 25 největších hotelů na světě.

Už v roce 1931 došlo v Nevadě k legalizaci hazardních her a tím započala stavba kasín a hotelů. Po slavnostním otevření Hooverovy přehrady v roce 1936 se počet obyvatel začal rozrůstat, stejně jako vzrůstal cestovní ruch. Do této doby drželo prvenství nevadské město Reno. Obrat nastal ve 40. letech, kdy se vlastníky kasín a hotelů staly skupiny organizovaného zločinu, které město ovládly po následujících několik desetiletí. Velkou zásluhu na tom měl Benjamin Siegel, který zde 26. prosince 1946 otevřel hotel a kasino pod názvem Flamingo (podle jména jeho přítelkyně). Flamingo bylo otevřeno na ulici Las Vegas Strip, na které se později začaly stavět další kasina a hotely a v dnešní době zastiňují původně vůdčí Fremont Street.

Stará dobrá Wikipedie, samozřejmě.

Když jsme na druhý pokus zaparkovali v útrobách hotelu a vydali se k recepci, nepříjemně nás překvapila opět předlouhá fronta ubytování chtivých hostů. Bílí, žlutí, černí, nějací Indové a my. Tak pestrá to byla čeládka.

Ale trpělivost přináší růže, Venko vše vyřídil a my se odebrali k výtahům, kdy jeden z nich nás odvezl až do 51. poschodí. Naše pokoje se na tomto obrázku nacházely ještě výš, než je

hlava modelky. Když mluvím o pokojích, byly tři a já díky výsadě chrápajícího muže jsem měl apartmá pouze pro sebe.

Rychle vybalit nejnutnější, trochu se po cestě upravit a znovu do auta. Jede se na pozdní oběd, spíše časnější večeři. Kam? Samozřejmě do bulharské restaurace, což byla určitě dobrá rada našeho známého kouzelníka. Já s Dášou nic nenamítáme, spíše naopak, neboť coby pamětníci bulharského restaurantu Sofia na Václavském náměstí máme s touto kuchyní ty nejlepší zkušenosti. Zvláště tehdejší šopský salát byl nepřekonatelný.

Při příchodu Venko prohodí s majitelkou pár bulharských slov, načež jsme okamžitě středem pozornosti. Výběr je opravdu bohatý, takže co si dát? Určitě pivo, potom šopák a když jsme delší dobu takhle všichni rozpačití a nerozhodní, navrhne nám číšnice, že dá od každého menu kousek na velké talíře a z nich si potom můžeme brát dle své chuti.

Skvělý nápad.

Naše chuťové buňky měly posvícení.

Dojedli jsme, dopili, dobře se pobavili a než zaplatíme, malé školení: V Americe se pijí různá piva. V těchto končinách většinou mexická a dlužno říci, že nebyla špatná. Podávají se vychlazená a bez pěny. Pro nás je to nezvyk, ale dostat Američan typicky české pivo s čepicí, bude si myslet, že je to od hospodského finta, jak nemuset dávat plnou míru.

A teď placení – ať je to v obchodě, restauraci či nějakém speciálním salonu uvedené ceny nejsou konečné. Pokladní vám totiž ještě přičte spotřební daň. Z toho plyne poučení, že si nemůžete jít koupit něco za 20$, když v kapse máte jenom 20$.

Američanům je to však jedno, protože oni platí už pouze kartou, nebo dokonce jen aplikací v mobilu.

Takže jsme zaplatili (prozradím, že něco přes 220$), znovu do auta, na hotel, převléknout a vzhůru se ponořit do bahna velkoměsta. Bohužel venku se při setměním silně ochladilo a někteří jedinci (Dáša), kteří toto nebezpečí podcenili, klepali kosu. Jelikož si celou trasu zítra projdeme v klidu znovu, zveřejňuji bez komentáře jen pár obrázků.

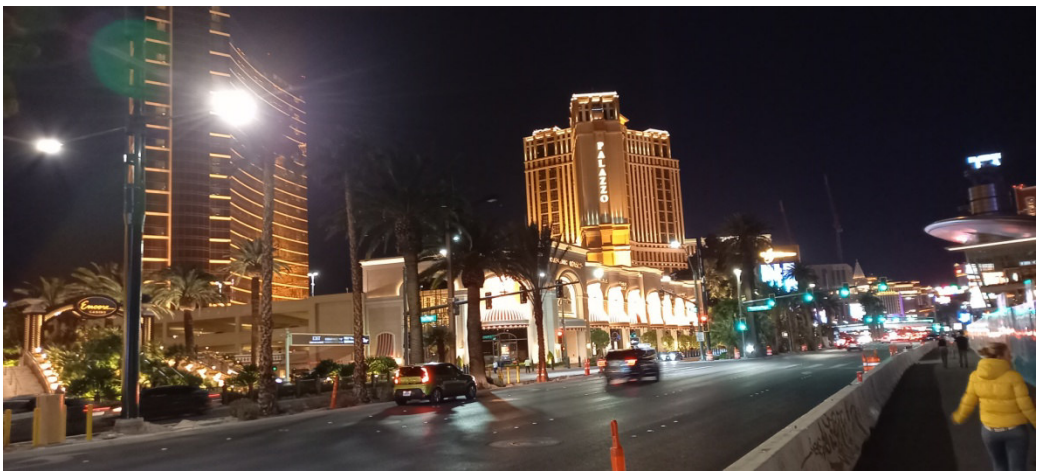

Káťa v prošívané bundě

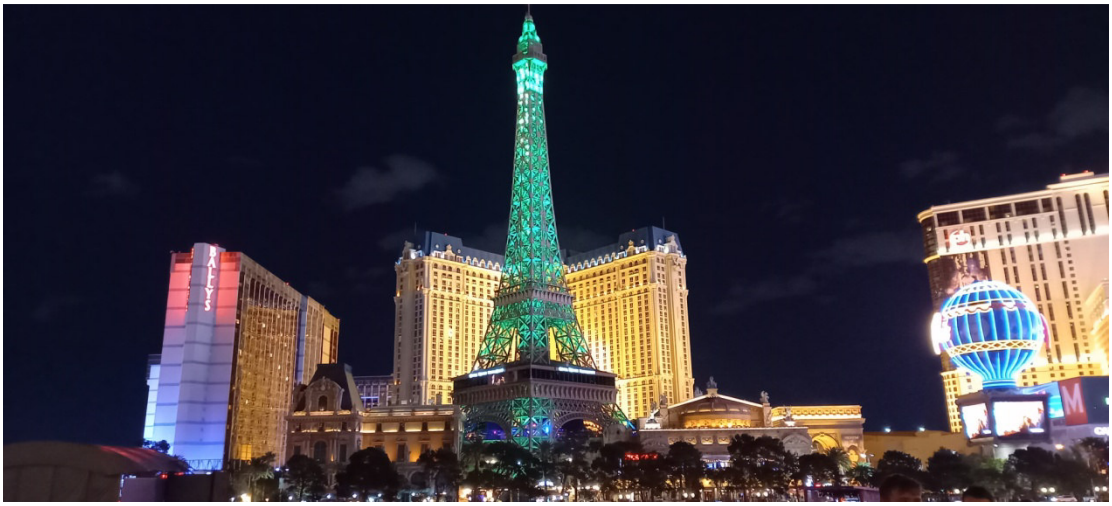

Po celkem dlouhé štrece, po dni plném zážitků se konečně doškobrtáme na hotel, vybereme ten správný výtah a rozptýlíme se po pokojích. Teď jsem celkem rád, že mám samostatný pokoj. Rychle se vysprchuji a při zatahování závěsů si neodpustím pohled na noční Las Vegas z výšky 51. patra. Samozřejmě jsem nevěděl, že 150 km odtud na severozápad leží nevadská testovací střelnice, kde bylo provedeno do devadesátých let téměř 1000 jaderných výbuchů. I když šlo převážně o výbuchy podzemní, má jedno údolí v této aglomeraci pověst nejzamořenějšího místa na Zemi. Je to údolí smrti.

Ne, to jsem nevěděl a vlastně to ani na náš pobyt žádný vliv mít nemohlo, ale mohl jsem tušit, že stejným směrem a ještě blíže k nám se rozkládá ona tajemná, tolikrát zmiňovaná a zároveň zapíraná oblast, o které se popsaly tuny papíru a natočily kilometry filmů, nejtajuplnější kousek Zeměkoule, laboratoř, kde nám pečou budoucnost.

Area 51!

Kapitola 7 – Řád zasloužilého gamblera

Area 51…

Nechci a ani nemohu brzdit plynulý a napínavý děj tohoto deníku. Sami účastníci zájezdu by mi to určitě vyčítali, a proto se musím distancovat od všech pomýlených fantastů, kteří neustále otravují svými bláznivými teoriemi ať už o Rosswellu, Aree 51 či tzv. blízkých setkáních. Chtěl bych proto ujistit všechny loajální občany, kteří platí poctivě daně, chodí k volbám, čistí si zuby doporučovanou pastou a věří všem vládním prohlášením, že vskutku není pravda, že Area 51, oficiálně ***Výzkumné centrum leteckých sil, Oddělení 3***, slouží k výzkumu mimozemských technologií. Jenom blázen by věřil tomu, že pod běžnými stavbami se nachází několikaposchoďový podzemní areál, kde se zkoumají všechny létající talíře, které nad územím USA havarovaly. Je směšnou lží, že v podlaží posledním se pozorují, vyslýchají, testují a posléze pitvají přeživší piloti těchto strojů, a to přesně v tomto pořadí. Zároveň určitě nebylo úmyslné 42leté vládní popírání existence této základny, jakožto i netradiční, lépe řečeno likvidační ochrana celého okrsku.

Ufoni zkrátka nejsou!

Jako není perpetum mobile, Ježíšek či ideální politik.

Ale kdyby mi nějaká vyšší moc navrhla jednodenní exkurzi do všech prostor Arey 51, vyměnil bych ji za všechny Disneylandy této planety. Konečně bych pohlédl do velkých tmavých očí mimozemšťana nazývaného Šedivák a sedl si do jeho létajícího talíře, kde bych nastartoval gravitační motor a za pár minut už chodil po Měsíci nebo dokonce po Marsu.

Area 51 – jen pár mil odtud…

Kuk, oznámí mi přes mobil WhatsApp, což v překladu znamená, hybaj z postele, čeká nás celodenní šichta!

Opravdu těžký život začínajícího milionáře, brblám si pro sebe a krokem velmi pomalým se sunu k prosklené stěně. Když rozhrnu těžký závěs, málem mi vypadnou oči z důlků. Není náhodou Las Vegas postaveno v poušti? Není za všemi těmi horami na obzoru také velká, nekonečná poušť? Tak proč, kur..a, prší?!

Ono vlastně ani nepršelo, ono lilo jako z konve. Prudké provazce deště asi smývaly hříchy uplynulé noci, aby noví zákazníci mohli vytvářet větší a ještě rafinovanější.

Již se na to těším.

Sraz máme u výtahu, kde se takticky držím v pozadí. Má to samozřejmě svůj důvod, neboť jsem ještě zcela nepochopil logiku přepravy věčně se někam přemisťujících hotelových hostů. Hotel Hilton měl samozřejmě výtahů mnoho, jak by ne při jeho velikosti, leč ne každý výtah jezdil do vašeho poschodí, v našem případě 51.

Jako Area 51, zajímavé…

Aby vám bylo dovoleno zmáčknout tlačítko vašeho poschodí, musíte výtah aktivovat kartou, která je zároveň i klíčem k vašemu pokoji. Pokud se zrovna dostanete do výtahu, který toto poschodí nemá v popisu práce, neprobudíte v té bedničce čipů vůbec nic. A teď si představte tu hororovou situaci, kdy již téměř obsazený výtah dobíháte, kdosi již elektroniku aktivoval a vy jedete. Ale jinam. Hosté se rozutečou po svých pokojích a vy tu zůstáváte sám s výtahem, který s vámi nechce mluvit. Je tu jen on a vy. Schody jsou schované někde maximálně tak pro požárníky a vy musíte čekat, až vás někdo oprávněný vezme dolů, abyste si nastoupil do toho svého, správného výtahu.

Proto se obracím na všechny budoucí návštěvníky hotelu Hilton v Las Vegas: Pokud potkáte někde na chodbě hladového, nevyspalého a stále něco hledajícího muže, nevolejte na něj hned ochranku. Dopřejte mu sousta něčeho dobrého, aby on znovu posilněn, se mohl znovu pustit do marného pátrání po svém výtahu.

I my teď hledáme nějakou jídelnu, nějaký koutek, kde bychom se mohli nasnídat. Procházíme přízemní podlaží hotelu a já se raději stále držím skupiny, neboť tyto prostory se vybavením vyrovnají okresnímu městu. Našemu sídlišti nejméně stokrát! Obchody a obchůdky, butiky, kanceláře cestovních společností, banky a i divadelní sál. Koupíte zde všechno: zlato, šperky, automobil, módní oblečení, drogérii, parfumérii, lahůdky, cukrovinky a i upomínkové předměty, jasně že mimo pohledů.

A já ještě jeden potřebuji!

Ten na Pahorek.

Samozřejmě restaurací, vináren, barů, ale i obyčejných bufetů je tu také přehršle. Jsou tady zastoupeny snad všechny světové kuchyně, vyjma Ruska a Antarktidy. V těchto jmenovaných destinacích buď nejsou lidé, nebo potraviny. Nehodící se škrtněte!

My si vybrali tentokrát kuchyni místní, což značilo dát si americkou kávu (nic moc), banánový chléb a koblihu. Jelikož venkovní počasí ještě k žádnému hřešení nelákalo, došlo v naší výpravě k rozdělení. Venko s Katkou se přece jenom odhodlali do města a já s Verunkou a Dášou si dali čestný závazek prozkoumat i ta nejtajnější zákoutí hotelu.

Moc dlouho jsme nezkoumali. Srdcem toho všeho atraktivního občanského vybavení je samozřejmě herna. Herna o rozměrech skoro fotbalového hřiště obsazena snad všemi lákadly, jež by potěšila srdce každého závislého gamblera. Jelikož my závisláci nejsme (zatím), můžeme si dovolit nějaký ten dolárek i vyhrát.

Dáša v zajetí hry a já marně vyhlížím přírůstky na kontě.

Jdeme na to!

A pojednou Dáša opět strne. Úžasem. „Tady, tady," ukazuje před sebe jako legendární kněžna Libuše, „tady se kouří!"

A skutečně u každé hrací mašinky vyčištěný popelník, a navíc mladé hostesky roznáší mezi hráče vychlazené drinky, coby pozornost podniku.

„A odtud mě už nikdo nedostane!" prohlašuje rezolutně Dáša, zasedá k malé ruletě, zapaluje si opět po dlouhé době cigaretu, oči se jí rozkoší zúží a celou svou bytostí vstupuje do hry.

Prvotní vklad 5$ sice propadá, avšak v dalších kolech i nějaké drobné získáváme. Přesto jsme ale stále v červených číslech.

„No nic," uklidňuji naši reprezentantku, „Večer rozbiješ ruletu velkou!"

Verunka nás ještě chvíli povodí po herně, ***tu zkusíme to a tu zas tohle a dohromady nevyhrajem nic!*** I mne děvčata přemluví párkrát zmáčknout páku rotujících kotoučů, však mašina vždycky jenom tak vesele zachrčí, jako že nachytala zase jednoho naivního kořena.

Já samozřejmě o mé herní formě nemám žádné valné mínění. Však posuďte: Když jsem se ženil, neměli jsme mimo ideálů vlastně nic. No a co, usmál jsem se a šel vsadit Sportku, do pár týdnů musíme mít peněz jako železo. To jsem si říkal i za týden, za měsíc, za rok – za padesát let! Ano, přátelé, již přes padesát let sázím tři sloupce stejných čísel a odměnou mi bylo vždy pár stovkových výher ročně. A to jsem nikdy nevynechal. I když jsme za komunistů odjížděli na dovolenou, dával jsem známým v obálkách vyplněné tikety i s penězi. Tenkrát se ještě musel na každý tah vyplňovat tiket zvlášť, a to vždy jen na jeden, určitý týden.

Jak pak mohu já chtít rozbít bank v Las Vegas? Bude lepší, když těm opravdovým hráčům budu dělat manažera, radit jim a veškeré výhry shromažďovat u sebe.

Tak to bývalo i dřív; toho nejblbějšího udělali vedoucím.

Konec pobrekování nad vlastním osudem a jde se na oběd!

Nakonec jsme zakotvili v čínském bistru, ale dali si pouze polévku z vepřového. Byla typicky hustá, plná masa, a to nám úplně stačilo.

Po krátkém odpoledním odpočinku vyrážíme do terénu. Připraveni na všechno, odhodláni ke všemu! Já, Dáša a Veronika.

Třes se, město hříchu, jde tě pokořit speciálně motivované komando!

Počasí se již uklidnilo a nám zbývalo ještě několik hodin do setkání. Do setkání s druhou částí výpravy a samozřejmě s Delwynem, který podle Verunčiných zpráv je už na cestě. Měli jsme se setkat před hotelem The Linq, kam také půjdeme na kouzelnické show Mata Franca. (Zase kouzelník, znamená to něco?)

Vyšli jsme tedy z hotelu, obešli jej a dostali se do hlavního proudu. Dáša opět nevěřícně kroutila hlavou, neboť chodci bez rozdílu věku, vzdělání i sexuální orientace bánili na ulici o stošest. A to nejenom běžné cigarety, což dokazovala nezaměnitelná vůně linoucí se vůkol. My to přisuzovali image tohoto města, ale bylo tomu jinak, jak mi později vysvětlila česko-americká spisovatelka Katerina Dehning – ová (maminka Katunky). Každý stát USA má naprosto svobodnou volbu vyhlášek a zákonů. Mimo základních federálních předpisů a ustanovení si může upravovat život na svém území, jak uzná za vhodné.

A my jsme teď v Nevadě.

A tady se kouřit smí.

Ale v Kalifornii ne!

Možná že je tam také nějaký místní švec, který si mezi prací odskočí do Nevady ne zazpívat, nýbrž zahulit, a pak uklidněn a vyrovnán, se zase vrátí do Kalifornie vytvářet hodnoty.

(Autor prosím upozorňuje, že již 15 let nevzal do úst cigaretu. Že se tudíž určitě nesnaží propagovat kouření. Zároveň ale neodsuzuje lidi, které život k tomuto zlozvyku vlastně přivedl, protože před těmi 15 lety k nim patřil také. Howgh!)

Projít Las Vegas po hlavní třídě je něco jako exkurze do hodin zeměpisu. Chvíli jste v Benátkách, po pár krocích v Římě, v Paříži, Londýně a to jsme ani nedošli do Egypta. Před tak nádherně vyhotovenými kýči je nutno smeknout, zvlášť když sám nevíte, co kýč je a co už umělecké dílo. Ale to nevědí ani samotní kritici, tak co si s tím lámat hlavu. Nebudu tu jednotlivé atrakce popisovat, neboť jim věnuji celou stránku fotografií. Rád bych se věnoval té plejádě nadšenců, kteří si sem přijeli buď splnit své sny, nebo se jich zbavit nadobro.

Lidé hrnoucí se v několika proudech jsou samozřejmě více národnostní. Je to vidět na řeči, chování i oblečení. On je velký rozdíl i mezi samotnými Američany. Poznáte třeba ty farmáře ze středu Států, kteří si našetřili na dovolenou ve Vegas a teď si to chtějí sakramentsky užít. Většinou mluví hlasitě, spíše řvou, v ruce mají stále něco k pití, což jim dává takový světácký říz, a když se večer nahrnou do herny, rozdělí se na několik skupin, které hlasitě, velmi hlasitě kvitují každý vyzískaný dolar.

Pak tu jsou různé umělecké typy, cítí se nad věcí, a jsa většinou zhulení, dívají se na svět s náležitým odstupem.

Nemohu zapomenout na bezdomovce. Ti jsou tady pány. Rozloží si své deky či spacáky kdekoliv. Třeba uprostřed chodníku zábavního centra. Popíjejí krabicové víno, bateriové rádio řve na plné pecky a oni rozvaleni sledují v poklidu spěchající dav. Nikdo jim nic neřekne, nikdo je nevykáže. Je svoboda a vaše osobnost nesmí být omezována.

Občas projede hlavní třídou drahé, otevřené auto, v kterém sedí hulákající, opilá mládež. Nepátral jsem po jejich původu, ale asi to jsou synáčkové a dcerky nějakých miliardářů.

A pak jsme tu my. Obyčejní lidé, kteří se snaží zapamatovat každý okamžik tohoto nevšedního výletu. Kteří si prohlížejí obchodní výlohy a hledají, co by si koupili na památku.

Já pořád hledám nějaké suvenýry. Potřebuji přece ten pohled!

Abych nezapomněl, v davu se také procházela mladá děvčata. Velmi mladá a velmi neoblečená. Ta nejodvážnější měla na sobě pouze tanga a nějaké nálepky na bradavkách. Procházela se, smála se a koketovala s protijdoucími pány. I staršími. Bohužel nemohu podat další vysvětlení, neboť moje ochranka mě před nimi spolehlivě střežila. Proto jsem jenom teoreticky zauvažoval. Prostitutky to nebyly, jejich pracovní doba začíná až po setmění. Vábidla do nějakých podniků? Neměly na sobě žádné reklamy. Takže mě napadlo, že lákaly muže, aby se s nimi vyfotografovali (kdo by se nechtěl mezi kamarády pochlubit), a když se tak stalo, žádaly zasloužený honorář.

Potají jsem si troufnul vyfotografovat tyhle dvě, ač byly ze všech nejvíce oblečené.

A teď letem Las Vegaským světem:

Benátky

Londýn

Řím

Džungle

Čas však letí jako splašený, A to i v tomto časovém pásmu a jelikož má Verunka už asi pátý hovor od Delwyna, jsme nuceni vyrazit k hotelu Linq. Než jsme tam ale dorazili, stala se z Verunky má nejoblíbenější a nejmilovanější vnučka.

„Dědo, ty sis nevšiml těch pohledů?“ povídá.

„Kde?!“ kroutím hlavou jako obrtlíkem.

„Přece hned naproti, v tom krámě.“

„Ale to jsou přece nějaké domácí potřeby…“

Byly to domácí potřeby, ale vedle pultu měli vystavenou celou plejádu pohlednic ala Las Vegas. Vybral jsem tu nejkreativnější, takovou, co hned praští do očí, zaplatil a běžel štěstím zlíbat Veroniku. Známku jsem již měl preventivně připravenou, takže jsem využil hned první Dášiny kuřácké přestávky a naškrábal předem připravený text. Teď už to jenom vhodit do poštovní schránky, aby originální razítko **Las Vegas Post office**, nikoho nemohlo nechat na pochybách, že jsem se zde opravdu motal.

Jenže v širokém okolí se žádná schránka nevyskytovala. A to ani cestou k hotelu, ani potom. Tvl, oni tu nemají tak základní civilizační věc, jako jsou poštovní schránky!

Snad zítra na letišti, zadoufal jsem.

Před hotelem Linq jsme byli první. Stoupneme si tedy ke vchodu do sálu a čekáme. Na malém prostranství se tu producíruje podivná společnost. Tři dívky v koženém spodním prádle a dva maníci coby jejich bodyguardi. Ty dívky byly typické dominy, což dosvědčovaly i bičíky v jejich rukou. Příznačné bylo i jejich chování, neb obtěžovaly okolojdoucí muže, jež i občas trochu cvičně prošvihaly.

Brr, raději pryč od nich!

Naštěstí přichází Delwyn (romantické přivítání s Verčou), jakož i druhá část výpravy. Vcházíme do sálu, usazujeme se (sedíme spíše vzadu) a čekáme. Je vyprodáno. Pojednou tma, pak záře reflektorů oslní pódium, hudba, aplaus, výkřiky obdivu, toť kulisa, kdy se nám představuje velký mág – Mat Franco.

Tento muž vyhrál federální soutěž Amerika hledá talent, a to opravdu zaslouženě. Není to David Coperfield (který mj. vystupuje v nějakém jiném hotelu), proto nenechává mizet letadla, ani nelevituje, natožpak aby utíkal z Alcantrasu. Jeho doménou jsou karetní triky, přemisťování, mizení a objevování věcí a hlavně naprostá živelnost projevu, skvěle naaranžovaná scéna a stoprocentní souznění s publikem.

(***Zkuste si schválně stáhnout jeho produkci z youtube.*** ***https://www.youtube.com/watch?v=FLXw0mc7Syo***) – i já dvě vystřelené karty vlastním.

Když celá show skončí, venku je již tma a naše žaludky tím pádem mají už také trochu nárok. Nárok se trochu zaplnit. Delwyn sice již má vytypované restaurace, které by nám vyhovovaly, jenže první má obsazeno, i druhá a ve třetí je omezený výběr jídel. Nakonec nás

uspokojí až květinový hotel Bellagio, kde se našlo místo pro šest hladových krků. Porce byly nakonec tak velké, že jsme si s Dášou dali půl kuřete s bramborem dohromady. A stačilo nám to. Jen tak malá vsuvka: ve všech restauracích, a to bez rozdílu, vám před hlavním jídlem dají na stůl džbánek či sklenice se studenou pramenitou vodou. Žádná minerálka za 50 Kč, ale čistá voda zdarma. Patří to ke zdejší kultuře. Zrovna tak nesmíte být překvapeni, když si k vám číšnice, vrchní nebo i sám majitel podniku přisednou a začnou se upřímně ptát, jak se daří, odkud jste a kam putujete.

I to zde patří ke kultuře.

Když se vracíme, musíme obdivovat květinovou výzdobu všech prostor. Ono nejde o žádné kytičky ve vázičkách, ty spodní haly hotelu jsou prostě jedna veliká kytka. Dáša tvrdí, že ty květy jsou pravé, ale tomu já moc nevěřím, protože to by tu museli zaměstnávat všechny aranžéry a zahradníky státu Nevada, kteří by se na povel na onen interiér vrhli a během několika minut uvadlé květiny povyměňovali. Že to tu vonělo jako na jarní louce, byla pravda, ale moderní chemie přece dokáže zázraky.

Zkrátka nevím, nevím, zda příroda či imitace.

Čí je to tady hlava? Co je to za špiona?

„Jsem jako motýl, který si vzal do hlávy,“ zpívá Venko, omámen vůní květů.

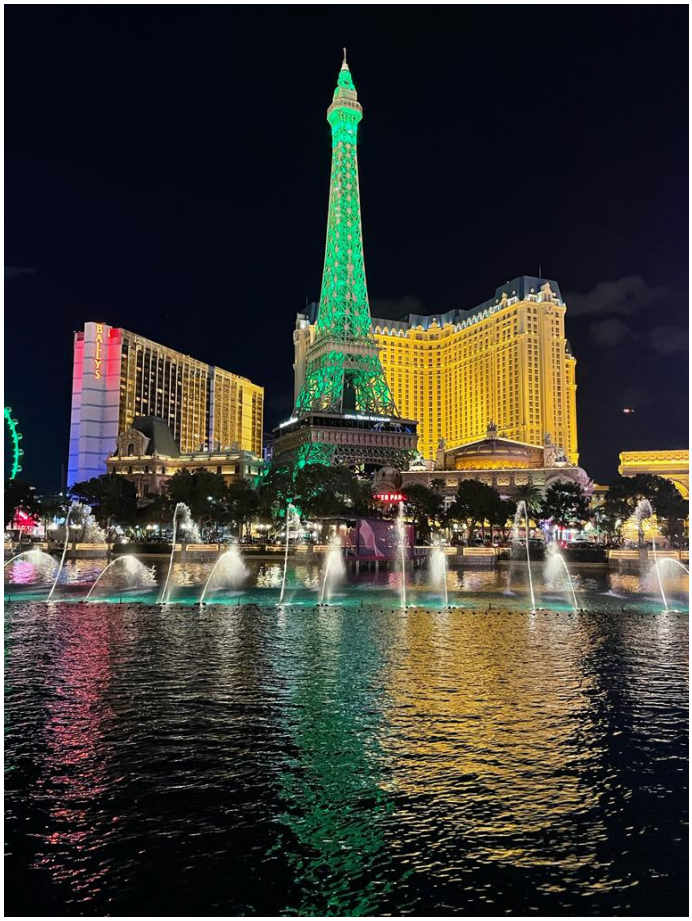

Tak jsme se tam ještě po večeři načichali květinové vůně, jako ti Karafiátovi Broučci, a můžeme vyrazit na poslední dnešní show, na Zpívající fontánu. Je to hezká podívaná, kdy se vám na osvětleném jezeře zjevují, mizí, rozvětvují, zesilují a různě proplétají proudy vody, a to vše za doprovodu dunící hudby.

Nechci být nevděčný návštěvník, ale kdo z nás viděl na pražském výstavišti Křižíkovu fontánu, musí téhle produkci udělit pouze stříbrnou medaili.

Ale stříbro také dobrý, ne?

Jenže Američani uznávají pouze vítěze.

Je to tady takový zvyk.

Nožky hlásí, že toho už dneska mají dost, a proto jedeme do Hiltonu taxíkem – a hned hurá do herny.

Dámy a pánové, zapište si dnešní datum červeně do kalendáře, neb končí naše chudoba!!!

Venko suverénně přistoupí k baru a s obličejem světáka tam prohodí pár účinných frází, načež je nám ihned uvolněn stůl pro šest lidí a doneseny drinky s ledem. Usadíme se, brčkem lehce potáhneme něco alkoholu a již se rozhlížíme, kde asi tak rozbijeme ten prokletý bank.

Místní krupiéři zase doufají, že tady nějakých pár tisíc dolarů zanecháme.

Marxisté tomuto stavu říkali – dialektika.

My však nejsme marxisté, my chceme jenom ty prachy a vo, vo, vo tom to je.

První po nich zatouží Katka a vybere si stroj jednodušší, spíše zahřívací. Jako správný kronikář jsem ji hned šel vyfotografovat, načež mě obklopili místní detektivové, jako že fotografie ne. Tady ne!

Je zajímavé, že dopoledne to šlo, ale to asi boys ještě nebyli ve službě. No, hádat se nebudu.

Barmani po nás pošilhávají, kdy si konečně koupíme něco pořádného k pití, neboť ty drinky zadarmo byly pouze nějaká levná mexická kořalka.

Dobrá, řekne si Venko a koupí rundu, abychom nevypadli z kurzu.

Já piji vodku.

Je čas vyrazit do boje. Vstáváme jako sedm (pardon, šest) statečných a krokem volným, velmi volným přistupujeme k opravdové ruletě. Katka, Delwyn a Dáša zasedají k plátnu, vedle kterého září překrásné, pozlacené kolo štěstí. Vklad je 20 $, které já jako manažer poskytuji Dáše, ta je u krupiérky vymění za žetony různých hodnot a různých barev a já už čekám jenom na solidní zhodnocení

Čekám marně.

Dalších 20 $. „Dej černý!“ koučuji už jako fotbalový trenér.

Krupiérka asijského původu s kamenným obličejem vrhne malou kuličku, která šílenou rychlostí krouží po oválu rulety. A teď někam spadne. Čekáme, až ustane i rotace rotoru a – „Gól!“ v duchu řvu, neboť černé máme.

A tak jsme to různě střídali: sudé, liché, černé, červené, první sloupec, první čtverec.

Mezitím někdo zase koupil kořalky, do toho hosteska přinesla mexické pití a přičtete-li fyzickou únavu za celý den, byl jsem v jednu hodinu ráno donucen kolektivu oznámit, že končím. Byla to škoda, neboť Dáša již vyhrávala 80 $. Ale peníze nejsou všechno a zdraví si musíme hlídat.

„Ježišmaria, dědo, vždyť ty určitě netrefíš do toho správného patra! Nechceš odvést?“ strachují se děvčata.

Mávnu jenom rukou, odmítnu jakoukoliv milosrdnou pomoc a vydám se na souboj s místními výtahy. Naštěstí vlezu do toho správného, aktivuji nevyzpytatelné čipy, mačkám tlačítko 51 a jedu.

A dojel jsem v pořádku. Oznamuji to přes WhatsApp těm vytrvalcům dole, svléknu se a praštím sebou na postel.

Zvládnul jsem to, sláva! Říkám si ještě v duchu a znovu si opakuji 51, 51, Area 51 – a najednou jsem tam byl, na té základně. Přede mnou stál Gandalf Bílý (tak jak slíbil) a slavnostně mi předal Řád zasloužilého gamblera.

To dal tomu pravému.

I když co bych se styděl. U nás se také rozdávají vyznamenání úplně jiným lidem.

To všechno je prauda praudoucí. Čestný pionýrský!

Kapitola 8 – Taneček na toaletách

Ta noc se zdála až moc krátká. Ani jsem si nestačil užít všech výhod vyplývajících z Gandalfova řádu. Mžourám přivřenýma očima do toho našeho skutečného světa a čekám na znamení KUK. To se však stále neozývá. Jak by mohlo, když zbytek výpravy šel spát až po třetí hodině ranní. A bez jakéhokoliv zisku. Dokonce i Dáša odevzdala výhru 80 $ ve prospěch týmu, který ji však Delwynovýma rukama dokonale znicotnil.

Pomalu, pomaloučku vstanu a rozhrnu závěsy. No těbuh, ty kráso nesmírná! To je pohled!

Las Vegas mi leží u nohou a navíc zalito zlatým slunečním jasem. Dneska by byl den!

Ale nebude. Musíme v dopoledních hodinách opustit pokoj a duševně se připravit na letecký přesun do Los Angeles, což znamená všechno vyhledat a zabalit. Protože letenky jsou sice koupené, však bez zavazadlového příplatku, musíme nechat kufr v autě, jež bude pokračovat s Venkem a Katkou do Arizony. Na Grand kaňon.

Naházím tedy do kufru všechno špinavé prádlo, potom zbytečnou hygienu a ještě odhadem to, co určitě nebudeme ty čtyři dny potřebovat. I tak naše druhé zavazadlo, které snad poplatku nepodléhá, můj batoh, bylo dosti nafouklé.

Rozesílám KUK a čekám na nástup na snídani.

Byl poněkud rozpačitý. Včerejší ponocování donutilo všechny k pomalejším pohybům a pouze ke stručné konverzaci. Delwyn je dokonce tak zpomalen, že k nástupu na snídani vůbec nedorazil.

Sjedeme do přízemí, s nostalgickými pocity mijíme hernu, tu vykořisťovatelku hnusnou, abychom si vystáli frontu před vybranou restaurací. Dívám se do menu a nabídka míchaná vejce na slanině, ovoce, káva mi docela vyhovuje. Vždyť to znáte z filmů: škvařící se slanina a vůně čerstvých vajec na ni rozklepnutých. Ta představa mi vehnala sliny do úst, aby je skutečnost okamžitě vtáhla zpátky. To, co přede mne číšník předhodil, se podobalo spíše jakýmsi podivným granulím, v nichž byla napěchována jakási pomazánka. Ta pomazánka byla totiž ta vejce na slanině.

Jako by již jednou použitá.

Granule byl speciální typ pečiva (tvrdý), takže jsem vydloubal pomazánku, zapil výbornou kávou a navrch zajedl plátkem rajčete.

Divíte se potom, že tu hubnu?

Návrat do našeho patra byl již návratem rozlučkovým. Ukazuji Dáše, co všechno jsem odebral do kufru, načež je pod jejím velením plno věcí opět navráceno a naopak z mého batohu určité poklady putují zase do kufru. Za chvíli je to ale jinak, protože volá Káťa, že prý i batoh se považuje za zavazadlo.

„Tak to si mám dát osobní věci do igelitky, nebo co?“ rozčiluji se.

„Třeba to bude na váhu,“ předpokládá Dáša a vyhazuje mi z batohu další věci, takže tam zbudou pouze papírové kapesníčky, náhradní brýle a holení. Jenže to už pro změnu volá zase Verunka a hlásí, že batohy být mohou, že Delwyn ho má také.

Slavnostně vracím zpět své nejnutnější věci jako notebook, sešit a propisovačku, čímž je balení dokončeno. Vykročíme odhodlaně ven, sjedeme s Venkem a Káťou do garáží, kde jim předáme kufr, ještě zamáváme, připomeneme: A chovejte se v tý Arizoně slušně! Pak odevzdáme čipkarty a čekáme ne Verunku, s kterou jsme domluveni na venkovní koupání a slunění.

Hotel Hilton má přímo fantastický bazénový komplex. Ještě že předešlé dny nebylo počasí nic moc, jinak bychom trávili volný čas tady a neviděli z města vůbec nic.

Nejprve s Dášou celý areál projdeme, abychom našli místo, kde já budu ve stínu, zatímco ostatní se mohou laskat hřejivými slunečními paprsky. Když jsme taková kompromisně umístěná lehátka nalezli, já čtyři odděluji a pokládám na ně vedle připravené osušky. Jelikož jsem si plavky oblékl ještě na pokoji, mohu se klidně svléknout a oddat se pravé a nefalšované buržoasní zahálce. Ale pozor! Při svlékání džín mi ze zadní kapsy vypadla peněženka i se zbytkem našeho bohatství. To takhle nemohu nechat, nelze riskovat ztrátu či odcizení cca 500$. Rychle peněženku ukryji, šaty složím v „úhlednou“ hromádku a již jsem natažen na lehátku, bych mohl v omamném polospánku poslouchat okolní klokotání. Řada lehátek nad námi však klokotá příliš, doslova na plné pecky, neb tam podle řeči sídlí Italové. Já proti Italům vůbec nic nemám, ale nemusí, proboha, tak řvát a ječet!

Dáša se šla okamžitě vykoupat, ale já se zatím sžívám s prostředím, snažím se s ním splynout. Za chvíli přicupitala i Verča, také se jí do vody nechtělo, takže jsme splývali společně. A když konečně dorazil Delwyn, už jsme splývali ve třech.

„Tak to ne!“ natřásá se nad námi Dáša a rozstřikuje na nás déšť bazénových kapek. „Voda je příjemně osvěžující, což asi všichni potřebujete, nebo ne?“

Delwyn s Verunkou se šli raději podívat do vedlejšího delfináriа a já musel povinně uznat, že to osvěžení opravdu potřebuji. Odmítl jsem však jakékoliv atletické výkony v bazénu pro plavce a raději se usídlil v brouzdališti pro pohodlné, což byl ráj pro mé zlenivělé tělo. Příjemně teplá voda, naprostá mělčina a navíc podvodní sedačky, které vám umožňovaly vytrčit z vody buď celý trup, nebo jenom jeho polovinu, či jenom samotnou hlavu. Stačilo pouze vykřiknout něco anglických povelů a někdo z armády zde pobíhajících pinglů vám donesl až sem, do vody, jakýkoliv oblíbený drink, jakoukoliv laskominu. Jelikož jsem na baru neměl otevřené žádné konto, raději jsem nic nevykřikoval. A v angličtině už vůbec ne.

Ale tu jednu kornoutovou zmrzlinu u stánku jsme si s Dášou neodpustili. Samozřejmě že jsem platil keš (cache).

Verunka s Delwynem se mezitím již vrátili a dali nám taktně najevo, že je čas nastoupit cestu na airport. (Všimni si, milý čtenáři, že jak roste závratnou rychlostí moje anglická slovní zásoba, tak se ji okamžitě snažím uplatnit v textu. Danke!)

Dáša se šla převléknout z plavek a já pohledem pátravým hledám mužské záchodky. Byly až na druhé straně bazénu, kam jsem se okamžitě vypravil. Místnost s pisoáry byla naštěstí prázdná, tak jsem položil suché trenýrky na umyvadlo a počal si sundávat mokré plavky. Šlo to ztěžka, neboť jsem musel zvednout do značné výšky svou levou nohu.

A pak se to stalo!

V okamžiku, kdy se mi zvednutá noha zašprajcovala v mokrých plavkách, ztratil jsem rovnováhu a začal zoufale poskakovat po noze druhé, stojné. Jako naschvál, jako ve špatné grotesce se zrovna nahrnul na toaletu houf čůrání chtivých mužů, kteří vyjeveně a nevěřícně zírali na mou taneční vložku. Muselo to být velmi nevšední vidět, jak uprostřed prázdných záchodků skáče po jedné noze do rytmu zde pouštěné hudby nahatý šílenec.Vrcholem všeho ale bylo, když ti kreativněji naladění diváci mi začali i tleskat do rytmu.

Nakonec jsem to ubalancoval, za dohledu výše popsaného publika se převlékl a tiše jako myška vyběhl ven.

A to jsem ještě netušil, že další šok mě teprve čeká.

Dáša je již převlečená, takže se zase čeká jenom na mne. Kdyby si i ona střihla nějaký ten flash dance, mohli jsme si být kvit.

Oblékám si tedy ve spěchu tričko, džíny a… Kapsa je prázdná! Kde je peněženka? Klid, klid, nebo to zase bude řečí. Prohledávám znovu všechny kapsy, prohmatávám i kapsičky vesty.

Nic!!!

To už si mých chaotických pohybů všimli i ostatní a já musel v palbě křížového výslechu přiznat barvu.

„Koliks tam měl?“ ptá se Dáša.

„Hodně.“

Další dvojice rukou mi rve mé ošacení a znovu prohledává kapsu po kapse, šev po švu.

Nic!!!

I Italové nad námi ztichli a s napětím sledují rozvíjející se kriminální zápletku.

Já zatím prohledávám v zoufalství i všechny kapsy batohu, ale také marně. Teď anebo nikdy, burcuji veškerý adrenalín, který je ještě moje tělo schopno vyprodukovat, bych celou tuto trapnou situaci definitivně vyřešil. Vykládám tedy všechny krámy z batohu, a nakonec vítězoslavně poklepu na koženou taštičku, kde mám všechny šňůry, flešku i myš.

„Abrakadabra,“ otevru ji a v ní si spokojeně odpočívá hledaná portmonka. „Musel jsem jí přece někam schovat před náhodným zlodějem,“ ospravedlňuji se, však nějaké poznámky o skleróze mě stejně neminuly.

Jen Italové začali tleskat.

Sbohem, Las Vegas, město nezapomenutelných zážitků! Bylo to krásné, ale bylo toho dost.

Sedíme v taxíku a ujíždíme k letišti.

Místní letiště je jako každé jiné. Snad pouze místnost s hracími automaty vám dává možnost utratit i tu poslední maličkost, která vám ještě zbyla. To mě ale zase tak moc nevzrušuje, protože opět pátrám ostřížím zrakem po nějaké poštovní schránce. Není přece možné, aby se normální Američan nechtěl známým a sousedům pochlubit, že byl v Las Vegas. Jako já!

Až zase Verunka, vnučka má nejmilejší, mě upozornila na takovou velkou plechovou bednu, bednu vzhledem podobnou bednám, do nichž se u nás v zimě dává posypová sůl. Avšak tato bedna byla bednou úřední, neboť nápis na ní hlásal: **Last Vegas Post office**. Jelikož tato krabice měla i patřičný otvor, nebylo pochyb, že jsem splnil hlavní důvod mé americké mise. Zamáčkl jsem deroucí se slzičku a pohlednici vhodil do otvoru. Nyní mi už je všechno úplně jedno, jsem konečně nad věcí, teď se teprve nechám dobrovolně vláčet událostmi a užívat si amerikánského způsobu života.

Za tohoto povzneseného stavu jsme došli až k typickému rámu, k tak oblíbené lustraci, kde jsem zase všechno musel vyndat z kapes, sundat si opasek a ještě navíc položit i notebook vedle batohu.

Dívky i já jsme prošli bez problémů, pouze Delwyn byl zadržen a poslán na prohlídku důkladnější. Měl sice v batohu nějaké věci ještě ze zaměstnání, ale proboha snad nepracuje pro tajné služby?

My zbývající, prověření, jdeme tedy do terminálu a čekáme. Čekáme na vpuštění do letadla a hlavně na omilostněného Delwyna. A zatímco takhle čekáme, dostal jsem příšerný hlad. Vždyť já měl pouze ráno „bohatou“ snídani a potom zmrzlinu na koupališti. Obcházím tedy jako hladový vlk okolo rozložená bistra a zjišťuji, že vše jsou pouze sladká jídla. Žádné naše chlebíčky, klobásky nebo aspoň trochu vlašáku. Vybírám tedy z nouze nějakou čokoládovou roládu a ovocný kelímek. Roláda jakž takž, ale z ovocného kelímku se vyklubalo obyčejné želé.

Konečně se usměvavý Delwyn objevil.

„V čem byl problém, lásko?“ ptá se Veronika, samozřejmě anglicky.

„Čekal jsem tam na vysvětlení, a když se dlouho nic nedělo, ptám se toho druhého celníka, co mám jako dělat. A ten mi řekl, abych šel. Tak jsem šel, lásko.“ odpovídá Delwyn, samozřejmě také anglicky, jak také jinak. Jsme přece v Americe.

Ano, lidi, my jsme v Americe! No, není to fantastický?!“

Ale to už nás Amerika vyzývá k nástupu do letadla, a divte se tomu nebo ne, také anglicky.

Tento boeing je menší, než jak jsme zvyklí z těch transoceánských korábů a připadá mi i takový obyčejnější, trošku jako ojetina. I ten kapitán, co nás přišel pozdravit, je úplně obyčejný chlap, žádný superman. A proč?

Matematicky vám to teď dokážu.

Většina z vás jistě zná Flight Radar 24, s jehož pomocí můžete sledovat pohyby všech letadel na obloze naší planety. A tenhle Radar zveřejnil, že začátkem července 2018 (před pandemickou krizí) bylo na všech trasách najednou rekordně 202 157 letadel. Pokud víme, nejhustší síť je vždy nad územím USA, a pokud budeme přísní, tak z tohoto počtu je cca 50 000 letadel amerických firem. Z toho vyplývá, že je řídí 50 000 pilotů. **50 000!** Tolik my nemáme zdaleka ani řidičů tramvají.

Proto je asi toto povolání daleko všednější než u nás.

Když se potom někde na základce ptá malá Samantha nového žáka, co dělá jeho táta, tak ten jí odpoví, že létá boeingem. „To je toho," povytáhne nosík zrzavá Samantha, „Johnův táta jezdí s hovnocůcem."

Tak to je asi trochu přehnané, ale ten hovnocůc může vydělávat také pěkné peníze. A těmi se tady měří vše!

Jeden ze stevardů nám dá otráveně povinné školení o bezpečnosti letu, trochu popojíždění a již letíme. Žádná velká paráda, jsme přece jenom menší letadélko, a proto vás nesmí překvapit, že se občas zahoupeme v nějaké turbulenci.

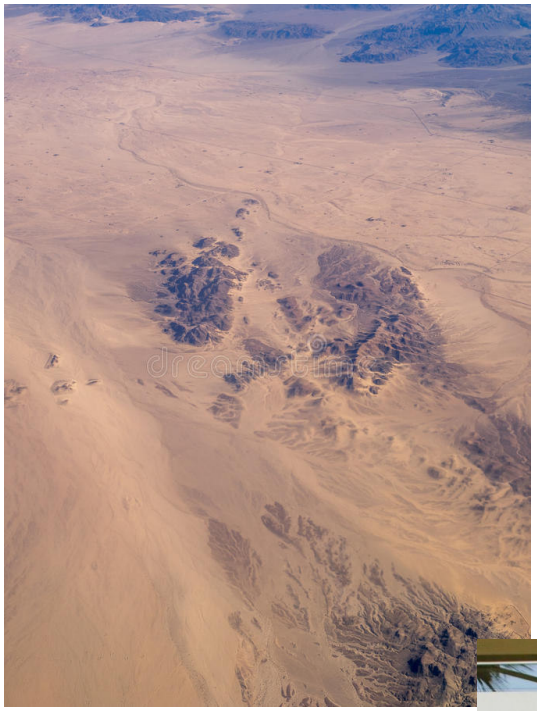

Sice nesedím u okénka, ale když se občas nakroutím, tak pod sebou vidím Mohavskou poušť (Mojave Desert). A tu bych tam viděl i za půl hodiny i za třičvrtě. Když si uvědomím, že jsme to všechno absolvovali v autě, tak před Venkem klobouk dolů. Za to, že nás ve zdraví a celé dovezl z Huntington Beach až do Las Vegas, bych mu odpustil i tu pokutu, kterou bude v Arizoně brzy platit.

(Zase předbíhám, sorry.)

Po necelé hodině letu se však krajina stává civilizovanější, neb obrovské Město andělů počne zaplňovat obzor. Jdeme níž a níž – drc - drc – bum! a jsme na letišti Johna Wayna.

Chvíli čekáme před východem, než dorazí Maminka, aby nás opět spletitou pavučinou dálnic dopravila domů. Její srdečné pozvání na večeři bohužel musíme odmítnout, neboť manko minulé noci se začíná ozývat. Ale než doma vybalíme těch pár věcí, co jsme si přivezli (zbytek je v kufru v Arizoně), náš andílek strážný nám pro tu večeři dojede. Který andílek? To my všichni přece velmi dobře víme. Že, Verunko?

Kuřecí špízi, zeleninu, rýži a salát ani nedojíme.

Večer ještě dorazí éterem fotografie z Grand Kaňonu.

Ale to prostudujeme až ráno.

Dobrou noc!

Kapitola 9 – Tarzan versus šavlozubá veverka

Vážení čtenáři, dovolím si vám nyní položit poněkud všetečnou a zdánlivě nelogickou otázku: Co máme společného já (tj. autor těchto řádků) a Jaromír Jágr?

Prosím, abyste si přestali klepat na čelo, neb to neprospívá uspokojivé funkci laloku čelního, a zároveň upustili od hledání takových prkotin, v kterých se třeba náhodou trochu lišíme. Když však naopak využijeme společně všech dostupných faktů a budeme racionálně uvažovat, musíme dojít k těmto závěrům:

1) Oba jsme se narodili ve Středočeském kraji.

2) Oba jsme hetero muži. (Napsal bych i pohlední, ale nesmím Jardu zase tak chválit.)

3) Jaromír hrál ve špičkových klubech NHL, v ruském Omsku a v poslední době za Rytíře Kladno. V reprezentaci získal slavné zlato v Naganu a dva tituly mistrů světa. Já sice nezískal nic, ale byl jsem asi hodinu platným členem hokejového klubu Slavia. O začátku i bleskovém konci mé kariéry snad na konci kapitoly.

4) Jaromír létal tryskáčem z Pittsburghu do Las Vegas, kde prohrál třeba i milion dolarů za noc a bez peněz letěl zpátky. Já také letěl zpátky z Las Vegas, ale ještě mi něco zbylo a tolik jsem určitě neprohrál.

5) Američané bezohledně přehlížejí naší abecedu i její výslovnost a Jágra titulovali pouze Džegr. Já mohu pouze konstatovat, Jardo, nejsi v tom sám!

Rychlý střih a jsme opět na letišti v Las Vegas. Letištní služba, tentokrát v uniformách půvabných letušek, vyvolává dle seznamu pasažéry letu do Los Angeles. Lidé se kývnutím, zvoláním či jinak přihlásí a odkráčí do tunelu. Jen ta jedna, jediná chudinka, křičí, řve už jako na lesy a ten jeden jediný pasažér se ne a ne přihlásit. „Džanda! Džanda! Džanda!“ zní halou a mě pomalu dochází, že jsem to asi já. Předstoupím tedy, legitimuji se a ochraptělá letuška by mě asi nejraději dopravila do letadla přesně mířeným kopem. Je to snad moje vina, že osoby podílející se takovou měrou na turistickém ruchu neznají češtinu?

Tak o takovýchto blbostech přemýšlím v **neděli 24. dubna 2022.**

Žijeme si s Dášou teď jako dva američtí důchodci (bohužel s českými důchody), kteří mají k dispozici domeček se zahrádkou a které každého rána navštěvuje vnučka, aby jim pomohla s chodem domácnosti. Připraví se snídaně, případně i oběd, špinavé oblečení se vhodí do pračky se sušičkou a nedomyté nádobí zase spolkne myčka. I já mám samozřejmě svoje povinnosti: dát ráno na plyn konvici s vodou a po snídani zamést listí a zalít hadicí květenu na zahrádce. Pak se mohu věnovat svým zálibám. Většinou si naladím notebook a projedu Seznam i Facebook, by mi neuteklo nic nového z domova. Z této dálavy se mi však jeví domovem i celá Evropa, proto mě bolí u srdce a štve mou duši, když čtu, jaké prasárny dělají ruští vojáci na Ukrajině. Ruská horda!

Říkám si v duchu, jestli by tady bylo bezpečněji, kdyby náhodou Putin rozjel 3. světovou? Tahle úvaha samozřejmě stojí na vodě, protože při počtu ruských jaderných hlavic, jakožto i mohutné americké odvetě by život na této planetě asi vzal za své. Pokud však budu optimista, tak doufám, že Amerika má logicky svůj protiraketový deštník a Los Angeles by pod ním bylo určitě schované, zatímco naši mírotvůrci, z ničeho nic „aktivní“ čecháčci, skočili na špek ruským trollům a takovou možnost pro nás odmítli.

Hlupáci!

Na zítřek jsme pozvaní k Mamince na večeři, a jelikož Verunka americké enklávě stále básnila o bramborovém salátu naší Dáši, došlo k úpěnlivé prosbě, aby ho tedy k té večeři také připravila.

Ta je z toho samozřejmě nervózní až vystrašená. Vždyť to znáte, tady přece mají úplně jiné ingredience, třeba majolku, koření – všechno!

Zato já jsem absolutně klidný. V 10 hodin si pustím fotbal, začíná nadstavba a Slavia hraje první zápas v Hradci. Zkrátka tutovka!

Za 90 minut ale bylo po tutovce. Prohra 4:3 nás odsouvá na druhé místo a jen vítězství nad Plzní v příštím zápase by vrátilo červenobílou družinu tam, kam patří. Hrajeme v Edenu, takže nic není ztraceno.

Milí a vážení čtenáři, jelikož tyto tři dny byly opravdu lenošivé, nebudu zde dopodrobna popisovat, jako že jsem šel po obědě spát, večer spát a občas si schrupnul i na zahrádce. Nebudu ani líčit s jakým úsilím a jakou až přepjatou opatrností děvčata vyráběla onen bramborový salát. Já byl z procesu bohužel vyloučen, i když jsem se dožadoval aspoň role pravidelného ochutnávače.

Pojďme tedy rovnou k akcím zajímavějším, k takovým, které děj přece jenom posunují dopředu.

Pondělí: Verunka nám navrhla, zdali nechceme jít na pláž. Na zdejší, huntingtáckou. Jelikož ten den slunce docela pražilo a moje vnučka pojala obavy o moji tak rychle opalující se (červenající) pleť, sedla do auta, že dojede koupit nějaký slunečník. Ten nakonec nepřivezla, však místo toho v malém, úhledném balíčku složený plážový stan. Zdálo se to mi to až jako moc velké mrhání financemi ohledně mé osoby, ale jak se ukázalo, ten stan byl opravdu nutný.

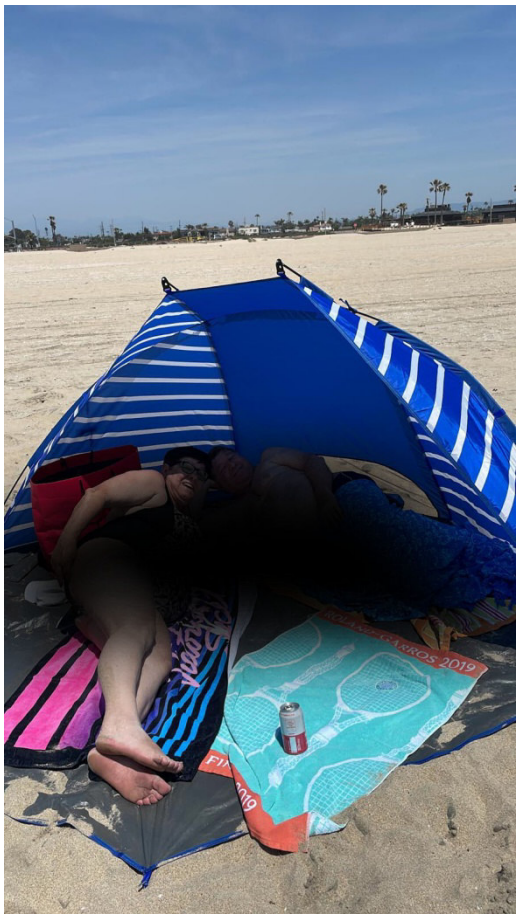

Na té pláži jste se totiž před palčivými slunečními paprsky neměli kam schovat. Nenechte se však unést představou, že jsme se tam potáceli v nějakém tropickém vedru. Je teprve konec dubna, turistická sezóna ještě zdaleka nezačala, protože teplota vzduchu se pohybuje od 22 stupňů asi tak do 25 ve stínu. A voda v tom oceánu bouřlivákovi má pouho pouhých 19 – 20. Ještě se nestačila pořádně prohřát. Však slunce řádí jako by se už nemohlo dočkat svých nejdelších dnů.

Proto ten stan byl opravdu skvělý nápad.

Rychlé rozložení a rychlé složení. Sice do o něco většího balíčku, než byl ten dovezený z obchodu, ale do auta se vešel.

Samozřejmě, že jsem byl rozhodnut do vln Pacifiku vstoupit, proto jsem si nakonec oblékl ty plavky, ale když jsem smočil pro začátek jenom lýtka, v nichž mi začala pozvolna mrznout krev, nemohl jsem už vůbec riskovat dopad na orgány jiné, o něco výše se vyskytující.

Ano, zadováděl jsem si nakonec na břehu aspoň jako děcko, občas poposkočil na vzdouvající se vlnu, ale ponořit se celý – brr, to raději ne. Zvláště když jsem byl ještě kalibrovaný na teplounké bazénky hotelu Hilton.

I tak byl pobyt na zdejší pláži kompletní relaxací duše. Neustálý šum vodního království, podbarvený pouze výkřiky racků, kormoránů a neposedných dětí, které jako já také přeskakovaly valící se vlny, ale na rozdíl ode mne vřeštěly jako stádo paviánů. Zalezl jsem tedy do stanu, do toho nejčernějšího stínu a všechno si v hlavě znovu přehrával. Možná se mi tam i připletlo, co nebylo zrovna pravdou, ale budete se v tom teď párat? Budete takové konzervy, aby vám záleželo pouze na té nudné a

Je tááákhle velikej a žene se na nás…

obyčejné pravdě? Tady? Na slavných plážích Kalifornie? U nás v Česku si dokonce někteří politici založili kariéru pouze na tom, že pořád, stále a za jakýchkoliv okolností pouze popírají pravdu. A jak se jim vede!

A nemusí mít ani pláž s oceánem, stačí jim rybník a nafukovací člun.

Možná si vzpomenete, že jsem v 2. kapitole psal o tom, jak jsme mezi zahradami a zahrádkami domů narazili na hydraulickou pumpu, která čerpala ze země ropu. Cestou zpět na parkoviště jsme také spatřili na druhé straně silnice jakýsi velký průmyslový komplex. Zkrátka rekreace nerekreace stavíme tam, kde to je nejvýhodnější a

tím pádem i nejlevnější. Je však pravda, že tady je tolik místa, že si toho běžný turista ani nevšimne.

Byl to hezký den, krásný den. Den, jakých člověk, zvláště člověk suchozemský, nemívá za život tolik. Pokud vůbec nějaké má.

Doma se ještě ochutnal již hotový salát, zda se nějak nepokazil a znovu do auta a jedeme na večeři k Mamince.

Večeře byla výborná a ze salátu nezbyla ani brambůrka. Dáša se dmula pýchou a měla na co.

Nejenom Kolumbus, Cortéz, Pizarro nebo Simpsonovi dobyli Ameriku. I Dáša.

Ta naše Dáša!

Úterý: Po obědě (bramborová kaše s uzeným) jsme vyjeli do zdejšího Central parku. Cesta, jež pěšky trvá cca 20 minut, autem samozřejmě uběhla rychleji. Dorazili jsme na větší parkoviště, kde již někteří místní sportovci vystupovali ze svých vozů. Patří to zde k dobrému zvyku; přijet autem již oblečený ve sportovním, nevyjímaje třeba i pásky do vlasů, a potom neúnavně kroužit po betonových či písčitých cestičkách. Když vám však chytré hodinky dají znamení, že už toho máte dost, strnete, jako když někdo zavelí štronzo a pomalým, opatrným krokem dojdete ke svému autu, které vás odveze na nějaký ten zasloužený drink.

My jsme rozhodně po žádném běhu netoužili, nám pouze stačilo procházet se v klidu pěšinkami, sledovat ptáčky, kachny i veverky a povídat si. Je pravda, že si spíše povídala Veronika s Dášou, leč i já občas přihodil nějakou tu moudrost. Třeba úvahu o tom, v čem se liší tento Central park od naší Stromovky či Grébovky.

Liší.

Ne že by byl lepší, či horší. Nelze srovnávat jablka a hrušky. Platí tu jen trochu jiný řád. Pokud půjdete na sváteční procházku do našeho Hostivařského lesoparku, musíte mít neustále všechny čivy v pohotovosti. Hrozí tu několik nebezpečenstev. Cyklisté, ti milí lidé na drahých velocipédech, vás kdykoliv a bez milosti mohou srazit k zemi. Tím, že jim vyhláška umožnila jezdit i do protisměru a z mnoha dvouproudých vozovek v centru se podařilo díky jejich cyklostezkám vytvořit neustále zacpané jednoproudovky, mylně předpokládají, že mají neomezenou přednost i na pěšinkách lesních.

Další věc, kterou je nutno si ohlídat jsou mazliví a přítulní pejsci. Jelikož si jejich páníčci myslí, že v přírodě se může jejich miláček vyřádit do sytosti, nesnaží se ho mít na vodítku, natož aby mu proboha nasadili nějaký ten košík. Takovýto psík, třeba i velikosti telete, zdřevěnělý z domácího polehávání na gauči, je najednou jako utržený ze řetězu. Pobíhá

od člověka k člověku, toho očuchá, toho olíže a na toho si párkrát vyskočí. A běda když se ohradíte, či dokonce toho nezbedu odstrčíte. Znáte to: Kdo nemá rád zvířata, nemá rád lidi!

Nechcete se hádat, potřebujete se uklidnit, a tak si jdete někam do romantického zátiší sednout na voňavou travičku. Jo, ona voní, ale čím? Psí hovno je pořád jenom hovno a mít ho rozmačkané na kalhotách, není zase až moc společensky vhodné.

Praha je město psů. Toť statisticky dokázáno. Dosvědčit to ostatně může i princ Charles, který při první prohlídce Prahy do tohoto exkrementu veřejně vstoupil.

Tak to byly parky pražské, a jak je to tady?

Cyklistu jsem snad za celou dobu neviděl a ani nevím, jak by se po těch mnohoproudých silnicích přemisťoval. Navíc, každý má auto, tak na co kolo, a když fyzička, máme tu tisíce a tisíce posiloven včetně různých šlapadel a běhacích pásů tam umístěných.

Pejskaři to tu také nemají jednoduché. Proto málokdy někoho se psem potkáte. Pokud se tak však stane, pes cupitá nakrátko na vodítku vedle pána, samozřejmě vybaven košíkem. A ani žádná hovínka se nikde nepovalují, neboť každý pes musí být nejen registrovaný, leč je přikázáno, by mu majitel nechal udělat i test DNA. Pak jsou všechny výmluvy zbytečné a je lepší sáhnout hlouběji do peněženky.

A to Američané dělají neradi.

Při průběžném procházení parkem nás stále sledovaly i všudypřítomné veverky. Ať z větve stromu, z chomáče trávy u cesty anebo se přímo ukázaly a drze vyžadovaly spropitné. Vymyslel jsem si na ně, potvůrky, takovou malou lest. Nejdříve jsem se jim upřímně zahleděl do jejich korálkových očí, a když jsem je takto ošálil, poklekl jsem a předstíral, že v ruce mám nějakou laskominu. Veverka důvěřivě přihopkala, zjistíc ale že se žádné hody konat nebudou, vztekle se otočila a určitě mě veverčí řečí proklínala. Až u jedné jsem narazil. Také důvěřivě přiběhla, ale když jsem natáhl ruku s imaginární krmí, zjistil jsem, že ten tvor má v tlamičce velký a kompletní burský oříšek. Nevěděl jsem nejprve, co si o tom mám myslet,

ale pak mi došlo, že se mi snad svým úlovkem přišla pochlubit nebo mi dát dokonce na vědomí, že o mé dary nestojí neb je taková veverčí samoživitelka. Já ti ukážu, říkám si a pomalu, pomaloučku se blížím k jejímu rypáčku, a pak rychle chytnu burský oříšek.

Souboj člověka a lité zvěře o potravu začal. Tak jako v pravěku, když se tam hladový lidoop musel rvát s nějakým tím šavlozubým tygrem o skolenou antilopu. Tak jsem si připadal. Ne snad jako ten lidoop, ale jako udatný bojovník, jako Tarzan, jenž se tímto stává králem džungle. Bohužel tarzanovský vítězný řev se Central parkem už nerozlehl, neboť ona dravá a zákeřná a také lakomá šelmička svůj burák ubránila a naštvaně pelášila do trávy. Je docela možné, že mě ještě označila nějakou tchoří ingrediencí, neboť od té doby ode mne všechny veverky buď utíkaly, nebo mi dávaly najevo své pohrdání. Holt člověk se nezavděčí každému. Vždyť to znáte.

Navečer pak uběhl v napjatém očekávání Expedice B, která se měla vrátit z Arizony. A skutečně, dvířka zahrádky se otvírají a v nich stojí naše Káťa.

Byli jsme všichni štěstím bez sebe.

Venko s Verunkou ještě jeli vrátit půjčené auto a Káťa mezi tím povídala a povídala. Nebudu popisovat jejich anabázi, neboť jsem nebyl přímým účastníkem a určitě bych některé zážitky neúměrně zkreslil. Kdyby vás zajímalo více, zeptejte se přímo Katky nebo Venka. Rádi vás poučí. Zde jsou ale alespoň obrázky z jejich dobrodružné pouti:

TOM TAILOR DENIM
ENJOY EVERY MOMENT

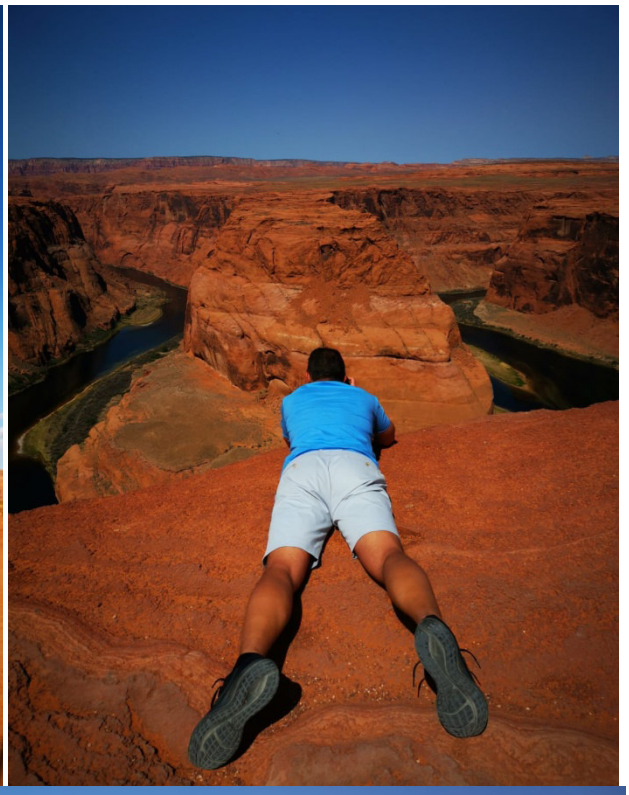

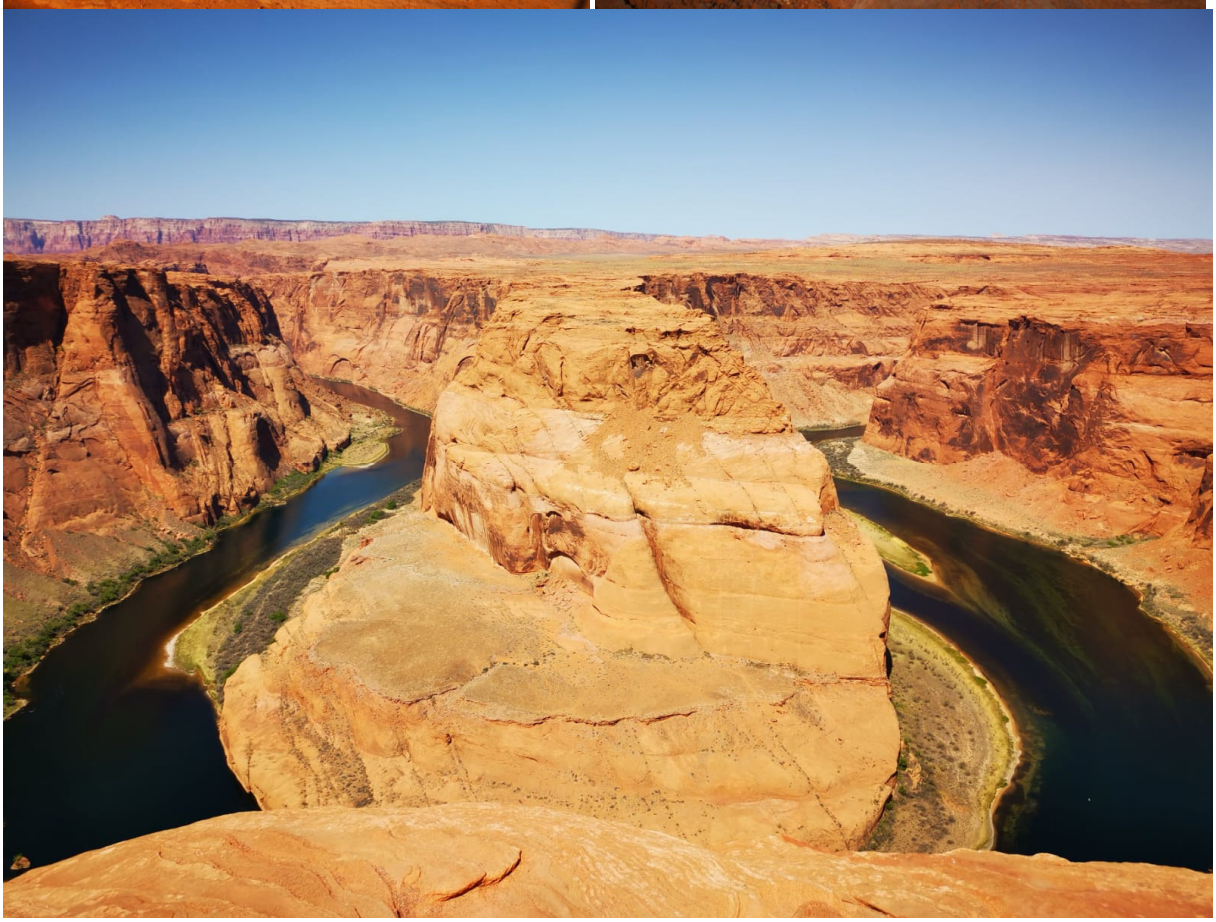

Druhý obrázek si přece jenom malý komentář zaslouží. Dostat se totiž do rukou bulvárního tisku, už bychom četli titulky: Nevinný řidič obětí zvůle amerických policistů. Divoká honička na divokém západě. Bezbranní turisté terčem policejní šikany. Atd. Faktem zůstává, že tam něco jako honička bylo. Ječení sirény, blikání všech světel a výzvy typu zastavte, americká policie, zastavte a dejte ruce na volant! Nevěříte? Zkuste si vyloupit banku a zažijete něco podobného. Zde však nešlo o banku, ale pouze o rychlou (rychlejší) jízdu. Cena za tento adrenalinový zážitek byla nakonec 300$.

Jako dětská modelka na stránkách Brava ***A tady soutěž o nejlepší hrneček.***

Ještě se však musím vrátit do neděle. Naplánovalo se totiž promítání Verunčiných fotografií z dětství a mládí. Mělo to být pro Delwyna nejen překvapení, nýbrž i něco jako poznávací seminář. Já měl všechny fotografie na flešce, což ovšem náročné publikum neuspokojovalo, že prý chtějí videa. I to se vyřešilo, neboť jsem Verunce asi před dvěma lety převedl všechny jejich videokazety z dovolených a jiných akcí na DVD.

Nebyl tudíž problém znovu sledovat ten malinký uslintaný uzlíček, z kterého byl každý úplně paf. A uzlíček rostl a rostl. Z Verunky byla postupně umělecká gymnastka, tenistka, modelka i malířka. Na co sáhla, to se jí dařilo. A také dostávala ceny, poháry a diplomy.

Byl to hezký večer, pobavili jsme se a zavzpomínali, a proto jsme šli spokojeně a šťastně spát. Ovšem (a teď si trochu zafabuluji) kdyby tam přítomní četli tenkrát samozřejmě ještě nenapsanou tuto kapitolu deníku, jistě by mne uprosili, abych jim vyprávěl onu příhodu.

„Jakou?“ ptám se.

„No tu, jaks byl slavnej hokejista.“

„Ale to nestojí ani za řeč,“ vymlouvám se, ale zbytečně, takže kapituluji. „Tak se pohodlně posaďte a poslouchejte: ***To bylo ještě v té době, kdy Praha měla jenom jeden zimní stadion – Štvanici. A tenkrát se zrovna zrenovovala ve Fučíkárně (dnes Výstavišti) moderní hokejová hala, kde ale nebyly žádné hodiny bruslení pro veřejnost. Směl se tam hrát pouze lední hokej.***

Já jsem měl v osmé třídě kamaráda, který se jmenoval Bohouš. Byli jsme takoví normální, tuctoví kluci, takže se holky za námi ani moc neotáčely, natož aby si šuškaly. Rozhodli jsme

se tedy, že to změníme. Že se staneme slavnými! Jenže jak se za komunistů stát slavným? Buď jste musel být zpěvákem, nebo populárním sportovcem. A to měl být náš případ. Jako na zavolanou se v novinách objevil inzerát, že hokejový oddíl Slavia Praha hledá na doplnění svého oddílu žáky všech ročníků. Konkurs se konal právě v té hale, ve Sportovní hale, ale už v 5 hodin ráno. Nedivte se, ta hala musela pojmout tréninky všech pražských mužstev od žáčků až po dospělé. A večer se už zase hrály zápasy.

Sešli jsme se tedy s Bohoušem ještě za tmy na Kubánském náměstí a dychtivě čekali na první ranní tramvaj. Tou jsme se nějak dokodrcali až do Holešovic a vpluli do stále rostoucího chumlu stejně nadšených a hlavně nedočkavých chlapců. Když nás posléze vpustili dovnitř, zrovna končili trénink krasobruslaři. Obuli jsme si tedy kanady, vzali své hokejky a vyšli vstříc osudu. Jeden starší trenér tam už trpělivě čekal a nechal nás chvíli jenom bruslit na ledě. Na onom posvátném ledě.

„Chlapci," povídá potom, „pojedete co nejrychleji z jednoho konce kluziště na druhý, tam prudce zabrzdíte a pojedete zpátky. Jasný? Tak na tři."

Oba jsme se s Bohoušem pekelně soustředili, neboť to byl asi základní úkol testu. Být rychlý, být obratný, být první!

„Jedna, dvě…"

Po očku pozoruji, jak Bohouš napíná svaly, jak se nedočkavostí přímo třese.

„Tři!"

Každý z nás vyrazil jako splašený, jako rozdrážděný býk, jenom já seděl na ledě, blaženě se usmíval a prý stále mlel nějakou říkanku. Bohouš také sice vyrazil jako býk, ale jako neovladatelný býk, a při prvním odrazovém kroku mávnul hokejkou tak, že mě s ní bacil naplocho do čela.

A tím pro mne skončila hvězdná kariéra profesionálního hokejisty, který by zajisté skončil v nějakém top týmu NHL.

A to je, děti, dneska všechno. Umýt se, vyčistit si zuby a spát! Dobrou noc."

Dobrou noc!

Kapitola 10 – Zásilka z Alcatrazu

Návrat druhé části skupiny jsme oslavili demokratickým způsobem, neboť jsme se nedohodli na denním programu, a proto došlo k roztříštění výpravy. Venko a Káťa odjeli na místní pláž a Veronika Delwynovým autem zase zamířila k důležitému pracovnímu pohovoru. No a my s Dášou, dosazeni do role domácích kutilů jsme se začali pohybovat v hranicích našeho dočasného působiště. Já s úsměvem na rtech začal bojovat se spadaným listím na zahrádce a Dáša připravovala oběd, který se dnes bude skládat z kuřecích paliček a brambor. Měla sice nějaké problémy s hrnci, ale vše se postupně vyřešilo a my jsme si pak mohli dovolit takový luxus, jako si chvíli zarelaxovat na zahrádce. V okamžiku, kdy mě již počala oblepovat sladká pavučina snů, jsem náhle vyburcován Dášinou otázkou: „Říkal jsi něco?"

„Pokud jsem nemluvil ze spaní, tak určitě ne."

„Ale já pořád něco slyším," nedá pokoj manželka a já tedy ze slušnosti také trochu zbystřím. „To bude asi rádio od sousedů, od těch španělskejch," řeším rezolutně záhadu.

Bum,bum, bum! – někdo buší na vchodové dveře. To už začíná být skoro i strašidelné. Pomalu vstanu, ozbrojím se malým smetáčkem (kolt bohužel nemám) a opatrně nakukuji do kuchyně. Skrz obě místnosti vidím, že za prosklenými vstupními dveřmi je prázdno. Seberu

tedy zbytek odvahy a k těmto dveřím dojdu. Opravdu za nimi nikdo není, ale to bušení bylo opravdu skutečné. Přece nebudu nakonec věřit na duchy, i když… Delwynova rodina pochází z Irska a tam určitě (tak jako v Anglii) nějaké duchy měli. Třeba je přivezli s sebou, třeba v nějakém starožitném nábytku…

Dost, blbnu!

Rázně vkročím na zahrádku, jsa připraven se opět zamotat do té pavučiny snů, leč nebylo mi dopřáno. Jako úderem blesku se rozletěla vchodová dvířka a v nich stáli dva černoši postavou podobni boxerům těžké váhy a vizáží právě uprchlým vězňům.

„Kolik nám ještě zbylo dolarů?“ ptám se napůl úst Dáši, abych se ujistil, že to asi na výkupné stačit nebude.

Dáša, oči vytřeštěné, mlčí.

Formuluji si tedy v hlavě anglickou větu, bych se jich zeptal: Vo co vám, frajeři, jako de? ale jeden z gangsteru mě předešel.

„Co říká?“ ptá se šeptem a dosti naivně Dáša, neboť vodopád slov řinoucí se z úst trestance byl naprosto nezachytitelný.

„Snad něco o tom, že když se nebudeme bránit, ušetří naše životy,“ vypustím ze sebe milosrdnou lež.

„To mi spad kámen ze srdce,“ oddychne si Dáša, ale pro jistotu ukrývá do kapsy krabičku napařovacích cigaret.

Mezitím domluvil jeden a vzal si slovo druhý, a když skončil, oba na nás chvíli netrpělivě zírali a čekali na nějakou reakci.

My reagovali omluvným pohledem poněkud nesvéprávných jedinců, načež oba jako na povel opustili zahrádku.

„To jsme jim to natřeli,“ hrdě vypnu prsa a moje debilní vizáž se změní na vítěznou a silně, silně odvážnou grimasu.

Ale jen na chvíli.

Vrátka se znovu rozlétnou a tito dva svalovci valí dovnitř na pohled těžkou bednu asi velikosti člověka. Nechají ji stát uprostřed a beze slov rozloučení zmizí. Vzdalující se zvuk motoru, byl znamením, že jsou definitivně pryč.

Ale ta bedna? Co je v ní? První, co mě napadlo, že zavražděný policista, ve filmech to přece tak bývá. Proto okolo ní opatrně našlapujeme ve stále menších kružnicích, v jakési pyrotechnické spirále. Když už jsme od ní jen kousek, opatrně natáhnu ruku a jemně se dotknu obalu.

První vítězství, první kladné body, nedošlo k výbuchu!

Druhé důležité zjištění: je tam cedulka s adresou. Běžím si ke stolu pro brýle a s překvapením čtu Delwynovo jméno.

Aha!

To je balík pro Delwyna a ti nijak laskavě vypadající chlapíci byli buď pošťáci, nebo zaměstnanci nějaké zásilkové služby.

„To jsem si oddechla," uklidnila se Dáša a opět na stůl položila krabičku cigaret. „Ale co je uvnitř?"

„Co by tam bylo?" usmívá se právě se navrátivší Verunka. „Je tam kulatý stůl do obýváku."

„A proč jste nám to neřekli, že někdo takový přijede?" ptám se.

„Ale vždyť ti to Delwyn říkal."

„Neříkal, pouze se mě ptal, jestli jsem někdy montoval nábytek. A to vím, díky tvému překladu. Já ten rozhovor spíš chápal, že mi ukazoval, jak zacházet se šroubovákem."

„Ale vždyť sem před chvílí volal, mluvila jsem s ním."

„Určitě nevolal," brání se i Dáša, „žádný mobil nám nezvonil."

„Mobily ne," vysvětluje Veronika. „Mobily ne, ale tahle vysílačka," jde k plotu a se zídky sundá malou černou krychli, což vysvětluje onen tajuplný hlas. Beru tu špionážní krabičku do ruky, prohlížím si ji a pak ji položím zpátky na zídku.

„Takhle ne," opravuje mě Verunka, „musí se přesně natočit, takhle."

A mně to došlo úplně. Ta krabička má i objektiv a Delwyn si tudíž kdykoliv může na mobilu zkontrolovat stav své zahrádky.

Špionážní krabička.

Doufám, že nás pozoroval, když jsme tak statečně čelili domnělým kriminálním živlům. Kdepak, na nás se může stoprocentně spolehnout. My bychom mu ten jeho majetek i vlastními těly spolehlivě ubránili…

„A co kdybychom tu nebyli, kdyby opravdu nikdo nebyl doma?" pokládá Dáša důležitou otázku.

„Tak to nechají před domem, na chodníku.“

A to je docela obdivuhodná zvláštnost americké pošty, případně ostatních zásilkoven či balíčkoven. Normální tiskoviny velikosti časopisu vám hodí do kulaté poštovní schránky, která však není u domu, nýbrž až u bazénu, umístěna v baterii schránek všech okolních domečků. Pokud by byl balíček větší, či dokonce mohutný, s úplně klidným svědomím vám ho složí opravdu na chodník, před vchodové dveře. A tam ta zásilka bude ležet tak dlouho, dokud si ji nevyzvednete. Třeba den, týden atd. Je pravda, že v této „osadě“ se nepohybují žádní nepřizpůsobiví, ale stejně. Na Česko zatím absolutně neaplikovatelné!

Jelikož mi tedy Delwyn „ukázal“, jak zacházet se šroubovákem, rozřezali jsme s Verunkou obal a potom společnými silami stůl sestavili. A nebyl potřeba ani ten šroubovák, stačil v zásilce přiložený imbus klíč.

K obědu už přijíždí i oba odpadlíci, a tak odpoledne již můžeme vyrazit na nákupy. Na nákupy dárků. Je to možná náhoda, snad i logická zákonitost osudů, ale pravda je neúprosná a neoddiskutovatelná, protože naše malá komunita se jenom hemží býky. Tím samozřejmě nejsou myšleni oni rohatí tvorové, kteří nenávidí červenou (rudou) barvu, hlasitě bučí a ve Španělsku jim stavějí pomníky. Ne, jde pouze o takto pojmenované znamení zvěrokruhu, které bylo této hvězině věnováno. Verunka má narozeniny koncem dubna, já začátkem května a Delwyn těsně před naším odletem.

A pročež čekejme dny plné oslav, zpěvu i žen! Dny plné radosti a společné vzájemné lásky. Ale nejdříve musíme koupit ty dárečky. Pro Verunku to bude opravdu velké překvapení, neboť její praktická dušička si přála vybrat pouze nějaké pánvičky. A aby se Delwyn neurazil a nezáviděl, dostane k narozkám také pánvičku. Ale jenom jednu, i když větší.

Sotva jsme vstoupili do obchodu (opět Marshalls), děvčata se automaticky rozběhla do všech stran. Co kdyby byly nějaké pánvičky třeba ukryty mezi kabelkami, halenkami či jiným prádlem,

Nebyly. Ale jedna zástěra se tam pro Verunku ještě našla. Když už bude holka vařit…

Takže jsme se nakonec zase všichni sešli u toho jediného regálu, který poměrně pestrý výběr pánviček nabízel. Zatímco děvčata potěžkávala či jinak zkoumala nabízené zboží, Venko byl jako náměsíčník přitahován něčím úplně jiným.

Globusem!

A nebyl tam pouze jeden typ. Lišily se nejen barvou, ale i tvarem stojanu a hustotou popsaných hesel. Ten, anebo ten. It is question! Stál tam jako Hamlet, v každé ruce jednu zeměkouli, jeden svět a rozhodoval se, který vybrat a který zavrhnout.

Že si jeden nakonec vybral, to musí každý pozorný čtenář vědět již od 4. kapitoly.

Po první nákupní vlně následovala druhá. Potravinová, v Albertsonsu.

Zde jsem právě v již zmíněné 4. kapitole obdivoval tak obrovský sortiment čerstvého ovoce i zeleniny, podávaný na všechny způsoby úprav i balení. Zde jsem také bohužel opovrhl americkým pečivem, speciálně chlebem a zakoupil párky, které pak moje chuťové buňky odmítly pozřít.

Ale o tom se již psalo a rozumný člověk se musí smířit s tím, že nic není dokonalé.

Sedíme zpět v autě a vezeme ty poklady domů. Sleduji okolní provoz a opakuji si, co jsem již pochytil, případně vyzvěděl o zdejších dopravních předpisech. Prosím ty světoběžníky, kteří často brázdí Státy v autech svých či za pár dolarů zapůjčených, aby nezačali mlátit do monitoru, klávesnice či manželky s výkřiky: To je blbost, to je vůl, takhle to přece není! Já v Americe auto neřídil, místní dopravní vyhlášku nečetl a tohle všechno jsem opravdu pouze vypozoroval. Navíc, co platí v Kalifornii, nemusí platit na Floridě a naopak.

Zásada číslo jedna je, abyste nespoléhali na to, že vlastníte nějaký řidičský průkaz. Pokud chcete v USA jezdit, je třeba mít ještě řidičák mezinárodní, psaný v angličtině.

Jezdí se vpravo, svítit celý den nemusíte a zapnuté pásy jsou povinné.

Nejvyšší povolená rychlost je zase v různých státech jiná. Je samozřejmě uváděná v mílích a v přepočtu to činí asi 113 km/hod. Pokud jde o omezení rychlosti, většinou se udává příkazem **SPEED LIMIT**. Oni Američané mají vůbec daleko méně značek než my a vše řeší písemnými příkazy, proto je dobré umět anglicky, nebo se alespoň ty základní povely naučit.

Alkohol za volantem: prý se toleruje 0,8 promile, u řidičů dodávek 0,4 promile a do 21 let se netoleruje nic. Já bych raději neriskoval a vyjížděl také s nulovou zátěží.

Křižovatky: Semafory jsou až za křižovatkou, takže kdybyste chtěli dojet až ke světlům, jako u nás, zůstanete stát vprostřed křižovatky. Odbočit doprava můžete i na červenou, pokud neohrozíte jiná vozidla.

U křižovatek nerozlišených, většinou označených stopkou, jede první ten, kdo do ní také první vjede. Proboha, nezavádějte tuto novinku u nás!!!

Jízda v pruzích: Jelikož je většina vozovek víceproudých, jsou tato pravidla docela zajímavá a hlavně důležitá. Vy můžete jet v jakémkoliv pruhu, a to jakoukoliv dovolenou rychlostí. Předjíždět smíte zleva i zprava, ale při změně pruhu dáváte vždy přednost vozidlu tam jedoucímu, což je snad jediný problém, protože američtí řidiči neradi zpomalují či jinak uhýbají. Jedou si zkrátka v tom svém pruhu, pohodovou rychlostí, tak, jak byli zvyklí jet včera, před týdnem, loni. Jistě jste si všimli, jak v amerických filmech řidič občas komunikuje se spolujezdcem (většinou se spolujezdkyní) a klidně se i minutu nedívá před sebe. Tady to opravdu jde!

Na kraji dálnice (většinou levém) je žlutou čarou oddělen další pruh, označený malým kosočtvercem. Je to pruh určený pro auta, která mimo řidiče vezou aspoň ještě jednoho pasažéra. Tyto pruhy jsou většinou prázdné a posádky je využívající se tak mohou vyhnout víkendovým zácpám.

O amerických řidičích bych ještě rád doplnil, že jsou pro nás neskutečně slušní. Žádné nadávky, posuňky nebo agresivní vztek za volantem Zároveň je až neuvěřitelné, jak striktně dodržují pravidla provozu. Ne jako u nás, kde není žalobce, není soudce, a když to můžeme ošulit, tak tomu dáme za uši! Malý příklad za všechno. Nevím, kde jsme to už byli, anebo dle deníku teprve budeme, ale pravdou je, že jsme přecházeli na semafor jednu velmi širokou ulici. Samozřejmě že na přechodu. A stalo se, že jedno auto zabrzdilo o chvilku později a na

ten přechod asi tak půl metru najelo. Nic, co by nás omezilo, natož ohrozilo. Přesto ten řidič se nám srozumitelným gestem omluvil a couvl o ten půl metr zpátky.

Proč?

Proč, když nikde poblíž nebyl policista, nikdo z nás nejevil žádné známky pobouření či pohoršení.

Venko mi to vysvětlil: Většina přestupků se zde neřeší pokutami, (i když ty nejsou zase tak malé, že?) daleko horší a pro řidiče často i likvidační mohou být soudní spory. Tam se už nejedná o příslušná zranění či poškozené části vozidla, to zařizuje pojišťovna, tam se řeší újma, o kterou jsi díky nehodě přišel. Přišels třeba o důležitou schůzku, díky které jsi mohl vyjednat obchod se ziskem milion dolarů. A jestliže máš prachy, máš i na dobré advokáty a ti toho žalovaného řidiče svléknou donaha.

Takže, milý čtenáři, řiď se svědomitě těmito radami a vždy spokojeně dojedeš do vyvoleného cíle. Můj mladší brácha by k tomu měl spíše co dodat, ale to by byl už úplně jiný příběh.

My jsme také spokojeně dojeli do našeho domečku, kde se už každý věnoval svému programu. Dáša si vlezla na notebook, by si sklidila farmičku na Farland Game, Venko s Delwynem řešili nějakou důležitou vnitropolitickou otázku a já si v tichosti pustil na svém noťasu Forrest Gumpa, bych si oživil vzpomínky na Santa Moniku.

Byl to takový obyčejný rodinný večer, a kdyby se Venko s Delwynem nebavili pořád anglicky, ani by mi nepřišlo, že jsem v nějaké Americe.

Až tak je ten svět malej…

Kapitola 11 – Slzy a slzičky

Čtvrtek 28. dubna

Toho rána obloha plakala. Její slzy dopadaly na parapet, na trávu, na chodníky i silnice. Vlhčily listy vzrostlých palem, vlasy náhodných chodců i kapoty automobilů. Vsakovaly se ochotně do vyschlého písku místních pláží a nenápadně splývaly s neposednými vlnami Tichého oceánu. Celý Huntington Beach se ponořil do oroseného třpytu. Co však my, obyčejní lidští mravenečci, dokážeme z tohoto třpytu vyčíst? Jsou tyto slzy, ten déšť, znamením radosti, smutku, štěstí či netrpělivého očekávání?

Jak pro koho.

Pro nás byla tato přeprška něco jako slavnostní fanfáry, které předurčovaly den okázalý, den velkolepý, den oslavný.

Neboť nejmladší a zároveň nejmilovanější člen naší expedice má dnes narozeniny.

Happy birthday to you…

Nacvičili jsme si kolektivní zpěv, já se musel jít oholit, dárky zabaleny, slavnostní snídaně připravena a – čeká se už jenom na oslavenkyni. Když ta je konečně ve dveřích, spustí náš sbor hluchoněmých slavíků onu oslavnou píseň – Happy birthday atd.

Verunka pak jako rozená herečka padá překvapením málem do mdlob nad pánvičkami, které si sama vybrala. Pak se všichni poobjímáme, zulíbáme, utřeme slzičky a je po obřadě. Musíme totiž šetřit síly, neboť hlavní show, hlavní banket se koná večer v italské restauraci společně s Delwynovou rodinou.

My si zatím ale uděláme program denní. Venko, coby pověřený odborník, vytváří obložené chleby, neboli sendviče (zase do nich dává ten list špenátu!), ostatní tak nějak balí a já se pletu. Konečně jsou všechny operace skončeny, i ta moje, záslužná, posádka nasedá do Verunčiny Mazdy CX-5 a vyrážíme směr San Clemente.

Já opět jako velitel vozu plním svou úlohu na výbornou, což znamená, že do ničeho nekecám. Je to divné, ale ta navigace v mobilu je spolehlivější než já.

Projedeme opět nám známým spletencem silnic, dálnic, podjezdů, nadjezdů a zájezdů, abychom se nakonec dostali do prapodivné krajiny serpentin, které kličkují mezi skoro i strašidelnými skálami.

Dvě takové zbytkové homole můžete spatřit při dojezdu do San Clemente, kam jsme dorazili asi tak po ¾ hodině cesty. Já jako velitel vozu bych měl správně nechat posádku vystoupit, seřadit do dvojstupu a nechat odpočítat: První, druhá, třetí atd. Ale nebudu až tak komisní, protože vidím, prostým okem vidím, že jsme všichni.

A my všichni jsme se vydali na pláž, na strašně dlouhou pláž, po které jsme pořád šli a šli a šli…

Jedinou vzpruhou byl pohled na překrásné haciendy, umístěné na vrcholcích vše lemujících kopců.

Další zajímavostí byla železnice vedoucí podél celé pláže. A nejen zde. Tato železnice kopíruje pobřeží Kalifornie až do San Diega. Jak tak jdu, krok za krokem, nekonečnou trasu vedoucí prý až k molu, je lákavé si představit, že sedím v klimatizovaném jídelním voze tohoto rekreačního vláčku, popíjím bourbon s ledem a znuděně sleduji ubíhající nekonečné pláže, na nichž se pachtí takoví mravenečkové, takoví lidičkové, jako jsem já.

„Kdy už bude to molo?“ ptám se s probouzející se nadějí v hlase.

„Támhle za tím záhybem ho již uvidíme,“ zní mi v odpověď.

Soustředím se tedy na onen záhyb, a když k němu dorazíme, opravdu vidím v dálce jakousi do moře nataženou šňůrku. Toť ono molo!

Samozřejmě, že jsme v pořádku dorazili, z bot si písek vysypali, pár fotografií udělali a do vkusně umístěných lavic zasedli k dnešnímu obědu (šup se špenátem do trávy!).

Ona popisovaná železnice.

Molo, jež znamenalo i přístup k civilizaci.

Ne, že bych si stěžoval, ale nohy mě docela už bolely, a proto jsme s Dášou přijali s povděkem nabídku Venka, že oni se navrátí k autu horní cestou mezi vilami, a my tu zatím počkáme.

„Staniž se!“ souhlasil jsem velkoryse a s očima sklopenýma jsem hledal pod stolem balvan, který mi spadl ze srdce.

A tak jsme s Dášou na chvíli osaměli a mohli v klidu prodiskutovat problém HEETS.

Heets jsou totiž napařovací elektronické cigarety, které neprodukují nepříjemný kouř, pouze vydechnutou vodní páru. Proto aspoň tyhle si moje žena mohla na zahrádce občas zapálit. Ale co čert nechtěl, jedné osůbce z expedice (nebudu jmenovat) tyto cigarety také zachutnaly, a

tak vždycky občas nějakou vyblafla. Den se sešel se dnem, týden s týdnem a karton vymezený na celý pobyt počal docházet. Dobrá, žádný problém, koupíme zde nový…

Jenže jsme v Americe, přátelé, a ne v nějaké periferijní české trafice. Po několikadenním pátrání jsem zjistil, že v Americe neexistují trafiky, leč pouze občas a někde tzv. SMOKE SHOPY. V těchto shopech však nejenom tyto cigarety nevedou, ale navíc v Kalifornii jsou i elektronické cigarety zakázány.

Co teď?

Normální cigarety Dáša nikde kouřit nemůže, pouze v noci tajně u kontejnerů, a když nebude mít aspoň elektronickou náhražku, bude nesvá, nervózní až nepříjemná a celý doposud nádherný pobyt zde vyšumí do ztracena.

Jediná šance asi bude, nechat si je poslat z Česka. Jenže normální poštou to může také trvat dost dlouho, a navíc, pokud američtí celníci zjistí, o co jde, nekompromisně zásilku zabaví, aniž by o tom cokoliv adresátovi oznámili.

Naštěstí Verunka našla na internetu jakousi poloobchodní, polopašeráckou firmu, která tyto cigarety do USA dodávala. Jenže postup získání byl poněkud složitý, a proč si to nepřiznat, i riskantní. Venkův syn Dan musel v Česku jeden karton u této firmy elektronicky objednat a zároveň zaplatit 73 $, což bylo o 50% více, než je běžná cena. Stalo se, já dolary vrátil Venkovi a teď jsme již jenom čekali, zda dorazí dřív zásilka, či místní policie.

„Víš, co říkal John Lennon?“ ptám se Dáši.

„Ten toho namluvil, také o tom, že nemáme věřit nikomu, komu je přes třicet.“

„Ne,“ upřesňuji a dovoluji si citovat: „***Na konci vždy vše dobře dopadne. A jestli to dobře nedopadlo, tak to potom ještě není konec.“***

„Takže máme být jako klidný, jo?“

„Jo!“

Čas pomalu plynul a já z nudy počal pozorovat okolí. Nejen drzé vrabce, kteří zbrkle přilétli až k našemu stolu, aby tu ukořistili pár spadaných drobečků, ale i projíždějící auta či líně se procházející občany Spojených států amerických. V této promenádě jsem navíc zjistil jakousi zajímavou pravidelnost. Občas se po chodníku sunul člověk s vyplazeným jazykem. Tu jeden, tu druhý, a pojednou jich bylo víc a víc. Samozřejmě, že ti jmenovaní nebyli nikde přiškrcováni, ani nám tímto gestem neprojevovali sympatie, nýbrž lízali s vášnivým zaujetím obrovské kopce zmrzliny. Jelikož jsem se chtěl i já takto rozvášnit,

sleduji výchozí bod těchto provokatérů, a jakmile jsem to zjistil, jako naschvál přijíždí autem i zbývající část naší výpravy.

Položení otázky, zda dáme zmrzku, bylo čistě formální.

Zmrzlina za 5 $ chutnala fantasticky. Káťa se sice podivně směje a vypadá to, jako by jim do té zmrzliny ještě „něco“ přimíchali.

Dolízáno, domlaskáno a jede se domů. Tentokráte jiným směrem, a to takovým, že jsem jako navigátor byl úplně vedle a čuměl spíš jako puk. Vím jen, že se projíždělo spoustou křižovatek, potom podél pláží, přístavu – a opět křižovatky a pak už je tu náš erární bazén a jsme doma.

Než znovu nasedneme do auta, kterým pojedeme už na místo oficiální oslavy, do italské restaurace, musím se ti, milý čtenáři, s něčím diskrétně svěřit. Já neumím jíst špagety, a proto jsou pro mne italské restaurace tak trochu prokletím. Ne, že bych neznal teorii: natočit špagety na vidličku, případně ten chumel zespodu jistit lžící, poté ho pomalým pohybem vložit opatrně do pusy, usmát se očima na partnerku a začít

pomalu v ústech rozmělňovat. Nakonec polknout. Toť teorie, však praxe v mém provedení je poněkud jiná. Ať točím, jak točím, vždycky mi několik špaget vytrvale visí dolů a pokud je dalším točením trochu ovládnu, uvolní se ze spletence zase další. Tento proces nelze zopakovávat donekonečna, zvlášť když hlad velí organismu, by okamžitě vstřebával živiny. Proto si to nacpu do pusy tak, jak to je. Zvlášť působivý může být v tomto případě zamilovaný pohled na partnerku, jež výrazně dokreslují špagety volně visící z mých úst. A přichází finále: Já se tyto visící žížalky snažím vtáhnout dovnitř, což jim dodá takový zvláštní mrskavý pohyb, při kterém rozstřikují chutnou omáčku do všech světových stran. Proto při jídle nesmí nikdo blízko mne sedět a není také dobré být umístěn u čerstvě vymalované bílé zdi. Konečné vsunutí kroutících se žížalek je ještě navíc doprovázeno nepřeslechnutelným mlaskavým zvukem.

Když jsme se s Dášou kdysi rekreovali v italském Lido di Jesolu, cestovka nás ubytovala v malém penzionu, kde jsme byli jediní Češi mezi samými Němci. Proto jídelníčky byly pouze v němčině a muselo se objednávat den předtím. My s Dášou jsme tento jazyk neovládali ani zbla, a proto jsme každý večer s napětím čekali, co že jsme si to vůbec zaškrtli. A když nám majitel, zvaný Funes, donesl špagety, nastal mezi německými turisty podezřelý šum.

Oni tušili.

Oni věděli.

Můj stravovací styl byl záhy odhalen, šuškandou rozšířen a pedagogicky zpopularizován. A ti bezcitní němečtí rodiče nutili své nevinné děti, děti vychované v absolutní hygieně a reklamami vycepované k antiseptické dokonalosti, by sledovali českého neandertálce při přijímání potravy.

Dodnes vidím hrůzu v těch dětských očích. Proto jsem si v té dnešní italské restauraci objednal z humanitárních důvodů raději lasagne.

Levá řada: Já, Káťa, Venko, Mike (manžel Katrin)

Pravá řada: Dáša, Verunka, Delwyn, Ciafa (sestra Delwyna), Katrin (Maminka)

Jídlo bylo vynikající, je vidět, že zde vlastní restaurace opravdoví Italové, a ne obyčejní pinglové, kteří tam byli někde dva měsíce na brigádě. Menu bylo nejen dobré, ale bylo toho i dost. Ale jen jsme si přebytky nechali zabalit, když tu, kde se vzalo, tu se vzalo, náhle nás obklopilo nervózní očekávání „něčeho“. Maminka nám v tomto mezičase rozdala losy jedné americké loterie (tah je v pátek), což mě také přivedlo do rozpaků. Doma mám na každý týden vsazenou Sportku a tady jako malý přídavek ještě milion amerických dolarů?

No, neberte to!

A pak to přišlo: Světla pohasnou, majitel přináší zákusek, z kterého pojednou vytryskne něco jako bengálský oheň, jako novoroční ohňostroj na Letné. Všichni povstanou a zpívají onu hymnu všech oslavenců.

Hodně štěstí, Verunko, hodně štěstí, zdraví!

A Verunčino srdíčko nevydrželo tu lavinu lásky, přátelství i radostí laděných emocí a vehnalo jí do očí slzičky.

A tak, jako dnešní den v slzách začínal, tak v nich i končil. Jenže tyto slzy štěstí nám žádná obloha, žádná příroda nenaordinuje.

Za ně může pouze pevné pouto dobré rodiny, každodenní přítomnost čestných vztahů a kouzlo vzájemné lásky.

Konec I. části

A na co se můžeme těšit v části II?

1) Kontrola bytového fondu na Beverly Hills.

2) Setkání s hollywoodskými hvězdami.

3) Den zázraků se studiem Universal.

4) Podíváme se do lázeňského městečka plného neheterosexuálních párů.

5) V San Diegu spatříme na vlastní oči slavnou letadlovou loď MIDWAY.

6) Zúčastníme se večerního pádu Slunce do vln Pacifiku.

7) Další setkání s naším dobře známým kouzelníkem.

A další a další.

Teď to jen napsat…